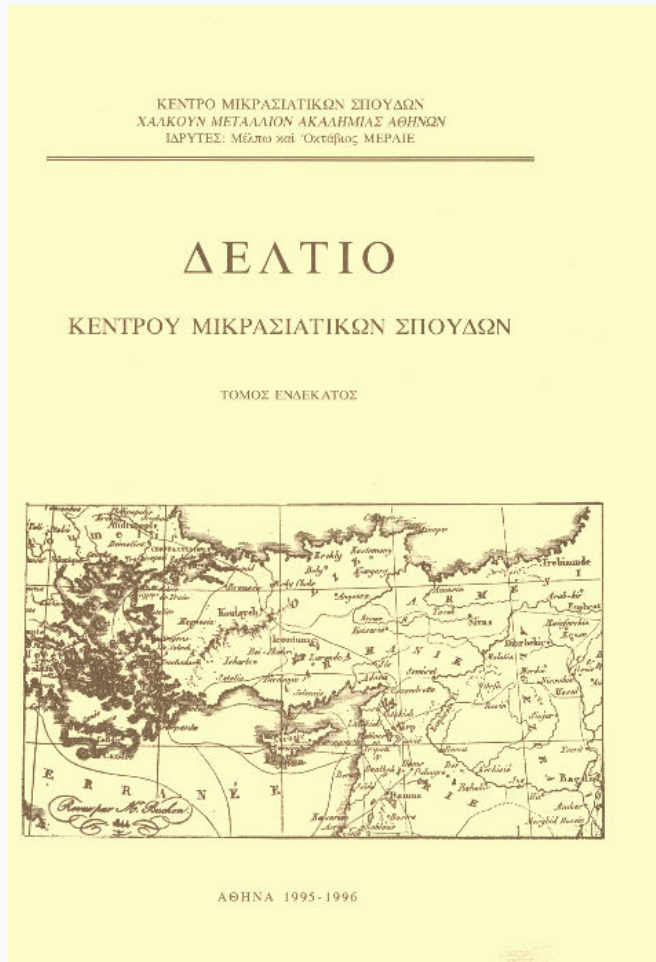

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 11 (1995)

Ο θεσμός των ξένων δικαστών στις ελληνικές πόλεις της Μικράς Ασίας

Ελένη Κόλλια

doi: [10.12681/deltiokms.47](https://doi.org/10.12681/deltiokms.47)

Copyright © 2015, Ελένη Κόλλια

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κόλλια Ε. (1995). Ο θεσμός των ξένων δικαστών στις ελληνικές πόλεις της Μικράς Ασίας. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 11, 45–83. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.47>

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΩΝ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ*

Στόν καθηγητή Félix Bourriot

Στά πλαίσια της πόλεως-κράτους, η άπονομή της δικαιοσύνης από ξένους δικαστές συνιστά όχι μόνο νομικό αλλά και πολιτικό φαινόμενο σημαντικό για την επιβίωση της δημοκρατίας.¹

*Αφθονες μαρτυρίες, σχεδόν αποκλειστικά επιγραφικές, παρουσιάζουν το φαινόμενο αυτό ευρύτατα διαδεδομένο σ' όλο τον ελληνικό κόσμο, ενώ μνεία τους συναντάται δύο φορές σέ κείμενα τοῦ Πλουτάρχου² καί τοῦ Πο-

---

* Ἀπό τή θέση αὐτή θά ἐπιθυμοῦσα νά ἀπευθύνω εὐχαριστίες στόν καθηγητή κ. Π.Μ. Κιτρομηλίδη, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε τό ἔνασμα γιά τή συγγραφή αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου καί μέ ἐνεθάρρυνε στήν ὀλοκλήρωσή του, καθὼς καί στούς καθηγητές κ.κ. Ἰ. Βελισσαροπούλου-Καράκωστα, Félix Bourriot, Ph. Gauthier, G. Huxley γιά τίς πολύτιμες ὑποδείξεις τους. Ἐπίσης θά ἤθελα νά ἐκφράσω τήν εὐγνωμοσύνη μου στήν καθηγήτρια κ. Βάσα Κοκτορίνη, ἡ ὁποία ἐκτός τοῦ ὅτι διάβασε τό κείμενο, μέ μύησε στήν ἐπιστήμη τῆς ἐπιγραφικῆς.

1. L. Robert, «Les juges étrangers dans la cité grecque», *Ξένιον. Festschrift für Pan. J. Zepos*, I, Ἀθήνα- Φράμπουργκ-Κολωνία 1973 (= *Ξένιον*), σσ. 779-780. Ph. Gauthier, «Les cités hellénistiques: épigraphie et histoire des institutions et des régimes politiques», *Πρακτικά τοῦ Η' Διεθνoῦς Συνεδρίου Ἑλληνικῆς καί Λατινικῆς Ἐπιγραφικῆς*, Ἀθήνα 1982, (= *Πρακτικά*), I, Ἀθήνα 1984, σ. 102: «A l'intérieur des cités les conflits sociaux persistent, avec des haut et des bas, à la période hellénistique. Mais les conséquences politiques sont moins graves qu'à la période précédente. Devenant peu à peu le seul régime acceptable, la démocratie doit survivre, d'une manière ou d'une autre, aux luttes sociales. Dans ce processus, la généralisation progressive du recours aux juges étrangers est un phénomène capital, que seules les inscriptions nous permettent d'étudier: grâce à elles, plus de deux cents exemples sont aujourd'hui connus».

2. Βλ. Πλουτάρχου, *Ἠθικά*, Περὶ τῆς τὰ ἔγγωνα φιλοστοργίας, 493 Α-Β: *Ἐκκλητοὶ κρίσεις καί ξενικῶν δικαστηρίων ἔπαυγαί τοῖς Ἑλλῆσι τό πρότον ἀπιστία τῆ πρός ἀλλήλους ἐπενοήθησαν, ἀλλοτριῆς δικαιοσύνης ὥσπερ ἑτέρου τινός τῶν ἀναγκαίων μῆ φνομένου παρ' αὐτοῖς δεηθεῖον. Ἄρ' οὖν καί οἱ φιλόσοφοι τῶν προβλημάτων ἔνια διά τὰς πρός ἀλλήλους διαφορὰς ἐπὶ τὴν τῶν ἀλόγων φύσιν ζῶων ὥσπερ ἀλλοδαπὴν πόλιν ἐκαλοῦνται, καί τοῖς ἐκείνων πάθει καί ἤθεισιν ὡς ἀνετεῖκτοις καί ἀδεκάστοις ἐπιθεῖσι τὴν κρίσιν;*

λυβίου.³ Στη Μικρά Ἀσία γνωρίζει μεγάλη ἀκμή ἤδη ἀπὸ τὸν 4ο αἰ. π.Χ. μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν διαδόχων καὶ ἀργότερα τῶν ἡγεμόνων τῶν ἑλληνιστικῶν βασιλείων· βάσει τῶν μέχρι στιγμῆς στοιχείων, υἱοθετεῖται ἀπὸ τὶς πόλεις τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ 2ο αἰ. π.Χ. τουλάχιστον, πλήττοντας οὐσιαστικά τὸ πνεῦμα ἀνεξαρτησίας τους, ἐνῶ ἐπεκτείνεται μέχρι τῆ ρωμαϊκῆς περιόδου. Οἱ ξένοι δικαστὲς προλείαναν τὸ ἔδαφος γιὰ τὶς μεταβολὲς πού θά πραγματοποιηθοῦν κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους στὸ πεδίο τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. Στὴν ἑλληνιστικὴ Αἴγυπτο, οἱ πρῶτοι Πτολεμαῖοι εἶχαν ἤδη ὀδηγηθεῖ στὴ δημιουργία ξενικῶν δικαστηρίων.⁴ Τὰ δικαστήρια αὐτὰ προοιωνίζαν τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐπάρχων τῆς ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι μετέβαιναν στὶς περιοχὲς τῆς ἐπικρατείας τους ὅπου δικάζαν τὶς διαφορὲς μεταξὺ ἐπαρχιωτῶν.⁵

Ἡ σύγκυση πού ἐπικρατοῦσε ἕως πρόσφατα, λόγω τῆς ἑλλιποῦς σφαιρικῆς μελέτης τοῦ θεομοῦ αὐτοῦ, παρακίνησε τὸν L. Robert στὴ διατύπωση ἀκριβοῦς ὀρισμοῦ καὶ στὴ διάκρισή του ἀπὸ ἄλλους παρόμοιους θεομοῦς:

1) Οἱ ξένοι δικαστὲς ἦσαν *καλοὶ κάγαθοι*⁶ πολῖτες μᾶς πόλεως, τῆς ἐκκλήτου πόλεως, ἡ ὁποία ἀποδεχόμενη τὴν παράκληση μᾶς ἄλλης πόλεως· κάρτους, τοὺς ἀπέστελλε ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπιλύσουν διαφορὲς μεταξὺ πολιτῶν ἢ νὰ τὶς ἐδικάσουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς πατρίδας τῶν διαδίκων.

2) Ἡ διαίτησις ἀποτελεῖ παραπλήσια μορφή, διαφέρει ὁμως: α) ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενο· διενεργεῖται γιὰ ἑδαφικὴ κυρίως διαφορὰ μεταξὺ δύο

3. Πολυβίου, *Ἱστορία*, XXVIII 9-11: *τοὺς δὲ περὶ Σιουιγὴν καὶ Διοπείθη, δικαστὰς [Ῥοδίου] ὑπάρχοντας κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν καὶ διαφερομένους ἐκ τινῶν ἰδίων πρὸς τὸν Εὐμένη, λαβομένους ἔφη τῆς ἀφορμῆς ταύτης πάσας ἀνατετροφέναι τὰς τιμὰς τοῦ βασιλέως, καὶ τοῦτο πεποιημένοι παρὰ τὸ τῶν Ἀχαιῶν δόγμα καὶ παρὰ τὴν δοθείσαν αὐτοῖς ἐξουσίαν, καὶ τὸ μέγιστον, παρὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ καλῶς ἔχον.* Βλ. τὶς καθοριστικὲς γιὰ τὴν ἐρμηνεία καὶ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ θεομοῦ παρατηρήσεις τοῦ M. Holleaux ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τὸ 1925 εἶχε ἐπισημάνει ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ Ῥοδίου δικαστὲς τῶν ὁποίων ἡ ἐθνικότητα εἶχε παραληφθεῖ ἢ παραλλαγθεῖ ἀπὸ ἄλλους ἱστορικοὺς, καὶ ἐπαναδιατύπωσε τὴν ἀποψη του στὸ ἔργο του *Etudes d' epigraphie et d' histoire grecques*, I, Παρίσι, 1938, σσ. 441-443.

4. Βλ. π.χ. *Inscripfen Griechischer Städte aus Kleinasien*, 20, 1, I, *Die Inschriften von Iasos*, Βόννη 1985 (=I.v. Iasos), 82. J. καὶ L. Robert, *Bulletin Epigraphique* (=Bull. Ep.), 1961, σ. 466. N. Lewis, *Life in Egypt under Roman Rule*, Ὁξφόρδη 1983, σσ. 186-87. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον εἰδικότερα τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Β' ὡς πρὸς τὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης βλ. J. Modrzejewski, «La legislation royale des Lagides» *Mélanges Seston*, 1974, σσ. 374-376.

5. Βλ. Ἰ. Βελισσαροπούλου-Καράωστα, *Θεομοὶ τῆς ἀρχαιότητος, I, ἡ πόλις*, Ἀθῆνα-Κομοτηνὴ 1987, σ. 212.

6. Βλ. ἐνδεικτικά: *Inscripfen Griechischer Städte aus Kleinasien*, 1, *Inscripfen von Erythrai und Klazomenai*, τόμ. 1, Βόννη 1972 (=I.v. Erythrai), 121, 9-10· 122, 22-23, 33. F. Frhr. Hiller von Gaertringen, *Inscripfen von Priene*, Βερολίνο 1906 (=I.v. Priene), 53, 19-20. Γιὰ τὴν ἔννοια τοῦ *καλοῦ κάγαθοῦ* γενικά, βλ. τὸ πρόσφατο ἔργο τοῦ F. Bourriat, *Kalos Kagathos – Kalokagathia*, τόμ. 1-2, *Spudasmata*, τόμ. 58/1-2 (1995).

κρατῶν, συνήθως ὁμορων, β) ὡς πρὸς τὸν τρόπο διευθετήσεως· ἐπαφίεται μὲ τὴ σύμφωνη γνώμη τῶν δύο πλευρῶν σὲ μιὰ τρίτη, ἡ ὁποία ἀσκεῖ διαίτησιν καὶ ὄχι δικαστικὴ ἐξουσία, ὅπως συμβαίνει στὴν πρώτη περίπτωση.⁷

3) Τέλος, οἱ διαφορὲς ποὺ ἐκκρεμοῦν μεταξύ δύο πόλεων ἢ μεταξύ πολιτῶν δύο πόλεων κρίνονται ἀπὸ δικαστὲς τρίτης πόλεως στὴν ὁποία προσφεύγουν τὰ συμβαλλόμενα μέρη· πρόκειται δηλαδὴ γιὰ θέματα διεθνούς δικαίου ποὺ ἐπαφίενται σὲ κρίση ἐκπροσώπων τρίτης πόλεως, ἀντίθετα ἀπὸ τὸν ὑπὸ μελέτη θεσμὸ ποὺ περιλαμβάνει ἐσωτερικὲς διενέξεις, διαφορὲς μεταξύ συμπατριωτῶν καὶ συμπληρώνει ἢ ἀντικαθιστᾷ τὴ λειτουργία τῶν τοπικῶν δικαστηρίων σὲ περιόδους κρίσεως,⁸ ὅπως θὰ ἀναπτύξουμε στὸ οἰκετὸ κεφάλαιο.

Σὲ πολλὰ κείμενα τὰ ξένα δικαστήρια ἀποκαλοῦνται *μετάπεμπτα*⁹ καὶ οἱ δικαστὲς *μετάπεμπτοι*.¹⁰ Ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται στὴν ἐνεργητικὴ φωνὴ γιὰ

7. Βλ. L. Robert, *ὁ.π.*, σσ. 768-770· J. καὶ L. Robert, *Bulletin Epigraphique* (=Bull. Ep.), 1970, σ. 306: «La différence est radicale entre l' activité des juges étrangers dans les cités grecques et celle des arbitres appelés pour un conflit territorial entre deux cités»· *ὁ.π.*, 1971, σ. 405: «...à propos des 5 juges de Cassandreia dans le différend territorial entre Melitaia et Peumata, note 66, confusion entre les arbitrages internationaux et les juges étrangers dans une cité, qui sont deux situations radicalement différentes...»· *ὁ.π.*, 1973, σ. 241.

8. Βλ. L. Robert, *Opera Minora Selecta* (=Op. Min.), V, σσ. 79-80· τοῦ ἴδιου, *Ξένιον*, σ. 780.

9. Βλ. Inschriften Griechischer Städte aus Kleinasien, 34, *Die Inschriften von Mylasa*, I, Βόννη 1987 (=I.v. Mylasa), 631, 13-14: *σπεύσαιντός τε τοῦ ἡμετέρου δήμου --- μετὰπεμπτον δικαστήριον...*· Στὶς τρεῖς ἐπόμενες περιπτώσεις ἔγινε προσπάθεια νὰ ἀναγνωρισθοῦν στὴ λέξη *μετάπεμπτα* τὰ δικαστήρια ποὺ προέρχονταν ἀπὸ τὸ Κοινὸν τῶν Λυκίων βλ. *Inscriptiones Graecae ad res Romanas Pertinentes* (=IG), III, 563 σημ. 6: «Tribunalia communis memoravit Strabo, XIV, 3, 3»· *αὐτ.*, 14-15 (Γλῶσ πρὶν τὸ 43 π.Χ.): *καὶ ταμεύσαντα τοῦ κοινοῦ καθαρῶς καὶ ἐπισφραγίσαντα μεταπέμπτων δικαστηρίων καὶ προστάντα τῆς δουδικίας ἰσως καὶ δικαίως*· *ὁ.π.*, 680, 7 (Πάταρα): *καὶ νομογραφίσαντα Λυκίους, καὶ ὑποπιπαρήσαντα, καὶ ἐπισφραγίσαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων ἰσως...*· *ὁ.π.*, 736, 5-6 (Ροδῆλοις): *ἐν δὲ τῷ Λυκίῳ ἔθνη? ἱερατεύσαντα] καὶ ἐπιστατήσαντα τῶν μεταπέμπτων δικαστηρίων καὶ ὑποφυλάκισαντα ὑπὲρ τε ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ [τῶν τέκνων,...]*· Ἡ ἄποψη αὐτὴ ἀποκρούσθηκε ἀπὸ τὸ L. Robert, «Etudes Epigraphiques», *Op. Min.*, II, σ. 889 καὶ σημ. 6 καὶ τὸν J.A.O. Larsen, «Tituli Asiae Minoris» II, 508», *Classical Philology* 38 (1943), σσ. 249-50, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν στὸν ὄρο *μετάπεμπτα* τὰ δικαστήρια ποὺ διαμορφώθηκαν κατὰ διαστήματα ἀπὸ δικαστὲς ἄλλων πόλεων.

10. Βλ. O. Kern, *Die Inschriften von Magnesia am Meander*, Βερολίνο 1900 (=I.v. Magnesia), 101, 7-9· IG, XII 5, 869, 55· I.v. Erythrai, 116, 3· 117, 2. Στὸ ψήφισμα I.v. Priene, 52, 3-4 *ἐπειδὴ οἱ ἀποσταλέντες ὑπὸ [τ]οῦ δήμου τοῦ Πιρηνείου μετάπεμπτοι... Παθ]μενίσκος Α[ττάλλ]ου, ----*, ὁ ἐκδότης προσεθήσθη νὰ ἀποδείξει ὅτι *μετάπεμπτοι* ἐννοοῦνται οἱ προεβυτέες, θέση ποὺ ὁ L. Robert, «Notes épigraphiques», *Op. Min.*, I, 1969, σ. 237 σημ. 5, ἀρνεῖται καὶ ἀποκαθιστᾷ: *μετάπεμπτοι ἀνδρες vel δικασται] Μενίσκος* σημειώνοντας ὅτι ἴσως πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο δικαστὴ ποὺ ἐστάλη στὴ Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκῳ (I.v. Priene, 59, 10)· Inschriften Griechischer Städte aus Kleinasien, 5, *Die Inschriften von Magnesia*

νά δηλώσει τή χώρα-ἀποστολέα καί στή μέση με τήν ἔννοια *καλῶ*, προσκαλῶ κάποιον με ἀπεσταλμένο.¹¹ Ὁ μετάπεμτος ἀπαντᾶται καί ὡς ξενοκρίτης σέ ἀντιδιαστολή με τόν *ξενοδίκη* ὁ ὁποῖος δικάζει ὑποθέσεις μεταξύ συμμάχων.¹²

Αἴτηση δικαστηρίου

Ὅπως προαναφέραμε ὡς πρῶτο στάδιο τῆς διαδικασίας χαρακτηρίζεται ἡ αἴτηση δικαστηρίου. Ὑποβάλλεται, ὅπως εἶναι φυσικό, ἀπό τήν πόλη τῶν διαδίκων στήν πατρίδα τῶν δικαστῶν ὑπό τύπον ψηφίσματος στό ὁποῖο ἐκφράζεται ἡ παράκληση ἀποστολῆς δικαστῶν.¹³

Στίς ἐπιγραφές, κυρίως σ' αὐτές πού διασώζεται τὸ πρῶτο τμήμα με τήν αἴτηση δικαστηρίου, παρατηροῦμε τήν ποιικιλία τῶν ἐκφράσεων:

Ἡ Μαγνησία τοῦ Μαϊάνδρου ἀπευθύνεται στήν Πιρηνή *ὑπέρ αἰτήσεως δικαστηρίου*,¹⁴ διατύπωση πού συναντᾶται σέ πολλές μαρτυρίες. Ἐκτός ἀπό

am Sipylos, Βόνη 1978 (=I.v. *Magnesia am Sipylos*), 7, 6: [---]να *μεταπέμτους* ἄνδρας [ἐγ Κίου] ἢ κατὰ τόν L. Robert, «Etudes d' épigraphie grecque», ὁ.π., II, σ. 1063 σημ. 4 [ἐγ Κίου vel *παρά Κίου*]. Σέ ψήφισμα τῆς Σάμου πρὸς τμήν ἱατροῦ πού εἶχε θεραπεύσει ξένους δικαστές, οἱ ὁποῖοι ἀσθένησαν κατὰ τήν ἀποστολή τους, ὁ G. Klaffenbach, «Samische Inschriften», *Mitteilungen des Deutschen Archäologischen Instituts, Athenische Abteilung* (=A.M.) 51 (1926), σ. 29 στ. 22-26 ἀποκαθιστᾶ: [...καί τῶν *παρά* ^{c.3/}.]των δικαστῶν *παρραγομέων εἰς τήν πόλιν ἡμῶν καί*.... ἐνώ κατὰ τὸ L. Robert, «Notes d' épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 107 τὸ κενὸ τῶν στίχων 22-23 μπορεῖ νά συμπληρωθεῖ: [καί *μεταπέμ*]των δικαστῶν.

11. H.G. Liddell-R. Scott, λ. *μεταπέμτω* L. Robert, «Notes d' épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 35: I.v. *Erythrai*, 117, 7-11: ὅπ[ως οὖν ὁ τε *δῆμος*] φαίνεται *μνεῖαν ποιούμενος τῶμ φιλοπό[νων καί δικ]αίως κρινάντων τὰς κρίσεις καί ἀξίως τῆς [τ]ε πατρίδος] τῆς ἀποστειλῆσης αὐτοῦς καί τοῦ δήμου [τοῦ] *μετα*]πεμψαμένου....*

12. Βλ. J.A.O. Larsen, ὁ.π., σ. 253 σημ. 55: L. Robert, «Etudes Epigraphiques», *Op. Min.*, II, σ. 889 καί σημ. 3. Ἀντίθετα: A.M. Woodward, «Excavations at Sparta, 1924-25 Sparta. The Inscriptions», *Annual of the British School at Athens* (=BSA) 26 (1923-25), σ. 180.

13. Βλ. Ph. Gauthier, «Un juge de Xanthos à Angeira de Pisidie», *Revue des Etudes Grecques* (=REG) 106 (1993), σ. 12 στ. 3-4: *ψήφισμα καί δικασταγωγόν* I.v. *Erythrai*, 120, 1-4: *ἐπειδὴ ἀποστειλ[άντων] ἡμῶν δικαστ[α]γ[ω]ν Θεοφάνη Νε[---] μετὰ ψηφίσματος πρὸς τὸν δῆμον τὸν [Ἐρυθραίων].* G. Kawerau-A. Rehm, *Das Delphinion in Milet*, Βερολίνο 1914 (=Delphinion), 153, 4-5: *ἐπειδὴ τοῦ δάμου ψάφισμα ἀποστειλαντος καί προσηεντάν* Στήν I.v. *Priene*, 61, 2-4 μνημονεύεται ἡ ἀποστολή ψηφίσματος καί ἐπιστολῆς, ἃν καί τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι φθαζόμενο: *ἐπειδὴ τοῦ δήμου ψηφισμ[α] τ[ε] καί ἐπι[στ]ολῆν ἀπο[στει]λαντος πρὸς τὸν δῆμον τὸν Πιρηνέων...* Inschriften Griechischer Städte aus Kleinasien, 6, *Die Inschriften von Lampsakos*, Βόνη 1978 (=I.v. *Lampsakos*), 34, 6-8: *ἐπειδὴ τῶ δ[άμου] ψηφισσάμενω δικαστῶν μεταπέμψασθαι [ἐγ Λαμψάκου,---]* J. Martha, «Inscription métrique de Paros», *Bulletin de Correspondance Hellénique* (=BHC) 6 (1882), σ. 248: I.v. *Mylasa*, 632, 5.

14. Βλ. I.v. *Priene*, 61, 1-7.

τις περιφράσεις *αἰτοῦμαι δικαστήν, αἰτοῦμαι δικαστήριον, δικασταγωγόν ἢ προεβειτην τόν αἰτησόμενον δικαστήριον ἢ δικαστήν, μεταπέμψασθαι δικαστήν* οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται πολὺ συχνά, ἢ πρόθεση τῆς αἰτούσης πόλεως ἐμφανίζεται καὶ μὲ τὴ χρήση τῶν ρημάτων *ἀξιῶ* καὶ *παρακαλῶ*.

Ὁ ὅρος *ἀξιῶ* ἀναφέρεται σὲ πέντε μαρτυρίες: οἱ δύο πρῶτες κάνουν μνεία τῆς αἰτήσεως τῆς Καλύμνου καὶ ἄγνωστης πόλεως πρὸς τὴν Ἰασό,¹⁵ ἐνῶ στὴν τρίτη ἀναφέρεται ὅτι οἱ Μάγνητες ἀξίωσαν δικαστὲς ἀπὸ τὴν Πριήνη. Οἱ ἄλλες δύο μαρτυρίες,¹⁶ μὲ τὸν ἴδιο τύπο ὡς συμπλήρωση, δηλώνουν ὅτι ἡ Ἰασὸς ἐλπίζει στὴν ἔλευση ξενικῶν δικαστηρίων ἀπὸ ἄγνωστες πόλεις.

Ὡς πρὸς τὴν αἴτηση δικαστηρίου ὑπὸ τὴ μορφῇ παρακλήσεως, παρατίθενται τέσσερις ἐπιγραφές.¹⁷ Ἐνδεικτικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς Πριήνης ἢ ὁποῖα τὸ 200 π.Χ. περίπου ἀποδέχεται αἴτημα τῶν Βαργυλίων: *παρακληθεῖς τε ὑπὸ τ[οῦ] δήμου δικαστὰς ἀποστεῖλαι*. Ἐπισημαίνεται ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα διαπλοκῆς ἐκφράσεων καὶ ὄρων ποὺ προαναφέραμε, στοιχεῖο ποὺ μᾶς ὠθεῖ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι οἱ ὄροι αὐτοὶ δὲν ὑποδήλωναν διαφορικὴ ἀπόχρωση καὶ ἔνταση κατὰ τὴν ὑποβολὴ τοῦ αἰτήματος.¹⁸

Τέλος, ἀπὸ ἄλλες ἐπιγραφές πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ δικαστὴς ἀποστέλλεται στὴν αἰτούσα πόλη μετὰ ἀπὸ μεσολάβηση ἢ ἀπόφαση τοῦ βασιλέα.¹⁹ Ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ L. Robert, ἂν καὶ ὑπῆρχαν βασιλικοὶ λειτουργοὶ ποὺ εἶχαν καὶ δικαστικὲς ἀρμοδιότητες,²⁰ ἡ ἀποστολὴ ξένων δικαστῶν κατὰ δια-

15. Βλ. *I.v. Iasos*, 82, 31-32· 83, 4· *I.v. Priene*, 61, 7.

16. Βλ. *I.v. Iasos*, 75, 6· 78, 7.

17. Βλ. *I.v. Priene*, 47, 5-6· *Delphinion*, 154, 2-4; *ἐπακολουθεῖν τοῖς παρακαλουμένοις προθύμως, κατέστησάν τε τοὺς δικαστὰς καὶ ἐξαπέστειλαν*· *I.v. Magnesia*, 15a, 10-11: *ὅστις πα[ρ]ακαλέσει αὐτοὺς ἀποστ[ε]ῖλαι δικαστ[ή]ς καὶ γραμματῆ*· *Inscripfen Griechischer Städte aus Kleinasien*, 24, I, II, 1, *Die Inschriften von Smyrna*, Βόννη 1987 (=I.v. *Smyrna*), 585, 2-4: [...*ἐπειδὴ*, τ]οῦ δήμου ψήφισμα (*ἀ*)π[ο]στειλάντος καὶ προεβειτην πρὸς Ζμυρναίους τὸν παρακαλέσαντα ἀπ[ο]στειλεῖλαι δικαστήν...

18. Βλ. *I.v. Priene*, 53, 7: *καὶ νῦν ἀξιωσάντων ἡμῶν ἀποστεῖλαι δικαστήν* ἐνῶ στ. 19: *ὅτι αἰτησάμενων ἡμῶν δικαστήν ἀπέστειλεν...* 54, 6: *καὶ νῦν ἀξιωσάντων ἡμῶν ἐνῶ* στ. 17-18, 44: [... *αἰτησάμενων αὐτῶν δικαστήν*]· *I.v. Erythrai*, 121, 5-6: [... *δοτι*]ς *ἀξιάσει αὐτοῖς καὶ* *παρακαλεῖ φίλοις ἐόντας* [τῶ δά]μφ...

19. Σύμφωνα μὲ τὸ Ph. Gauthier, «Rois hellénistiques et juges étrangers», *Journal des Savants*, Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1994, σσ. 166-168 ὑπῆρχαν τρεῖς μορφές παρεμβάσεων ποὺ ἀσκοῦσαν οἰ διάδοχοι ἢ οἱ βασιλεῖς (ἢ οἱ ἐκπρόσωποί τους): α) παρεμβάσεις οἱ ὁποῖες στηρίζονταν στὸ διάγραμμα τοῦ βασιλέως τὸ ὁποῖο προέβλεπε ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες ποὺ ἀφοροῦσαν τὴ λειτουργία τῶν τοπικῶν δικαστηρίων, τὴν προσφυγὴ σὲ ξένους δικαστὲς· β) ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ ἀντιπρόσωπός του καλοῦσε ἐγγράφως τὶς δύο χώρες νὰ προσφύγουν στὸ θεσμὸ τῶν ξενικῶν δικαστηρίων χωρὶς ὅστόσο νὰ παρέμβει εὐθέως στὴν ἐσωτερικὴ κρίση τῆς πόλεως· γ) οἱ ἴδιοι οἱ βασιλεῖς ἀποστέλλουν δικαστὴ στὴν πόλη ποὺ παρονοίαζε δικαστικὴ δυσλειτουργία παρεμβαίνοντας ἄμεσα στὴ διαδικασία.

20. Ὡς βασιλικὸς λειτουργὸς μὲ ἀρμοδιότητα τὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης κατ' ἐξουσιο-

ταγή ἢ πρόσκληση τοῦ ἡγεμόνα, ἀποσκοποῦσε στὴν ἐπίλυση διαφορῶν μεταξὺ πολιτῶν, χωρὶς νὰ θίγει ταυτόχρονα τὴν αὐτονομία τῶν πόλεων, δεδομένου ὅτι χρέη δικαστοῦ ἐκτελοῦσαν πολῖτες ἄλλων πόλεων τῆς ἐπικρατείας.²¹ Εἰδικότερα, ἡ πρακτικὴ αὐτὴ παρουσιάζεται:

α) σὲ ψήφισμα τῶν Βαργυλιῶν τὸ ὁποῖο ἀπευθύνεται στὴν ἔκκλητο πόλη Τέω καὶ τὸ δικαστὴ Τύρωνα Πολύθρου ὁ ὁποῖος ἔφθασε στὰ Βαργυλία τῆς Καρίας μὲ διαταγὴ τοῦ Ἀντιόχου Α΄ τοῦ Σωτήρα τὸ 270/61 π.Χ.: Ἰ̅να παρ̅αιδιδῶσι πρὸς ἡμᾶς τὸν ἄνδρα, καθ' ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκέλε]υεν, βουλόμενος ὁ δῆμος ὁ Τηῶν τῶι τε βασιλ[εῖ πείθε]σθαι καὶ τῆι πόλει ἡμῶν χαρίζεσθαι, ἀπέσταλ(κ)ε[ν ἄνδρα]...²²

β) σὲ ἐπιγραφὴ τῶν μέσων τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. ποὺ βρέθηκε στὴ Χίο²³ ὅπου ὁ δικαστὴς Ἀπολλοφάνης Ἀπολλοδώρου τιμᾶται γιὰ τὸν τρόπο ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης ἐφ' ᾧ ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς Π[τολεμαῖος...], ἐνῶ ὁ Ἀντίγονος μεταξὺ τοῦ 311/306 π.Χ. ἀποστέλλει δικαστήριον ἀπὸ τῆς Μαγνησίας στὴν Κύμη: ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παργενόμε[νον] ἐγ Μαγνησίας.²⁴

γ) δικαστὴς ἀπὸ ἄγνωστη σὲ μᾶς πόλη ἐφθασε στὴν Κάλυμνο μὲ ἀπόφαση τοῦ βασιλέα Πτολεμαίου: ἀπο[σταλεῖς δικαστᾶς ὑπὸ βασιλέως] Πτολεμα[ου...] καὶ ἔκρινε κατὰ τὰν τοῦ [βασιλέως αἴρεσιν].²⁵

δ) τὸν 3ο αἰ. ὁ νησιάρχος Βάκχων Νικίτου ζητεῖ ἀπὸ τὴν Κῶ τὴν ἀπο-

δότηση τοῦ βασιλέα Ἀντιόχου ἀναφέρεται ὁ ἐπικριτὴς τῶν συμβολαίων, βλ. *IG*, XI, 4, 1052, 24-26: ὅτι ἀποσταλεῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐπικριτὴς τῶν συμβολαίων τὴν ἐξαγωγήν ἐποιήσατο, ἐνῶ ἔδικασε, στ. 27-28: κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου προαίρεσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλήρη τίτλο τοῦ λειτουργοῦ ὁ L. Robert, «Etudes d'épigraphie grecque», *Op. Min.*, II, σ. 1062 σημ. 1, ἀντίθετα πρὸς τὴν πλειοψηφία τῶν μεταφραστῶν συνδέει τὴν φράση τῶν συμβολαίων μὲ τὴν ἐξαγωγή καὶ ὄχι μὲ τὴ λέξη ἐπικριτὴς, ἐνῶ στὸ ἄρθρο του ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ *Ξένιον*, σ. 781, ἀναφέρεται στὸ συγκεκριμένο πρόσωπο ὡς ἐπικριτὴ τῶν συμβολαίων. Ὡς πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέα, ὁ ἴδιος ἐπιγραφικὸς τὸν ταυτίζει μὲ τὸν Ἀντίγονο Γονατᾶ, βλ. *Op. Min.*, II, σσ. 1066-67. Ph. Gauthier, *ὁ.π.*, σ. 168 ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸν ἐπικριτὴ ὡς δικαστὴ ἀποσταλέντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ βασιλέα καὶ τὸν κατατάσσει μεταξὺ τῶν φίλων τοῦ Ἀντιόχου (δηλαδὴ ὡς παράδειγμα τῆς κατηγορίας γ στὴν ὁποία ἀναφερθήκαμε στὴν προηγούμενη σημείωση).

21. Βλ. L. Robert, *Hellenica, Recueil d'épigraphie, de nomismatique et des antiquités grecques*, τόμ. 11-12, Παρίσι, 1960 (=Hellenica), σσ. 204-13 στ. 7-11.

22. Βλ. *I.v. Iasos*, 608, 1-6 καὶ σσ. 118-119 ὅπου καὶ διορθώσεις τοῦ L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σσ. 24-26, στὴ δημοσίευση τοῦ συγκεκριμένου ψηφίσματος ἀπὸ τὸν W. Dittenberger, *Syll.*³, 426.

23. Βλ. Ἀ. Π. Στεφάνου, «Ψήφισμα τοῦ Δήμου Χίου», *Εἰς Μνήμην Κ. Ἀμάντου*, Ἀθήνα 1960, σσ. 140-46 ἰδίως σ. 141, μὲ τὶς διορθώσεις τῆς J. καὶ τοῦ L. Robert, *Bull. Ep.*, 1961, σ. 466.

24. Βλ. *Inscripfen Griechischer Städte aus Kleinasien*, 5, *Die Inschriften von Kyme*, Βόννη, 1976 (=I.v. Kyme), 1, 1-2.

25. Βλ. M. Serge, «Tituli Calymnii», *Annuario della Scuola Archeologica di Atene et delle Missioni Italiane in Oriente*, (=Tit. Cal.), τόμ. 22-23 (νέα σειρὰ 6-7), (1944-45), [1952], σσ. 54-55, ἐπ. 17 A 2-4, B 4-5.

στολή μεταπέμπτων ἀπὸ τῆ Νάξο κατὰ διαταγὴ τοῦ Πτολεμαίου: [Ἐπειδὴ Βάκχων Νικήτου... κατὰ τὰ προσταχθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν νησιωτῶν καὶ ἡ]τήσατο δικαστὰς καὶ διαλλακτῆρας...].²⁶

ε) τὸν ἴδιο αἰῶνα ἡ ἐκδίκαση ὑποθέσεων ἀπὸ ξένους δικαστὲς στὴ Σάμο ἐπιτυγχάνεται μετὰ ἀπὸ γραπτὴ ἐντολὴ τοῦ βασιλέα τῶν Σιδωνίων Φιλοκλῆ, πρὸς τὴ Μύνδο, τὴν Ἀλικαρνασσὸ καὶ τὴ Μίλητο. Ἡ μαρτυρία ποῦ διαθέτουμε ἀφορᾷ τὴν πρώτη ἀπὸ αὐτὲς τὶς πόλεις, ἂν καὶ θεωρεῖται βέβαιο ὅτι παρεμφερῆ ψηφίσματα ἐκδόθηκαν καὶ πρὸς τὴν τῶν ἄλλων δύο πόλεων: Φιλοκλῆς βασιλεὺς Σιδωνίων ἔγραψεν, ὅπως ὁ δῆμος ὁ Μυνδίων ἀποσταλείη δικαστήριον...²⁷

στ) στὴν ἴδια κατηγορία ἐνδεχομένως ἐντάσσεται ἡ ἀποστολὴ τριῶν δικαστῶν ἀπὸ τὴν Πριήνη²⁸ στὴ Λαοδίκεια. Ἡ σχετικὴ μαρτυρία προέρχεται ἀπὸ τὸ ψηφίσμα τῶν Λαοδικέων ποῦ χρονολογεῖται τὸ 200 π.Χ. περίπου, στὸ ὁποῖο προτάσσονται οἱ λόγοι μετάκλησης Πριηνέων δικαστῶν: ἐπειδὴ ἐκ πλ[ε]ίονος [χρό]νου δικῶν οὐ[σ]ῶν ἀδικάστων παρ' ἡμῖν... Τὸ κείμενο,²⁹ τὸ ὁποῖο παρῆκε ἀναλλοίωτο ἀπὸ τὸ 1906 ὅποτε δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸν Η. v. Gaertringen μὲ τις περισσότερες συμπληρώσεις ποῦ εἶχε δεχθεῖ μέχρι τότε ἀπὸ προηγουμένους ἐπιγραφικούς, διορθώθηκε προσφάτως ἀπὸ τὸν Ph. Gauthier.³⁰ Ὁ Γάλλος ἐπιγραφικὸς ἀντι τοῦ: ὁ δῆμος ἐπι[στροφ]ῆς ἄξιαν προ[ε]ν[τε]υξιν περὶ ξενικοῦ δικαστηρίου ποιούμενος, ὑπολαμβ[ι]άνων μάλιστα προστήσασθαι τῶν κατὰ τὰς δίκας αὐτῶν τοὺς πα[ρ]ὰ Πριηνέων ἀποσταλησομένους δικαστὰς, διορθώνει σέ: ὁ δῆμος ἐπε[μ]ψε πρεσβείαν πρὸς [Ζ]εῦξιν περὶ ξενικοῦ δικαστηρίου, [Ζ]εῦξις δὲ ὑπολαμβ[ι]άνων μάλιστα προστήσασθαι τῶν κατὰ δίκας [δεόν]τως τοὺς πα[ρ]ὰ Πριηνέων ἀποσταλησομένους δικαστὰς. Ἡ διορθωσις τοῦ Gauthier κρίνεται πειστικὴ διότι: ἡ

26. Βλ. OGIS, 43, 1-3.

27. Βλ. M. Schede, «Aus dem Heraion von Samos», AM 44 (1919), 9, σσ. 21-23, στ. 7-9

28. Σύμφωνα μὲ τὸν Ph. Gauthier, «Rois hellénistiques et les juges étrangers», *Journal des Savants*, Ἰούλιος-Δεκέμβριος 1994, σ. 182 κ.έ., ὁ ὁποῖος σχολιάζει καὶ διορθώνει τὴν I.v. Priene, 59, 6-9: ἔγραψεν αὐτῶν τῆ βο[υ]λῆ καὶ τῶι δήμωι, ὅπως προ[χ]ε[ρ]ίσωνται δικαστὰς τρεῖς ὡς ἐπιμ[ε]λεστάτους καὶ πέμψωσι πρὸς ἡμᾶς· ἀποστειλαντός τε καὶ τοῦ δήμου πρὸς αὐτοὺς πρεσβείαν..., σὲ ἔγραψεν αὐτῶν τῆ βο[υ]λῆ καὶ τῶι δήμωι, ὅπως προ[χ]ε[ρ]ίσωνται δικαστὰς τρεῖς ὡς ἐπιμ[ε]λεστάτους καὶ πέμψωσι πρὸς ἡμᾶς· ἀποστειλαντός τε καὶ τοῦ δήμου πρὸς αὐτοὺς πρεσβείαν... Τὸ ρῆμα ἔγραψεν ἀναφέρεται στὸν Ζεῦξι, ἐνὸς ἡ πρεσβεία ἀπεστάλη, μετὰ τὴν εἰνοϊκὴ ἀπάντησι τοῦ Ζεῦξι, ἀπὸ τὴν Λαοδίκεια στοὺς Πριηνεῖς. Ἀπὸ τὰ πολυάριθμα ψηφίσματα ποῦ ἀναφέρουμε στὸ κείμενο μας καὶ τὸ χάρτη ποῦ ἐπισυνάπτουμε, ἀποδεικνύεται ὅτι ἦταν συνήθης ἡ προσφυγὴ διαφόρων πόλεων στὴν Πριήνη προκειμένου νὰ ἀποστείλει ξένους δικαστὲς.

29. Βλ. I.v. Priene, 59, 2-8.

30. Βλ. Ph. Gauthier, «Rois hellénistiques et juges étrangers», *Journal des Savants*, βλ. ὑποσ. 28, σσ. 178-195.

περίοδος κατά την οποία χρονολογείται τὸ κείμενο συμφωνεῖ μὲ τὴν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ Ζεύξις, ἐπενέβαινε στὰ δημόσια πράγματα τῆς Λαοδικείας ἐπὶ Λύκω, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ἄντιόχου τοῦ Γ' στὴ Μικρὰ Ἀσία. Θεωρεῖται ἐπομένως πιθανὸν ὅτι οἱ Λαοδικεῖς ἐνημέρωσαν τὸν Ζεύξι γιὰ τὴ δυσλειτουργία πού παρουσίαζε ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης στὴ χώρα τους, ἢ ὁποία ἀποτελοῦσε τμήμα τῆς ἐπικρατείας του· ὁ τοπικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἄντιόχου ἀντιμετώπισε εὐνοϊκὰ τὸ αἴτημα καὶ ἔγραψε στὴν Πριήνη ἀπὸ τὴν ὁποία ζήτησε τὴν ἀποστολὴ δικαστῶν στὴ Λαοδικεία, κατ' ἀνάλογια μὲ τὴν πρωτοβουλία πού ἀνέλαβε ὁ Φιλοκλῆς, προκειμένου νὰ διευθετηθοῦν οἱ διενέξεις μεταξὺ πολιτῶν τῆς συγκεκριμένης πόλεως.

Σύμφωνα μὲ τὰ προηγούμενα παραδείγματα ἡ αἴτηση δικαστηρίου, διατυπώνεται σὲ ψήφισμα ἢ ἐπιστολή, ἐνῶ ὅπως ἔχει ἤδη ἀναφερθεῖ ἀπὸ τὸν L. Robert³¹ προηγεῖται διαδικασία κατὰ τὴν ὁποία ἐκδίδεται ψήφισμα τοῦ δήμου ὅπου γνωστοποιεῖται ἡ ἀπόφασή του. Ὁ ἴδιος ἐπιγραφικὸς ὑποστηρίζει ὅτι ἄξιες προσοχῆς εἶναι οἱ διορθωτικὲς ἀλλαγὲς πού ἔγιναν κατὰ καιροὺς ἀπὸ ἀρμόδια ὄργανα, τοὺς διορθωτὲς ἢ διορθωτῆρες, τοὺς νομοθέτες κ.ἄ., σὲ νομοθετικὲς ρυθμίσεις καὶ ἐπικυρώθηκαν ἀπὸ τὸ λαὸ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν κοινωνικὲς ἀλλαγές.³² Οἱ μεταρρυθμίσεις αὐτὲς προέβλεπαν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὴν προσφυγὴ σὲ μετάτεμπτα δικαστήρια. Ἡ οὐσιώδης αὐτὴ λεπτομέρεια εἶναι γνωστὴ κυρίως ὡς κατὰ τὸ *διόρθωμα* τὸ *κυρωθὲν ὑπὸ τοῦ δήμου*, μνεία τῆς ὁποίας ὑπάρχει σὲ δύο ἐπιγραφές τῆς Ἀντιόχειας τοῦ Μαϊάνδρου, τοῦ 2ου π.Χ.³³ Πάντως σὲ ψήφισμα τῶν Πελληνῶν στὸς τμῆν δικαστῆ ἀπὸ τὴν Ἄντανδρο, περιγράφεται ὅτι ὁ μετάτεμπτος ὑπῆρξε: [παρ]εχόμενος τὰς τῶν νομοθετῶν βουλ[ήσεις τῶμ προγενομένων] παρ' ἡμῖν...³⁴

Δεσμοὶ μεταξὺ τῶν πόλεων - «Γεωγραφία» τοῦ θεσμοῦ

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ κείμενα μιὰ πόλη ἀπευθυνόταν στὴν ἐκκλητὸ πόλη γιὰ δικαστικὴ ἀγωγή βάσει δύο, κυρίως κριτηρίων: τὴ φιλία ἢ συμμαχία καὶ τὴ συγγένεια, πραγματικὴ ἢ πλασματικὴ, πού ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους.

Οἱ καλὲς σχέσεις ὅπως ἡ οἰκειότητα, ἡ φιλία, ἡ εὐνοία, ἡ φιλανθρωπία

31. Βλ. L. Robert, *Ξένιον*, σ. 770.

32. Βλ. L. Robert, «Etudes d'épigraphie grecque», *Op. Min.*, II, σσ. 1085-87. Γιὰ τὸ διορθωτικὸ δίκαιο βλ. L. Gernet, *Droit et Société dans la Grèce ancienne*, Παρίσι 1955, σσ. 80-81.

33. Βλ. *I.v. Magnesia*, 90, 9-10: [-- διὰ τ]ὸ *διόρθωμα* τὸ *κ[υρ]ωθὲν ὑπὸ τοῦ δήμου μετὰ [προθυμίας]...* *I.v. Erythrai*, 116, 1-3: [-- ἐπιμ[ε]δὴ ὁ ἔξ[ε] Ἐρ[υθρῶν] παραγενομένος κατὰ τὸ *δι[όρθ]ωμα* τὸ *κ[υρ]ωθὲν ὑπὸ τοῦ δήμου μετ[α]τ[ε]μ[π]τ[ος] δικαστῆς Βα[ι]-- τοῦ δε[ι]-].*

34. Βλ. *Corpus Inscriptionum Graecarum* (=CIG), II, 3568^r, 12-13.

ἢ ἡ συμμαχία μεταξύ τῶν πόλεων ὑπῆρξαν ἀφορμὴ γιὰ ἀποστολὴ Πριηνέων ξένων δικαστῶν στὴ Μαγνησίαι Μαϊάνδρου,³⁵ λίγο πρὶν τὸ 200 π.Χ., καὶ στὰ Βαργύλια³⁶ περίπου τὸ 200 π.Χ., ὅπου μνημονεύονται οἱ Μητρόδωρος Ἀριστοδήμου, Σίμων Λαμπροκλείους, Ἀγέλαος Ἀγελάου. Ὁ δικαστὴς Ἀ-μναμενὸς Βησιικλέους ἀπὸ τὴν Ἄσσο ἀποστέλλεται μετὰ τὸ 166 π.Χ. στὴ Σταταμόνεια τῆς Καρίας³⁷ καὶ ὁ συνάδελφός του Σατυρίων Σατυρίωνος ἀπὸ τὴν Ἄντανδρο τῆς Μυσίας δικάζει στὴ Φρυγικὴ πόλιν τῶν Πελτῶν στὶς ἀρχὲς τοῦ 2ου αἰ. π.Χ. ὑποβοηθούμενος ἀπὸ τὸ γραμματεῖα Δημήτριον Ἀθηναίου.³⁸ Ἐπίσης ἀναφέρονται: Μήλιος δικαστὴς στὴν Πέρογη τῆς Παμφυλίας,³⁹ οἱ Ἀστυπαλαεῖς Ἀγαθοκλῆς Κλευστράτου, Γόργαιθος Μικίωνος, Εὐκλῆς Ἀρχωνίδα στὴ Σμύρνη⁴⁰ τὸν 1ο αἰ. π.Χ. ὅπου στὰ τέλη τοῦ 2ου-ἀρχὲς τοῦ 1ου αἰ., φθάνουν τέσσερις ὁμόλογοί τους ἀπὸ τὴ Θάσο,⁴¹ ἐκ τῶν ὁποίων διατηρήθηκε τὸ ὄνομα μόνο τοῦ Δημητρίου Ἀρχία. Ἡ Πριήνη ὅπου τὸ ἐνωρίτερο τὸ 328/327 π.Χ. μαρτυρεῖται ἡ ἀφίξη δικαστῶν ἀπὸ τὴν ἰωνικὴ Φάκαια, τὴ δωρικὴ Ἀστυτάλαια καὶ ἀπὸ ἀγνωστὴ πόλιν σὲ μᾶς καὶ ἀποσκοποῦσε στὴν ἐπίλυση διαφορῶν προερχομένων ἀπὸ ἔννομες σχέσεις ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου δικαίου.⁴²

Ἀντιστρόφως ἀπὸ τὰ σχετικὰ χωρία συνάγεται πὼς ἡ Πριήνη παραχώρησε δικαστὲς σὲ περιοχὲς ὅπως: τοὺς Ἀθηναγόρα Εὐκτίτου, Νύμφωνα Καλλικράτου, Ἀριστοδῆμο Φίλωνος στὴν αἰολικὴ Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος⁴³ τὸ 2ο αἰ. π.Χ.· τὸν Κλέανδρο Καλλιστράτου καὶ τὸ γραμματεῖα Μοαγέτη Πausανίου στὰ ἰωνικὰ ἐδάφη τῶν Ἐρυθρῶν⁴⁴ τὸν Ποσειδώνιο Ἡρώιδου στὸ Πάριο τῆς Προποντίδας,⁴⁵ τὸ 200 π.Χ. περίπου. Σύμφωνα με ἄλλη ἐπιγραφοὺς ἢ ἴδια πόλιν⁴⁶ τῆς Βορείου Μικρᾶς Ἀσίας, τὸν 3ο αἰ. π.Χ., τιμᾶ τοὺς Ἐρεσίους Βάχχιον Ἐρμιόδιον, Ἀμφικλῆ Ἴσωνος, Ἀρχία Εὐρυσιλάου.

Πριηνεῖς δικαστὲς τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν διασώθηκαν δίκασαν πε-

35. Βλ. *I.v. Priene*, 61, 4-6.

36. Βλ. *I.v. Priene*, 47, 3-8.

37. Βλ. *Inschriften Griechischer Städte aus Kleinasien*, 4, *Die Inschriften von Assos*, Βόννη 1976 (=I.v. Assos), 8, 30-33.

38. Βλ. *CIG*, II, 3568', 5-7, 25-26.

39. Βλ. *IG*, XII 3, 1073, 5-6.

40. Βλ. *IG*, XII 3, 172, 5-6: ὁ δῆμος ὁ Ἀστυπαλαίων εἶνους καὶ φίλος ὑπάρχων τοῦ δήμου, 9-10, 30-32.

41. Βλ. *I.v. Smyrna*, 582, 6-7: [... καὶ τοὺς] παραγενομένους δικαστὰς [τὸν δεῖνα τοῦ δεινός, τὸν δεῖνα (ca. 10 Bst.)]μίμου, Δημήτριον Ἀρχία, Κομ[- τοῦ δεινός...]

42. Βλ. *I.v. Priene*, 8, 2-5, 6 καὶ οἰκίον κεφάλαιο.

43. Βλ. *I.v. Priene*, 44, 5-6, 11-13, 20-21, 26-27.

44. Βλ. *I.v. Priene*, 50, 17-20.

45. Βλ. *I.v. Priene*, 63, 1-4, 35-36.

46. Βλ. Δ. Εὐαγγελίδης, «Ἀρχαιολογικὴ Περιφέρειαι» Ἀρχαιολογικὸν Δελτίον 9 (1924-25), σσ. 52-54 καὶ στ. 9-10 τῆς δημοσιευμένης ἐπιγραφῆς.

ρίπου το 200 π.Χ. στη Χίο.⁴⁷ στην Κολοφώνα⁴⁸ τὸν 3ο αἰ. π.Χ., ἀλλὰ καὶ στὴν Ἰασό⁴⁹ σύμφωνα μὲ δύο ψηφίσματα ποὺ χρονολογοῦνται τὸ 2ο αἰ. π.Χ. Ἐξ αὐτῶν στὸ μὲν πρῶτο κείμενο ὁ δῆμος τῶν Πριηνέων μνημονεύεται ὅτι ἔστειλε τὸ δικαστὴ Ἦροκράτη Ἀνδρίου καὶ τὸ γραμματεῖα Ἠγέπολιν Ἠγίου· στὸ δεύτερο προσκαλεῖται, ὁ μετὰπειμπτος Καλλικράτης Ἀπολλωνίου καὶ ὁ γραμματεῖας Ἀττάλος Ἀττάλου.

Τὸ 200 π.Χ. περίπου οἱ Πριηνεῖς μετὰπειμπτοι Μενίσκος Μητροδώρου, Ἀγίας Σίμου, Μόλων Διαγόρου καὶ ὁ γραμματεῖας Ἠγέπολις Ἠγίου εὐρίσκονται στὴ Λαοδίχεια ἐπὶ Λύκῳ τῆς Φρυγίας.⁵⁰

Ἀπὸ τῆς ἰωνικῆς Μίλητο καὶ Σάμο καὶ τὴν αἰολικὴ πόλη τῶν Αἰγῶν προέρχονται μαρτυρίες παρουσίας δικαστῶν τους στὶς αἰολικῆς Μήθυμνα καὶ Ἐρεσό τῆς Λέσβου,⁵¹ καὶ ἡ χρονολόγησή τους τοποθετεῖται τὸ 2ο αἰ. π.Χ. καὶ πάντως πρὶν τὸ 167 π.Χ., ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο καταστράφηκε ἡ Ἀντισσα, μιά ἀπὸ τῆς πόλεις, ἡ ὁποία μαζί μὲ τὴ Μήθυμνα, τὴν Ἐρεσό καὶ τὴ Μυτιλήνη υπέγραψαν *συνθήκην* ποὺ ἀνακαλύφθηκε στὴ Δῆλο, καθιέρωνε τὸ κοινὸν τῆς Λέσβου, καὶ ὅπου ἐκτὸς τῶν ἄλλων προβλεπόταν ἡ προσφυγὴ σὲ ξένους δικαστῆς γιὰ τὸ διακανονισμὸ τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἰδιωτῶν τῶν τεσσάρων αὐτῶν πόλεων.⁵² Ἐν συνεχείᾳ, οἱ συμβληθεῖσες πόλεις ἐπικύρωσαν τὴ συμφωνία ὑπογράφοντας ἀνὰ δύο μία συμπληρωματικὴ σύμβαση, τὴν *ἐπισυνθήκην*.⁵³ Τὰ συγκεκριμένα ψηφίσματα ἐκδόθηκαν πρὸς τιμὴν τῆς Μιλήτου καὶ τῶν δικαστῶν τῆς Ἀξιόχου Μόλπου, Ἀντιγόνου Δημητρίου, ἐνῶ εἶναι πιθανὸν ἀνάλογα ψηφίσματα νὰ ἐκδόθηκαν πρὸς τιμὴν τῶν ἄλλων δύο ἐκαλήτων πόλεων καὶ τῶν μετὰπειμπτων τους. Σημειώνεται ὅτι ἡ Ἐρεσὸς ἔστειλε δικαστῆς καὶ σὲ ἀδηλὴ πόλιν λόγῳ τῆς φιλίας τῶν δήμων *ἐκ παλαιῶν χρόνων*.⁵⁴

Ἡ Κῶς ἀποδέχεται αἴτημα ἄγνωστης πόλεως.⁵⁵ Τὸ Βυζάντιο τῆς Προποντιδᾶς τὸ 2ο αἰ. π.Χ. ἐμπιστεύεται τὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης σὲ Μιλήσιους λειτουργούς, τὸ δικαστὴ Ἀπολλωνίδην Μέμονος καὶ τὸ γραμματεῖα Καίνιο Ἀριστοκλείους.⁵⁶ Ἡ Ἐρέτρια κατόπιν παρακαλήσεως τῆς ὑποδέχθηκε

47. Βλ. *I.v. Priene*, 49, 2, 9.

48. Βλ. *I.v. Priene*, 58, 11-12.

49. Βλ. *I.v. Priene*, 53 I, 4-5, 6-8, 32· II, 38-39, 66-67· 54 I, 5-7, 21, 27-29, 35-36.

50. Βλ. *I.v. Priene*, 59, 9-11, 16, 20-21.

51. Βλ. *Delphinion*, 152 A 4-6, B 21-22, 30-32, 51-52, C 68-70, 96-97.

52. Βλ. A.F. Dürrbach-A. Jardé, «Fouilles de Délos», *BCH* 29 (1905), σσ. 5-257 καὶ κυρίως 209-214.

53. Βλ. L. Robert, «Lesbiaca», *REG* 38 (1925), σσ. 38-40, γιὰ τῆς ἔννοιες *συνθήκα* καὶ *ἐπισυνθήκα* καὶ τὸ σχολιασμὸ τῆς ἐπιγραφῆς 152.

54. Βλ. *IG*, XII 2, 530, 4-5.

55. Βλ. Herzog, *Koische Forschungen und funde*, Λιψία 1899, 190, 16-19: ...καὶ παρακαλέσονται αὐτοὺς φίλους ὑπάρχον(τα)τας διατηρεῖν τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἡμῶν εἰναιαν(αν).

56. Βλ. *Delphinion*, 153, 5-7.

τους Μιλήσιους Μενίσκο Μενίσκου, Ἀπολλόδορο Ἀπολλωνίδου ἴσως τὸ 2ο αἰ.⁵⁷ Στὴν Κνίδο δικάζουν τέσσερις δικαστὲς ἀπὸ τῆ Μαγνησία τοῦ Μαυ-ἀνδρου⁵⁸ ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο εἶναι: ὁ Αἴγυπτος Ἀναξήνορος καὶ ὁ Ἄνδρων ὁ γιὸς τοῦ Ἄνδρωνα ἐνῶ γιὰ τοὺς ἄλλους δύο γνωρίζουμε μόνο τὰ πατρώνυμά τους: ὁ μὲν ἕνας ἦταν ὁ γιὸς τοῦ Ἀνδροτίμου καὶ ὁ ἄλλος ὁ γιὸς τοῦ Κωλωτίωνα. Στὸ κείμενο ἀναφέρεται ὡς γραμματέας ὁ Κράτης Κράτητος τοῦ Κράτητος. Μὲ τὴ σειρά της ἡ δωρική αὐτὴ πόλη προωθεῖ τοὺς: Ξενοκρίτο Ξενοκρίτου καὶ Ἀγναικράτη ..... στὴ Σμύρνη,⁵⁹ ὅπου φθάνει καὶ πρεσβευτὴς μὲ αἴτημα ἀποστολῆς δικαστῶν στὴ Στρατονικεῖα.⁶⁰ Ἡ προσφυγὴ στὴ νομικὴ αὐτὴ πρακτικὴ στὴ Σμύρνη ἦταν πολὺ διαδεδομένη, ἀφοῦ ἀπετέλεσε τὸν προορισμὸ δικαστῶν ἀπὸ διάφορες πόλεις. Ἀπὸ τὴν Καῦνο τῆς Καρίας⁶¹ στὰ τέλη τοῦ 2ου-ἀρχῆς τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. ἔρχονται οἱ μετὰπεμπτοὶ Ἀντιγένης Ἀπολλωνίου, Αἰνείας Ἀρτεμιδώρου, Τιμοῦχος Εὐάρχου καὶ ὁ γραμματέας Πυθίων Δημητρίου. Σὲ ψήφισμα τῆς Σμύρνης γιὰ τὴν ἴδια πόλη τονίζονται πάλι οἱ δεσμοὶ μεταξὺ τῶν δύο περιοχῶν, ὁμως τὰ ὀνόματα τῶν δικαστῶν δὲν εἶναι εὐανάγνωστα.⁶² Τρεῖς δικαστὲς τὰ στοιχεῖα τῶν ὁποίων δὲν ἔφθασαν σὲ μᾶς ἀκέραια ἔστειλε στὴν ἴδια πόλη τῆς Ἰωνίας τὸ 2ο αἰ. π.Χ. ἡ Μίλητος.⁶³

Ἡ Ἰασός⁶⁴ τῆς Ἰωνίας ἀποτείνεται στὴ Ρόδο ἡ ὁποία ἀποστέλλει δικαστὲς, καὶ ὡς γραμματέα, τὸν Ἀριστότιμο Ἀλεξιμάχου, ἀλλὰ δέχεται δικαστήρια καὶ ἀπὸ ἄλλες ἐκκλητοὺς πόλεις, τὰ τοπωνύμια τῶν ὁποίων μᾶς εἶναι δυσανάγνωστα. Στὸ πρῶτο κείμενο γίνεται μνεῖα γιὰ ἀποστολὴ τριῶν

57. Βλ. *Delphinion*, 154, 12-13.

58. Βλ. *I.v. Magnesia*, 15a, 11-14: *Μάγνητες συγγενεῖς ὄντες ἀμῶν καὶ εὖνοι τῶν δ[ιά]μοι διὰ προγόνων ἀκολουθήσαντες τοῖς ὑπάρχουσι ταῖς πόλεσι ποθ' αὐτὰς οἴχοθεν φιλα|νθρώποις*, 16-17, 22-23.

59. Βλ. *I.v. Smyrna*, 578, 5-6.

60. Βλ. *I.v. Smyrna*, 585, 6-9.

61. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579, 6, 8-9.

62. Βλ. *I.v. Smyrna*, 580, 3, 6-7: [... ἀπέ]στειλεν δικαστὰς ἀνδρας [κ]ι|αλούς [καὶ ἀ]γαθ[ο]ύς, τὸν δεῖνα-|ος, Ζ[η]ῆωνα Κ[- - , τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος,....].

63. Βλ. *I.v. Smyrna*, 583, 3-4, 6-7: [... ἀπέστειλεν δικαστὰς τὸν δεῖνα Ἰπ[ο]ποθῶντος, Θε-όχ[ω]ρον (?) τοῦ δεῖνος, τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνος,....].

64. Βλ. *I.v. Iasos*, 76, 10-12, ὅπου οἱ δικαστὲς ὑποβηθούμενοι ἀπὸ τὸ γραμματέα τιμῶνται: [...καὶ τοὺς παραγενομένους δικαστὰς Α[ἰ]τόφιλον Παναικ[-----] Θεοτίδαν Θευδότου, καὶ τὸν σ[υ]ναποσταλέντα αὐτοῖς γραμματέα] Ἀριστότιμον Ἀλεξιμάχου. L. Robert, «Nouvelles Inscriptions d' Iasos», *Op. Min.*, III, σ. 1498 σημ. 3. G. Cousin-Ch. Diehl, «Inscriptions d' Iasos et de Bargyilia», *BCH* 13 (1889), σσ. 25, 32-34 στ. 33-34: *ἐπειδὴ Ῥόδοι συγγενεῖς τε ----- ὑπάρχοντες καὶ φίλοι κ[αὶ] σ[ύ]μμαχοι τῆς πόλ[ε]ως,....*. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ χρονολόγησι τῆς ἐπιγραφῆς οἱ G. Cousin-Ch. Diehl, ὁ.π., σ. 32 ἰσχυρίστηκαν πὺς ἡ χρῆσι τῶν ὀρων *φιλα* καὶ *σ[υ]μμαχία* δηλώνει ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τοποθετεῖται εἴτε πρὶν τὸ 189 π.Χ. (ὅποτε ἡ Ρόδος ὑπέταξε τὴν Καρία καὶ τὴ Λυκία) εἴτε μετὰ τὸ 167 π.Χ. (ἔτος ὑποταγῆς τῶν δύο αὐτῶν περιοχῶν στὴ Ρώμη).

δικαστῶν. Οἱ Ἴταλοὶ D. Levi καὶ G. Pugliese Carratelli⁶⁵ ἔφεραν στὴν ἐπιφάνεια σχετικὸ μὲ τὸ θέμα μας ψήφισμα τὸ ὁποῖο συμπεριελήφθη σὲ σειρὰ ἐπιγραφῶν ποὺ δημοσιεῖσθηκαν μὲ τὸν τίτλο *Decreti in onore di stranieri*. Στὴ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι γνωστὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἑνὸς μόνο δικαστῆ καὶ τὸ πατρῴνιο τοῦ δευτέρου· πρόκειται γιὰ τοὺς: Διάϊον Ἀλκίμου καὶ --- Ἥγησιλάου. Ἐξ ἄλλου ἢ Κάλυμνος⁶⁶ ἐμπιστεύεται τῇ διευθέτησῃ ἢ ἐκδίκασῃ ἑνὸς ιδιαίτερα μεγάλου ἀριθμοῦ ὑποθέσεων σὲ πέντε Ἰασεῖς: τὸν Κλέανδρο Διοδώρου, τὸ Λέοντα Εἰβούλου, τὸν Κέφαλο Δράκοντος, Θεόδωρο Νουμηνίου καὶ Λέοντα Δρακοντίδου, ὅπως ἀναγράφεται σὲ ψήφισμα ποὺ χρονολογεῖται τὸν 4ο αἰ. π.Χ. καὶ εἶναι ἀπὸ τῆς πολυτιμότερης πηγῆς τοῦ ζητήματος ποὺ ἐξετάζουμε. Τρεῖς Ἰάσιοι μετάπεμπτοι, οἱ: Φιλήμων Φιλώτου, Ἰατροκλῆς Ἀριστείδου, Αὐτοκλῆς Λέοντος μαζί μὲ τὸ γραμματεῖα Δημήτριο Εἰβουλίδου μετέβησαν στὴν Κολοφῶνα.⁶⁷ Ἡ πόλη αὐτῆ⁶⁸ σὲ δευτέρω ψήφισμά της περιγράφει τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ δικαιοσύνη τῶν Ἰασιῶν δικαστῶν καὶ τοῦ γραμματεῖα. Δυὸ ἀκόμη λειτουργοὶ ὁ Πίνδαρος Δημοφῶντος, ὁ Βασιλείδης [...].ἴθου καὶ ὁ γραμματεῖας Διομήδης Πασιφῶντος, τιμῶνται γιὰ τῆς πολύτιμες ὑπηρεσίαις τους ἀπὸ πόλη⁶⁹ γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἔχουμε περισσώτερα στοιχεῖα.

Ἐρυθραῖοι δικαστῆς μνημονεύονται τόσο στὴν Ἀντιόχεια τοῦ Μαιάνδρου⁷⁰ τὸ 200 περίπου π.Χ. καὶ πρόκειται γιὰ τοὺς: Θεοφάνη Φανέα, Ἐχέδημο Δεινομένου (οἱ ὅποιοι ἔχουν καταχωρηθεῖ καὶ σὲ ἄλλο ψήφισμα)⁷¹ καὶ Ἐπαμεινῶνα Ζωπύρου, ὅσο καὶ σὲ ἄγνωστη πόλη,⁷² ὅπου δικάζουν τὸ πρῶτο τρίτο τοῦ 2ου αἰῶνα, οἱ: Διόδωτος Κλεωνύμου,⁷³ Μόνιμος Πόσσεως συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸ γραμματεῖα Ἡράκλειο Πύρρωνος. Μετάπεμπτοι ἀπὸ τὴν Κῶ⁷⁴ ἐπιλύουν διαφορὰς στῆς Ἐρυθρῆς ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τὸ γραμματεῖα τὸ πρῶτο ἡμισυ τοῦ 2ου αἰ. π.Χ.: Ἐρυθραῖοι δικάζουν: α) στὰ Μύλασα⁷⁵ τῆς Καρίας τὸ 112/113 μ.Χ. ὅπου μνημονεύονται ὁ δικαστῆς Λούκιος Γάουιος Λαβέων καὶ ὁ γραμματεῖας Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος:

65. Βλ. D. Levi-G. Pugliese Carratelli, «Nuovi iscrizioni di Iasos», *Annuario Sc. Arch. Atene* 39-40 (1963), σσ. 575-76.

66. Βλ. *I. v. Iasos*, 82, 30-35, 55-57.

67. Βλ. *I. v. Iasos*, 80, 2-4: *ἔπειδῃ ὁ δῆμος ὁ Ἰασέων συγγενῆς ὢν καὶ φίλος τ[οῦ] δήμου τοῦ Κολοφωνίων πρότερόν τε τὴν καθ' αὐτό[ν] εὐνοῖαν καὶ χρεῖαν παρεχόμενος διέτελει τῇ πόλει[τ], 6-8, 13.*

68. Βλ. *I. v. Iasos*, 81, 2-3.

69. Βλ. *I. v. Iasos*, 83, 5-7, 8-11.

70. Βλ. *I. v. Erythrai*, 117, 2-3.

71. Βλ. *I. v. Erythrai*, 118.

72. Βλ. *I. v. Erythrai*, 120, 5-9.

73. Βλ. *I. v. Erythrai*, 120, σ. 225 (σχόλιο): Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes* II, Γενεύη 1989, σ. 123 (γιὰ τὸν ἴδιο δικαστῆ σὲ πολλὰς πόλεις).

74. Βλ. *I. v. Erythrai*, 112, 1-2.

75. Βλ. *I. v. Erythrai*, 125a, 4-5, 125b.

β) στην Τένεδο⁷⁶ όπου δικάζει ο Διόδοτος Κλεωνύμου, τὸ 1ο τρίτο τοῦ 2ου αἰ. π.Χ.

Στὴ Λέβεδο⁷⁷ τὸν 3ο-2ο αἰ. π.Χ. μαρτυρεῖται ἡ ἄφιξη τοῦ μεταπέμπτου Ἀπολλωνίου Δημητρίου καὶ τοῦ γραμματέα Ἀντιπάτρου Θρασίππου ἀπὸ τῆ Σάμο· τὸν 1ο αἰ. π.Χ. φθάνουν ἀπὸ τὴν Τήνο δικαστὴς καὶ γραμματέας σὲ πόλη ἡ ὀνομασία τῆς ὁποίας εἶναι δυσανάγνωστη, ἐνδεχομένως τῆς Ἐρυθρῆς.⁷⁸ Ἐπίσης ὁ Μυλασέας δικαστὴς Θεόδωρος Θεοδώρου κατὰ δὲ *υἱοθεσίαν* Ἰσιδώρου, *ἰερέα* Ἰσιδος, ὑποβοηθούμενος ἀπὸ τὸ γραμματέα Διονύσιο Μέλανος ἀπονέμει δικαιοσύνη σὲ πόλη⁷⁹ στὰ τέλη τοῦ 2ου-ἀρχῆς τοῦ 1ου αἰ. π.Χ. Πιθανὸν στὶς καλὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν πόλεων ὀφείλεται τὴν ἴδια ἐποχὴ ἡ παρουσία δικαστῆ ὁμοίας προελεύσεως τοῦ Διονυσίου Μέλανος τοῦ Φανίου στὶς Τράλλεις.⁸⁰ Ἐξ ἄλλου, ἐπιγραφές μαρτυροῦν Τηνίους μεταπέμπτους στὴ Στρατονίκεια τῆς Καρίας,⁸¹ ἐνῶ οἱ Ἀτταλεῖς Κ. Στήσιος υἱὸς Μάκερ καὶ Κλαύδιος Φρόντων μνημονεύονται στὰ Μύλασα.⁸² Ἐπίσης παραθέτουμε: Κίους ἄνδρες στὴ Μαγνησία τοῦ Σιπύλου,⁸³ τὸν Τύρωνα τῆς ἰωνικῆς Τέω στὰ Βαργύλια.⁸⁴ Τὸν 3ο ἢ 2ο αἰ. οἱ Βαργυλίτες καλοῦν καὶ αἰολεῖς Κυμαῖους⁸⁵ ἐνῶ σημειώνεται ἡ ἄφιξη τῶν δωριέων Ροδίων καὶ Κώων καὶ τῶν ἰώνων Δηλίων καὶ Παρίων ξένων δικαστῶν στὸ αἰολικὸ Ἰλίο.⁸⁶ Ἐπισημαίνεται ὅτι τὸ συγκεκριμένο ψήφισμα ἀποτελεῖ τὴ μοναδικὴ μέχρι στιγμῆς μαρτυρία γιὰ παρουσία Δηλίων ξένων δικαστῶν. Ἀποστολές μεταπέμπτων ἀναφέρονται: ἀπὸ τὴν Πριήνη σὲ αἰολικὴ πόλη ὅπου ἀπονέμει δικαιοσύνη ὁ Ζηνόδοτος Ἀρτέμωνος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἀπολλᾶ τοῦ

76. Βλ. *I.v. Erythrai*, 121, 2-5, 9.

77. Βλ. L. Robert, «Décret de Lébédos», *Op. Min.*, I, σσ. 94-97, κυρίως σ. 94, στ. 2-4, 6-8, 11-12 καὶ συμπληρώσεις ἀπὸ τὸν ἴδιο, «Décret de Lébédos», *Hellenica* 11-12, σσ. 210-13.

78. Βλ. *IG*, XII V₂, 871, 2-4: [... παρακαλεῖσει αὐτοὺς ὄντας φίλους καὶ συγγενεῖς τοῦ δήμου...]. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 53 σημ. 3, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει τὸ ψήφισμα στὶς Ἐρυθρῆς, ἐνῶ ὁ μὲν πρῶτος ἐκδότης του H. Demoulin, τὸ ἀπέδιδε σὲ πόλη τῆς Βιθυνίας ὁ δὲ F. Hiller von Gaertringen ἀπέφυγε νὰ προσδιορίσει τὴν προέλευσή του. Μάλιστα ὁ L. Robert συμπληροῦναι τοὺς στ. 3-4 ὡς: αὐτοῖς ὄντας συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ εἰόνους τοῦ δήμου...

79. Βλ. *I.v. Mylasa*, 632, 8-9: ὁ δήμος ὁ Μυλασέων, συγγενῆς ὢν καὶ φίλος τῷ ἡμετέρωι δήμῳ...], 14: [... παρὰ δήμῳ]ν συγγενοῦς καὶ φίλου. Γιὰ δικαστὴ καὶ γραμματέα στ. 10, 16.

80. Βλ. *I.v. Mylasa*, 631, 6-7, 24.

81. Βλ. R. Etienne, *Ténos II, Ténos et les Cyclades du milieu du IVe siècle av. J.-C. au milieu du IIIe siècle après J.-C.*, Παρίσι 1990, σ. 131, 9, 5.

82. Βλ. G. Doublet-G. Deschamps, «Inscriptions de Carie», *BCH* 14 (1890), σ. 621.

83. Βλ. *I.v. Magnesia am Sipylus*, 7, 6: μεταπέμπτους ἀνδρας [ἐγ Κίου].

84. Βλ. *Syll.*³ 426, 35-37.

85. Βλ. *I.v. Kyme*, 2, 2.

86. Βλ. *Inchriften Griechischer Städte aus Kleinasien*, 3, *Die Inschriften von Ilion, Bónνη*, 1975 (=I.v. *Ilion*), 51, 10-11.

Ἐπινίκου⁸⁷ τὸ 100 π.Χ. περίπου ἀπὸ τὴν Ἄσσο⁸⁸ σὲ ἄγνωστη πόλη δικάζουν ὁ Ἐχέλαος γιὸς τοῦ Ἀθηναγόρα, ὁ Λάτιμος γιὸς τοῦ Κλεομόρτου μετὸ Μέλαγρο γιὸ τοῦ Μελάγχρου ὡς γραμματέα· στὴ Θήρα⁸⁹ δικάζουν οἱ μετὰπτεμπτοι ἀπὸ τὴν Ἰουλίδα: ὁ Σωμένης, ὁ Τιμόστρατος, ὁ Φρασαικῆς, ὁ Καλλίδαμος καὶ ὁ Μ . . . . ς.

Οἱ καλῆς σχέσεις καὶ ἡ συγγένεια ἴσως ἔθισαν τοὺς Ἐρυθραίους ξένους δικαστὲς Ἐκαταῖο Δημητρίου, Διόδοτο Κλεωνύμου στὴ Μυτιλήνη⁹⁰ στὶς ἀρχὲς τοῦ 2ου αἰ. π.Χ. Ἴδιοι δεσμοὶ μεταξὺ τῶν πόλεων ὑπῆρξαν ἀφορμῆ: α) ἡ Λάμψακος νὰ δεχθεῖ σχετικὴ πρόσκληση αἰολικῆς, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τοὺς γλωσσικοὺς ἰδιωματισμούς, πόλεως καὶ νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ μετὰ ἀνάλογο ἄρμοδιότητα τὸ Δαμοκρέοντα Ζήνωνος⁹¹ β) ἡ Ξάνθος τῆς Λυκίας νὰ ἀποστείλῃ στὰ Ἄγγειρα τῆς Παιδίας τὸ δικαστὴ Οὐλιάδη Ἀριστίωνος καὶ τὸ γραμματέα τοῦ Αἰσχύλο Αἰσχύλου,⁹² ὅπως προκύπτει ἀπὸ ἐπιγραφή πού χρονολογεῖται τὸ 2ο αἰ. π.Χ., καὶ ἀποτελεῖ τὴ μοναδικὴ μέχρι στιγμῆς μαρτυρία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ αὐτῆς τῆς πόλεως. Οἱ πηγὲς μᾶς προσφέρουν παρόμοιες πληροφορίες γιὰ Μιλήσιους δικαστὲς σὲ πόλη τῆς Αἰολίδας⁹³ ἴσως τὸ 2ο αἰ. π.Χ., στοὺς Γόννους τῆς Θεσσαλίας⁹⁴ ἀλλὰ καὶ στὴ Στράτο τῆς Ἀκαρνανίας⁹⁵ μετὰ τὴν ὁποία διατηρεῖ σχέσεις συγγένειας (ὡς ἀπόγονοι τῶν Λελέγων).⁹⁶ Ἐπίσης τοὺς Μαγνήτες Φιλοκράτη Διονυσίου, Σωκράτη Ἀρχεσίλου, Ἀρισταγόρα Νεύμωνος, καὶ τὸ γραμματέα Μόσχο Ζηνοδότου τὸ 2ο ἡμῶς τοῦ 2ου αἰ. π.Χ. στὰ Λάρβηνα,⁹⁷ τοὺς Σάμους Τίμωνα Ἀρχελάου,

87. Βλ. *I.v. Priene*, 60, 6, 10, 14, 18.

88. Βλ. *I.v. Assos*, 7, 10-12, 17.

89. Βλ. *OGIS*, 44, 8-10. Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Φρασαικῆ ὁ συγγραφέας ὑπενημιχίζει ὅτι συνθητίζεται στὴν Κέο.

90. Βλ. *I.v. Erythrai*, 122, 5-6, 16-17.

91. Βλ. *I.v. Lampsakos*, 34, 8-9: [... Λ]άμψακανοί, ἔοντες ἄμμι συγγέ[νεες καὶ εὐνο]ι, τὰμ πάσαν ἐπιμέλειαν καὶ σπουδ[άν...], 10-11. Γιὰ τὴν ἔννοια τῆς λέξεως *συγγένεια* βλ. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σσ. 39-40. Ἐπίσης J. Bousquet-Ph. Gauthier, «Un juge de Xanthos à Angeira de Pisidie», *REG* 106 (Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1993), σ. 19 σημ. 7.

92. Βλ. J. Bousquet-Ph. Gauthier, *ὁ.π.*, σσ. 12-14 στ. 2-3, 38-39. Ὅσον ἀφορᾷ τὴ συγγένεια, ἡ ἐπίκληση σ' αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ἦταν συνήθης σὲ αἴτηση καὶ ἀποστολῆ δικαστῶν. Στὴ συγκεκριμένη περίπτωσή μᾶς εἶναι ἄγνωστες οἱ παραδόσεις πάνω στὶς ὁποῖες αὐτὴ θεμελιώθηκε.

93. Βλ. *Delphinion*, 152a 16-17.

94. Βλ. B. Helly, *Gonnoi II. Les inscriptions*, Ἀμοστερνταν 1973, σσ. 87-88, ἐπ. 81, 3, 6, 11.

95. Βλ. Th. Wiegand, *Didyma*, II (Die inschriften von Albert Rehm), Βερολίνο 1958, (= *Didyma II*), 487, 1-3, 14.

96. Βλ. *Bull. Ep.*, 1961, σ. 639: «...dans le décret de Stratos d'Acarnanie pour des juges de Milet (aussi *IG*, IX 1^a, 417), la parenté entre les deux villes viendrait de leurs origines "Légèges"».

97. Βλ. *I.v. Magnesia*, 101, 9-11, 19-20: ὅτι ὑπάρχων (ὁ δῆμος τῶν Μαγνήτων) φίλος

Δοῦρον Καλλιμάχου, Ἀσκληπιάδῃ Ἐρταίου στὰ Βαργύλια⁹⁸ τὸ 2ο αἰ. π.Χ., καὶ τοὺς Τηνίους Ξενοκράτῃ Ξενοφάντου καὶ Καλλιφώντῃ Καλλιφώντος δικαστῇ καὶ γραμματέᾳ ἀντιστοίχως στὶς Τράλλεις.⁹⁹ Παρομοίον περιεχομένου εἶναι τὰ ψηφίσματα τῶν Ἀλαβανδέων¹⁰⁰ γιὰ τοὺς Καρύστιους δικαστῆς καὶ τὸ γραμματέα τους τὸν 1ο αἰ. π.Χ.: τοῦ Ἀδραμυττίου τῆς Μυσίας¹⁰¹ ὑπὲρ τῶν Ἀνδρῶν δικαστῇ καὶ γραμματέᾳ Τιμοκρίτου Σωκλέους καὶ Ἰφικράτῃ Ἰσοχρύσου ἀντιστοίχως. Ἐπίσης ὁ Λαμφακηνὸς Τᾰτ-- Ἀπολλωνίου καὶ ὁ γραμματέας Ἀριστοκλῆς Ἀντιοχίδου ἀποστέλλονται στὴν Κολοφώνα.¹⁰²

Ὁ θεσμὸς τῶν ξένων δικαστῶν παρατηροῦμε ὅτι ἐφαρμοζόταν μεταξὺ γειτονικῶν καὶ μὴ πόλεων.

Στὴν ἴδια περιοχὴ λοιπὸν ἀνήκουν ἡ Πριήνη καὶ ἡ Μαγνησία τοῦ Μαιάνδρου, ἡ Κολοφώνα καὶ οἱ Κλαζομένες, οἱ Ἐρυθρῆς καὶ ἡ Τέω, ἡ Σάμος καὶ ἡ Λέβεδος, ἡ Ἰασὸς καὶ ἡ Κάλυμνος, ἐνῶ εὐρύτερα γειτονικῆς εἶναι οἱ Αἰγῆς, ἡ Μήθυμα καὶ ἡ Ἐρεσός.

Ἄξιοπρόσεκτη εἶναι ἡ ἀπόσταση μεταξὺ τῶν Βαργυλίων καὶ τῆς Πριήνης, τῶν Ἐρυθρῶν καὶ τῆς Μυτιλήνης ἀλλὰ καὶ τῆς Πριήνης καὶ τοῦ Παρίου τῆς Προποντίδος, ὅπως μεταξὺ τοῦ Παρίου καὶ τῆς Ἐρεσοῦ. Ἐπίσης ἀρκετὰ ἀπέχουν ἡ Πριήνη ἀπὸ τὴν Χίο καὶ ἀπὸ τὴν Κολοφώνα, ἡ Κνίδος ἀπὸ τὴ Μαγνησία τοῦ Μαιάνδρου, ἡ Μίλητος ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἡ Ἰασὸς ἀπὸ τὴν Κολοφώνα. Παρόμοια παραδείγματα ἀποτελοῦν: τὰ Μύλασα ἀπὸ τὶς Τράλλεις, ἡ Σάμος ἀπὸ τὰ Βαργύλια.

Περιπτώσεις περιοχῶν ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ ὑπὸ μελέτῃ θεσμὸς, ἂν καὶ γεωγραφικὰ ἀπέχουν πολὺ μεταξὺ τους, εἶναι οἱ ἀκόλουθες: τὸ κοινὸ τῶν Θεσσαλῶν ἀπὸ τὴ Μίλητο καὶ τὰ Μύλασα, ἡ Μαγνησία Μαιάνδρου ἀπὸ τὴ Θεσσαλικὴ Δημητριάδα, ἡ Ἑστρατονίκεια τῆς Καρίας ἀπὸ τὴν Ἄσσο, ἡ Ἄντανδρος τῆς Μυσίας ἀπὸ τὶς Πέλτες τῆς Φρυγίας, ἡ Μήλος ἀπὸ τὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας, ἡ Ἀστυπάλαια ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἡ Πριήνη ἀπὸ τὴν ἰωνικὴ Φώκαια καὶ τὴ δωρικὴ Ἀστυπάλαια. Ἐξ ἄλλου, ἡ Πριήνη ἀπὸ τὴν

καὶ εἵνους καὶ συγγενῆς τοῦ ἡμετέρου δήμου... 53-54: ἀφικόμενος πρὸς Μάγνητας φίλους ὄντας [καὶ εἵνους καὶ] συγγενεῖς τοῦ δήμου..., 74: Λαβηνηοὶ φίλοις οὔνιν καὶ εἵνοις.

98. Βλ. *I.v. Iasos*, 609, 3-4: ἐπειδὴ ὁ δῆμος ὁ Σαμίων φίλος καὶ εἵνους [καὶ] οἰκίους ἰπάρχων, 7-8.

99. Βλ. *IG*, XII 5, 869, 47-48: ...τόν δῆμον τῶν Τηνί(ω)ν ὄμ[τα συγγενῆ καὶ] οἰκίον καὶ φίλον καὶ εἵνον.

100. Βλ. *IG*, XII 9, 4, 3-4: ἐπεὶ Ἀγαθόπου[ς] τοῦ δεῖνα καὶ ὁ δ. τοῦ δ.] καὶ Λαμπρᾶς Ἰάρον γραμματεῖς Καρύστιοι ἄνδρες...

101. Βλ. *IG*, XII V, 722, 25-27, 35-36, 50. Γιὰ τὴ χρονολογία βλ. G. Reger, «Decree of Adramytteion», *Epigraphica Anatolica* 15-16 (1990), σσ. 1-5, ὅπου δέχεται τὴν ἀποψη τοῦ Brought πού χρονολογεῖ τὴν ἐπιγραφὴ τὸ 106 π.Χ.

102. Βλ. *I.v. Lampsakos*, 33, 5-7, 11-12.

Ἄλεξάνδρεια Τρωάδος καὶ τὴ Λαοδίχεια ἐπὶ Λύκῃ τῆς Φρυγίας, ἡ Μίλητος ἀπὸ τῆ Μήθυμνα, τὴν Ἐρεσό, τὸ Βυζάντιο καὶ τὴν Ἐρέτρια. Ἐπίσης: ἡ Σμύρνη ἀπὸ τὴν Κνίδο, τὴ Στρατονίχεια καὶ τὴν Καῦνο· οἱ Ἐρυθρές ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τοῦ Μαιάνδρου, τὴν Κῶ, τὰ Μύλασα τῆς Καρίας καὶ τὴν Τένεδο· ἡ Μαγνησία τοῦ Μαιάνδρου ἀπὸ τὰ Λάβρινα, ἡ Τήνος ἀπὸ τὴς Τράλλεις καὶ τὴ Στρατονίχεια. Ἀπὸ τὴς ἀνακαλυφθεῖσες ἐπιγραφές προκύπτει ὅτι οἱ Ἐρυθρές δέχονται δικαστὲς καὶ γραμματεῖς ἀπὸ τὴν Ἀφροδισιάδα, τὴ Σίδη,¹⁰³ τὴν Ἀττάλεια τῆς Παμφυλίας,¹⁰⁴ τὴν Ξάνθο¹⁰⁵ καὶ τὴν Τλῶ τῆς Λυκίας,¹⁰⁶ τὴ Λάμψακο¹⁰⁷ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἀπὸ τὰ παραδείγματα πού προαναφέραμε συνάγεται ὅτι οἱ σχέσεις μεταξύ αἰτούσης πόλεως καὶ ἀντίστοιχης ἐκκλήτου ἦταν ἰδιαίτερα καλές, ὅπως τεκμηριώνεται ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν ὁποία περιεβάρλλοντο οἱ δικαστὲς. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ συγγενικὸ δεσμὸ τῶν πόλεων, παρατηρεῖται ὅτι, ἂν καὶ ἀποτελοῦσε συνεχτικὸ ἰσθὸ μεταξύ τους καὶ πολυάριθμα εἶναι τὰ παραδείγματα πρόσκλησης συγγενῶν πόλεων, ἐν τούτοις δὲν ἦταν τὸ μοναδικὸ καὶ οὐσιῶδες κριτήριον.

Ἀνάδειξη δικαστῶν

Ἡ ἐπιλογή τῶν δικαστῶν γινόταν δι' αἰρέσεως. Συγκεκριμένα: οἱ πολίτες τῆς Μαγνησίας τοῦ Μαιάνδρου¹⁰⁸ ἀπέστειλαν στὴν Κνίδο *δικαστὰς ἄνδρας [καλοὺς γὰρ]θοὺς ἐλόμενοι ἀξιῶς αὐτῶν τε καὶ τοῦ δάμμου...*. Ἐπίσης σὲ ψήφισμα τῆς Στρατονίχης Ἀκαρνανίας ἀναφέρεται πὼς ὁ δῆμος τῆς Μιλήτου [...*ἄνδρας καλοὺς γὰρ]θοὺς χειροτονήσας [δικαστὰς τῶν πόλιν].*¹⁰⁹ Οἱ Μιλήσιοι ἐπαινῶνται ἀπὸ τὸ Βυζάντιο¹¹⁰ *ἐπὶ τῶν σπονδῶν, ἂν ἐποιήσαντο περὶ τῶν αἵρεσιν τῶν τοῦ δικαστᾶ*, ἐνῶ ἡ Σμύρνη μᾶς προσφέρει τὰ παραδείγματα τῆς Καῦνου¹¹¹ καὶ τῆς Ἀστυπάλαιας.¹¹² Ἐπιλογή δι' αἰρέσεως υἰοθέτησαν καὶ τὰ Μύλασα¹¹³ σὲ πόλη τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας δὲν διασώθηκε,

103. Βλ. Axel Persson, «Inscriptions de Carie», *BCH* 46 (1922), σ. 415 γὰ τὴν Ἀφροδισιάδα καὶ γὰ τὴ Σίδη.

104. Βλ. G. Doublet-G. Deschamps, «Inscriptions de Carie», *BCH* 14 (1890), σ. 621.

105. Βλ. Axel Persson, *ὁ.π.*, σ. 416.

106. Βλ. G. Doublet-G. Deschamps, *ὁ.π.*, σ. 621.

107. Βλ. Axel Persson, *ὁ.π.*, σ. 417.

108. Βλ. *I.v. Magnesia*, 15a, 14-15.

109. Βλ. *Didyma II*, 487, 1-2.

110. Βλ. *Delphinion*, 153, 44-45.

111. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579, 7-8· 580, 5-6.

112. Βλ. *IG*, XII 3, 172, 7-8.

113. Βλ. *I.v. Mylasa*, 635, 3-5: [--- ἐπειδὴ Θεόδωρος] Θεόδωρον κατὰ δὲ υἰοθεσίαν Ἰουδώρον ἱερεὺς Ἰουδος, αἰρεθεὶς δικαστῆς [ὑπὸ τ]οῦ δῆμου] τοῦ Μύλασῶν...

ἐνῶ οἱ Λαοδικεῖς ζητοῦν ἀπὸ τοῦς Πριηνεῖς¹¹⁴ ὅπως προ[χειρίσων]ται δικαστὰς τρεῖς...

Ὅπως προαναφέραμε οἱ δικαστὲς χαρακτηρίζονται στὰ ψηφίσματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον *καλοὶ κάγαθοί*. Ἐξ ἄλλου γιὰ τὴν ἀξιολόγησι τῶν μεταπέμπτων χρησιμοποιοῦνται καὶ ἄλλοι χαρακτηρισμοί.

Στὸ ψηφίσμα τῶν Ἀλαβανδέων ὑπὲρ τῶν Καρυστιῶν ξένων δικαστῶν, αὐτοὶ ὀνομάζονται *ἄνδρες ἐνάρετοι καὶ ὑπερβαλλούση συνέσει κεκοσμημένοι μεταπεμφ[θ]έ[ν]τες] δικασταί*.¹¹⁵

Τὸ Κοινὸ τῶν Θεσσαλῶν τιμᾷ τοῦς Μυλασεῖς δικαστὲς διότι: [Ἔν] τε τοῖς [κατὰ] τὴν δικαστείαν ἀξίως [ποιησαμένους] τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐγγε[ι]ρισθείσης αὐτοῖς πίστεως...

Οἱ Πέλτες τῆς Φρυγίας χαρακτηρίζουν τὸ δικαστὴ Σατυρίωνα ἀπὸ τὴν ἄντανδρο ὡς *καλὸν κάγαθὸν καὶ πίστιν ἔχοντα καὶ κρίσιν ὑγίη προσφερόμενον*.¹¹⁶

Σύνθεση δικαστηρίου

Ἀπὸ τὸ ὑλικὸ πού συλλέξαμε δύο στοιχεῖα παρουσιάζουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον:

1) Συχνὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἰδίου ἀτόμου ὡς δικαστῆ σὲ διάφορες πόλεις.¹¹⁷ Σημειωτέον πὼς ὑπηρετοῦσαν τὴ δικαιοσύνη καὶ ἄνδρες πού προ-έρχονταν ἀπὸ οἰκογένειες μέλη τῶν ὁποίων, παλιότερα ἢ καὶ τὴν ἴδια περιόδο ἦσαν *μετάπεμπτου*· πρόκειται δηλαδή γιὰ ἐξέχουσες προσωπικότητες,¹¹⁸ πού ἐπιλέγονταν βάσει ἀτομικῶν προσόντων ὅπως ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐπιείκεια.

114. Βλ. *I.v. Priene*, 59, 7· H.G. Liddell-R. Scott, *δ.π.*, τόμ. 2, 2, λήμμα προχειρίζομαι: ἐκλέγομαι.

115. Βλ. *JG*, XII 9, 4, 4-5.

116. Βλ. *CIG*, II 3568^r, 6-7.

117. Βλ. τὰ παραδείγματα πού παραθέτει ὁ Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes II*, Γενεύη 1989, σσ. 123-124, ἐνῶ γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ δικαστῆ Ἡλιοδώρου ἀπὸ τῆς Σάρδεως βλ. σ. 122. Ἐνδεικτικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιγραφῆς *I.v. Priene*, 52, σσ. 4-5, κατὰ τὴν ἀποκατάστασι τῶν ὁπίων ὁ ἐκδότης προσπάθησε νὰ ἀποδείξει ὅτι ὁ ὄρος *μετάπεμπτος* ὑποδηλώνει πρεσβευτὴ, θεωρία πού δὲν ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ κανένα κείμενο. Γιὰ τὸ ἴδιο σημεῖο ὁ L. Robert, προτείνοντας ὡς συμπλήρωσι: *μετάπεμπτ[οι] ἄνδρες ἢ δικασταί*] *Μενίσκος*, ἀναφέρει πὼς κάποιος μὲ τὸ ὄνομα Μενίσκος Μητροδώρου εἶχε σταλεῖ καὶ στὴ Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκω, ταυτίζει δηλαδή τὰ δύο πρόσωπα. Προσθέτουμε πὼς αὐτὴ ἡ ἄποψη θεωρεῖται βίασιμη διότι τὰ δύο κείμενα χρονολογοῦνται τὴν ἴδια ἐποχὴ, περίπου τὸ 200 π.Χ. Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ βλ. L. Robert, «Notes épigraphiques», *Op. Min.*, I, σ. 237 καὶ σημ. 5. *I.v. Priene*, 59, 10, 16.

118. Βλ. A.W. Persson, *δ.π.* σ. 395· Ph. Gauthier, *δ.π.*, σσ. 117-118, 124· L. Robert, *Ξένων*, σ. 778.

2) Ἡ σύνθεση τοῦ δικαστηρίου ἀπὸ δικαστῆς προερχομένους ἀπὸ περιο-
σότερες τῆς μιᾶς πόλεως ὀφειλόταν σὲ δύο κυρίως λόγους: ἀφ' ἑνὸς διότι ἡ
ταυτόχρονη ἐκδίκαση ὑποθέσεων ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἐπιτάχυνε ἐνδεχομέ-
ως τὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης,¹¹⁹ ἀφ' ἑτέρου διότι μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει
ἐγγύηση ἀμεροληψίας.¹²⁰ Ὅταν λοιπὸν μιὰ πόλη στέλνει ἓνα ἢ δύο δικα-
στῆς, δὲν σημαίνει πὼς τὸ δικαστήριό ἀπαρτίζεται ἀποκλειστικά ἀπ' αὐτὰ
τὰ ἄτομα, ἀλλὰ πιθανὸν καὶ ἀπὸ μετατέμπτους ἄλλων πόλεων. Καὶ τοῦτο
διότι τὰ τιμητικά ψηφίσματα τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν τὸ δικαστικὸ αὐτὸ φαι-
νόμενο, ἄλλοτε ἀπευθύνονται ταυτόχρονα σ' ὅλες τὶς ἐκκλήτους πόλεις,
ἐνῶ ἄλλοτε σὲ καθεμιά χωριστά. Σχετικὰ μὲ τὴν πρώτη περίπτωση παραθέ-
τουμε ἐνδεικτικὰ τὸ τιμητικὸ ψήφισμα τῆς Χίου¹²¹ γιὰ τοὺς πέντε δικαστῆς
ποῦ ἦλθαν ἀπὸ τὴ Νάξο καὶ σὲ ἰσάριθμους ἀπὸ τὴν Ἄνδρο: Β. ἐκ Νάξο[υ]
Ἐπιγενίδης Ἡγησιμάχου, Σωσίλος Ἱππολύτου, Ξενο[φ]αντος [Ἀ]ρχέλεω,
Εὐχάρης Εὐστράτου, Σώπολις Σωσίου, ἔξ Ἄνδρου Πυθόδωρος Πυθίππου,
Μυρτιάς Ἰδνάδου, Κλεόδαρος Κλεονίκου[υ], Θεαγένης Ἀρχαγορίδου[υ], Θεό-
τιμος Ρίκανος.¹²²

Στὴ δεύτερη περίπτωση, μαρτυρεῖται ἡ ταυτόχρονη πρόσκληση δικαστῶν
ἀπὸ περισσότερες πόλεις, ιδιαίτερες τιμές, ὅμως, ἀποδίδονται μόνο στοὺς
ἐκπροσώπους τῆς μιᾶς πόλεως. Τὸ γεγονός αὐτὸ μιᾶς κάνει νὰ ὑποθέσουμε
ὅτι ἀνάλογα ψηφίσματα ἐστάλησαν καὶ στὶς ἄλλες πόλεις.¹²³ Ὡς παραδείγ-
μα ἀναφέρεται ψήφισμα τῆς Σάμου¹²⁴ ὅπου γίνεται λόγος γιὰ ἀφιξεις δικα-
στῶν ἀπὸ τὴ Μύνδο, τὴ Μίλητο καὶ τὴν Ἀλικαρνασσό, ἐνῶ τιμῶνται οἱ
ἐκπρόσωποι τῆς πρώτης πόλεως: ὁ Θεοκλῆς Θεαγένους καὶ ὁ Ἡρόφαντος
Ἄρτεμυδώρου.

Ἐχωριστὴ περίπτωση ιδιαίτερα πολυπληθοῦς ἀποστολῆς ξένων δικα-
στῶν ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη ἀποτελεῖ τὸ τιμητικὸ ψήφισμα ποῦ βρέθηκε στὴν
Ἰασὸ καὶ χρονολογεῖται τὸν 30-20 αἰ. π.Χ. καὶ ἀπονέμει τὸ δικαίωμα τῆς
προξενίας σὲ ἑπτὰ μετατέμπτους ἀπὸ δωρικὴ πόλη,¹²⁵ ἐκ τῶν ὁποίων μόνο

119. Βλ. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σσ. 10-11· ἰδ., *Lesbia-
ca*, REG 38 (1925), σσ. 34-35, ὅπου παρατίθενται παραδείγματα στὰ ὁποῖα προσθέτουμε
ἐκεῖνο τῆς Χίου ἢ ὁποῖα τὸ 320 π.Χ. δέχθηκε δικαστῆς ἀπὸ τὴν Ἄνδρο καὶ τὴ Νάξο·
D.W.S. Hunt, «An archeological survey of the Classical antiquities of the island of Chios carried
out between the months of March and July», *BSA* 41 (1946), σσ. 29-52 καὶ κυρίως σσ. 45-46.

120. Βλ. L. Robert, *Ξένιον*, σ. 772.

121. Βλ. D.W.S. Hunt, *δ.π.*, στ. 2-3, 49-59.

122. Βλ. παρόμοιες περιπτώσεις *I.v. Priene*, 8, 23-28· *I.v. Ilios* 51, 10-11.

123. Ἀνάλογα ψηφίσματα ὅπου οἱ τιμές ἀποδίδονται μόνο σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀποστέλ-
λουσες πόλεις παρατηροῦμε καὶ στίς: *Delphinion*, 152 B 22· *IG*, XII V₂, 871, 0-2, 12-14· *IG*,
XII V, 722, 25-60.

124. Βλ. M. Schede, *δ.π.*, σ. 22 στ. 4, 12-13.

125. Βλ. *SEG*, 38, 1061, σ. 318. Ἡ πόλη κρίνεται ὡς δωρικὴ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δικα-
στῆ Τιμόδαμου.

τά πλήρη ὀνόματα τῶν τεσσάρων μᾶς εἶναι γνωστά καὶ πρόκειται γιὰ τοὺς: Νικόλογο Ἰππάρχου, Ἰθικλέα Ἡγησιμάχου, Νικόμαχο Ῥύχου, Τιμόδαμο Ἰθαγένους, ἐνῶ ἀγνοοῦμε τὰ πατρώνυμα τῶν ἄλλων τριῶν: τοῦ Πισίλα, τοῦ Ἀντιφώντος [-----]ωνος καὶ τοῦ Λεωσθένη.¹²⁶ Ἐπίσης, πέντε δικαστές ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὴν Ἴασο στὴν Κάλυμνο,¹²⁷ ἀπὸ τὴ Νάξο καὶ τὴν Ἄνδρο στὴ Χίο¹²⁸ καὶ ἀπὸ τὴν Ἰουλίδα τῆς Κέω στὴ Θήρα.¹²⁹

Σημειώνεται ὅτι στὰ τμήματα τῶν τιμητικῶν ψηφισμάτων ποὺ διαθένονται καὶ καταγράφονται τὴν αἴτηση δικαστηρίου, ἡ αἰτούσα πόλη συχνὰ διευκρινίζει τὸν ἀριθμὸ τῶν δικαστῶν ποὺ ἐπιθυμῆ, ἀκόμη καὶ ἂν πρόκειται γιὰ ἓνα μόνο λειτουργό.¹³⁰ Δηλαδή ὑπολογίζει μόνη τῆς τὸν ἀριθμὸ τῶν μεταπέμπτων ποὺ κρίνει ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος γιὰ τὴν ἐκδίκαση τοῦ συγκεκριμένου ἀριθμοῦ ἀδικαστῶν δικῶν.

Σχετικὰ μὲ τὴν παρουσία τοῦ γραμματέα, βασικοῦ ἐπίσης μέλους τῆς σύνθεσης τοῦ δικαστηρίου, οἱ ἐπιγραφές μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἀντίθετα μὲ τοὺς δικαστές, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν ἦταν σταθερὸς, ἀποστελλόταν ἕνας μόνον γραμματέας.

Ἀποσπάσματα δύο ἐπιγραφῶν μᾶς πληροφοροῦν γιὰ τὸ ἀξιοσημείωτο φαινόμενο ὅτι ἐκδόθηκαν χωριστὰ ψηφίσματα πρὸς τιμὴν τῶν γραμματέων ἀπὸ τὴν Καῦνο¹³¹ καὶ τὴν Ἀστυπάλαια, ποὺ συνόδευσαν συμπατριῶτες τοὺς δικαστές στὴ Σμύρνη.¹³² Πιθανὸν ἀντανακλᾶ τὴν προσπάθεια τῶν αἰτουσῶν πόλεων νὰ τονίσουν τὴν προσφορὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν στὴν ἐκδίκαση τῶν ἐκκρεμουσῶν ὑποθέσεων.

Στὴν Καρία τὸ 113/116 μ.Χ. ἡ κατὰ ἄλλους τὸ 112/113, μαρτυρεῖται ὅτι ὁ δικαστὴς καὶ ὁ γραμματέας συνδέονται μεταξὺ τοὺς μὲ συγγενικὸ δεσμὸ,¹³³ προφανῶς πρόκειται γιὰ πατέρα καὶ γιό, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ὀνόματά τους: δικαστὴς Λούκιος Γάουιος Λαβέων καὶ γραμματέας Λούκιος Γάουιος Λαβέων νέος. Ἀξιόλογα στοιχεῖα γιὰ τὶς ἀρμοδιότητες καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ δικαστῆ καὶ τοῦ γραμματέα ἀντλοῦμε ἀπὸ ἐπιτύμβια στήλη ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Πάρο, βρέθηκε στὴ Νάξο καὶ χρονολογεῖται πρὶν

126. Βλ. *SEG*, ὁ.π.

127. Βλ. *I.v. Iasos*, 82, 30-35, 55-57.

128. Βλ. *D.W.S. Hunt*, ὁ.π.

129. Βλ. *OGIS*, 44, 8-10.

130. Βλ. *I.v. Priene*, 53 I, 7, 19· 53 II, 47· 54, 6-7, 17-18, 44· 59, 6-8· *Delphinion*, 153, 8-9· *I.v. Erythrai*, 120, 1-4· 121, 6-7· *I.v. Lampsakos*, 33, 3-4· 34, 6-8· *I.v. Smyrna*, 585, 3-4· *I.v. Mylasa*, 631, 16-17· 632, 7-8· 634, 2-3· *I.v. Iasos*, 75, 6· 78, 7· *Syll.*³ 426, 1-2· *Tit. Cal.* 17A. *J.Bousquet-Ph. Gauthier*, ὁ.π. σ. 12 στ. 4.

131. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579 II.

132. Βλ. *L. Robert*, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 8, ὁ ὁποῖος φθάσει σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα κυρίως ἀπὸ τὴ φράση τοῦ στίχου 88 ποὺ ὁ ἴδιος ἀποκαθιστᾶ: πε[ρ]ὶ τοῦ γραμμα[τ]έως?].

133. Βλ. *I.v. Erythrai*, 125 μὲ τὰ σχόλια σ. 237.

από τη ρωμαϊκή κατάκτηση όπου ο Πάριος Ἀκρίσιος, γιός του Ἰάσονα ἀναλαμβάνει ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν ὑποχρέωση νὰ ἐκτελέσει καθήκοντα δικαστῆ ὅπως μνημονεύεται ἤδη ἀπὸ τὸν πρῶτο στίχο:¹³⁴ *Πατρίς μὲν μ' ἀπέπεμψε δικαστὴν Μυλασέσει*. Τὸ συγκεκριμένο ξένο δικαστῆ συνόδευσε ὡς γραμματέας ὁ γιός του, Ἀκρίσιος (στ. 7-8): *Υἱός δ' Ἀκρίσιος σὺν ὁμόπλοος ἦλυθε πατρὶ γραμματέως τάξιιν πειθόμενος πόλει*. Ἄλλωστε, ἀπὸ τὸ κείμενο φαίνεται ὅτι ὁ γραμματέας ἀναλαμβάνει τελικὰ δικαστικές ἀρμοδιότητες λόγω τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του δικαστῆ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους στὴ μικρασιατικὴ πόλη (στ. 9-10): *καί μου πνεῦμα λιπτόνιος, ἐμᾶς ἀρετᾶς ἐφάμιλλος Μυλάσειν δικάσας ἐνηδιέδεκτο κρίσεις*. Ἐπίσης σὲ ψηφίσματα¹³⁵ ποὺ κατευθύνονται τὸ μὲν ἓνα ἀπὸ τὶς Τράλλεις τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ ἄγνωστη πόλη καὶ ἀπευθύνονται στὰ Μύλασα, μαρτυρεῖται ἡ παρουσία κάποιου Διονυσίου Μέλανος ὁ ὁποῖος καταγράφεται ὡς δικαστῆς στὸ ἓνα ψήφισμα καὶ στὸ ἄλλο ἓνας συμπολίτης καὶ ὁμόνυμός του ὡς γραμματέας. Τὸ γεγονός ὅτι οἱ δύο ἐπιγραφές χρονολογοῦνται τὴν ἴδια ἐποχὴ, τέλος 2ου-ἀρχῆς τοῦ 1ου αἰ. μᾶς ὀδηγεῖ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι πρόκειται ἴσως γιὰ τὸ ἴδιο ἄτομο.

Συνοδεία δικαστῶν

Τὰ κείμενα δὲν δίνουν ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ δικασταγωγοῦ. Εἶναι πολίτης τῆς αἰτούσης πόλεως καὶ μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὀνομάζεται *πρεσβευτῆς αἰτησόμενος δικαστήριον, πρεσβεία, ἀγαγὼν ἢ ἀγωγεῖς*¹³⁶ καὶ ἦταν ἀρμόδιος γιὰ τὴν παρουσίαση τῆς αἴτησης δικαστηρίου. Ὅπως τεκμηριώνεται ἀπὸ τὰ κείμενα ἦταν μόνον ἓνας, ἐνῶ σὲ ἓνα μόνον ψήφισμα, ποὺ γίνεται λόγος γιὰ *ἀγαγόντες* πρέπει νὰ πρόκειται γιὰ συλλογικὴ ἀναφορὰ σὲ δικασταγωγούς, ποὺ κατευθύνονταν ὁ καθένας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκκλητίους πόλεις. Ὁ δικασταγωγὸς ἀσκοῦσε τὴ *δικαστοφυλακία*, συνόδευε δηλαδή τοὺς ἐπιλεγμένους ἀπὸ τὴν πόλη τους δικαστὲς στὴ δική του πόλη

134. Βλ. *IG*, XII 5, 305 μὲ τὰ σχόλια τοῦ πρώτου ἐκδότῃ J. Martha, «Inscription métrique de Paros», *BCH* 6 (1882), σσ. 245-249.

135. Βλ. *I.v. Mylasa*, 631, 24· 632, 16.

136. Βλ. ἐνδεικτικὰ τὶς περιπτώσεις: *IG*, 9 2, 507, 6· L. Robert, «Décret de Lébédos», *Hellenica* 11-12, Παρίσι 1960 σ. 205 στ. 7. *Syll.* 426, 1-2: [- τοῦ] δήμου πρέσβε[ις ἀπο]στείλαντος πρὸς Τῆϊους ὑπὲρ τοῦ δικαστοῦ..., ὅπου ὁ L. Robert, «Notes d' épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, 1, σ. 25, σημ. 3 διορθώνει τὸ στ. 1 *πρεσβ[ευτήν] plutôt que πρέσβ[εις]*: *I.v. Priene*, 59, 8-9: *ἀποστείλαντός τε καὶ τοῦ δ[ή]μου πρὸς αὐτούς πρεσβείαν...* *I.v. Pion*, 51, 16-18: *καλέσασ[ι] δὲ εἰς τὸ πρυτανεῖον τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς ἀγαγόντας [τοὺς δικαστάς: Delphinion, 152 A, 15-16: ὁ δὲ πρύτανις καὶ ὁ βασιλεὺς καλεσσάτων τοῖς τε δικασταῖς καὶ τὸν ἀγωγέα εἰς τὸ πρυτανήιον...*

όπου ἐπρόκειτο νὰ δικάσουν,¹³⁷ καὶ μερμινοῦσε ἐπίσης γι' αὐτοὺς καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς τους.¹³⁸ Σύμφωνα μὲ τὸ Larsen μόνο, ὁ ἀγαθὸν ἐπέβλεπε τὴ διαδικασία ἐκδίκασης τῶν ὑποθέσεων.¹³⁹ Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρμοδιότητα ἐπιβλεψῆς λειτουργίας τῶν δικαστηρίων ἀπὸ τῆ βουλῆ διαθέτου με μία μόνο μαρτυρία καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴς Πέλτες τῆς Φρυγίας ὅπου φαίνεται ὁ πρωτεύων ρόλος τοῦ συλλογικοῦ αὐτοῦ ὄργανου στὸν τομέα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης,¹⁴⁰ τουλάχιστον τὴν ἐποχὴ ποὺ χρονολογεῖται ἡ ἐπιγραφή (ἀρχές 2ου αἰ. π.Χ.). Συγκεκριμένα τὸ ψήφισμα ἀναφέρει: *καὶ μετὰ τὸ δικάσαι ἐπικρινάσης [τ]ῆς βουλῆς τὰς κειμένας δίκας καὶ ὀφειλοῦσας τελεσθῆναι ἐπὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δικαστηρίου, παρακαλέσαι τὸν δικαστὴν Σατυρίωνα...*

Οἱ ἐπιγραφές δὲν διευκρινίζουν ἂν οἱ ἴδιοι οἱ πρεσβευτές ἢ δικασταγογοί εἶναι καὶ οἱ *συμπαραπομποί*,¹⁴¹ ὄρος ποὺ δηλώνει τοὺς συνοδοὺς τῶν ξένων δικαστῶν στὴν πατρίδα τους.

Σὲ κείμενο ὡστόσο τῶν Σμυρναίων¹⁴² πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τῶν Κανίων καὶ τῶν δικαστῶν τὸ 2ο αἰ. π.Χ. ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἴδιος δικασταγωγὸς κοινοποίησε τὸ τιμητικὸ ψήφισμα στὴν πατρίδα τῶν δικαστῶν μετὰ τὴ λήξη τῆς ἀποστολῆς.

Παρόμοια μαρτυρία ἀντλοῦμε καὶ ἀπὸ τμηματικὰ σωζόμενη ἐπιγραφή τῆς Σμύρνης¹⁴³ ὅπου ὁ Λεύκιος Διονυσίου μαζί μὲ τοὺς στρατηγούς συμμετέχει στὴν ἀπόφαση γιὰ τὴς ἀποδιδόμενες τιμές σὲ μεταπέμπτους δικαστές καὶ γραμματεῖς ἀπὸ τὴν Ἀστυπάλαια,¹⁴⁴ ἀναφέρεται ἀμέσως μετὰ ὡς *δικασταγωγός*, ἐνῶ λιθινοτάτα ταυτίζεται καὶ μὲ τὸν πρεσβευτὴ ποὺ κοινοποιοῦσε στὴν ἔκκλητο πόλη τὴς ἀποφάσεις τοῦ δήμου του.¹⁴⁵

137. Βλ. A.M. Woodward, «Excavations at Sparta, 1924-25, 3. Sparta-The Inscriptions», *BSA* 26 (1923-1925), σσ. 159-239 κυρίως σσ. 163-165, 180-181 (γιὰ δικασταγωγὸ ποὺ ἐστάλη ἀπὸ τὴ Σπάρτη στὴ Σάμο γιὰ νὰ μεταφέρει τὸ αἷμα τῆς πόλεως του καὶ νὰ συνοδεύει Σάμιους δικαστές στὴν πατρίδα του)· *IG*, XII 5, 869, 13 (γιὰ ψήφισμα τῶν Τρῳάλεων πρὸς τοὺς Τηνίους)· *I.v. Smyrna*, 583, 2-3 (τῆς Σμύρνης γιὰ Μιλήσιους δικαστές)· B. Helly, *Gonnoi II. Les inscriptions*, Ἄμστερνταμ 1973, σσ. 87-88, ἐπ. 81, στ. 4-5: *... ος Διοκλ[έους] δικασταγωγός πεμφθείς ὑπὸ τῆς πόλεως [πρὸς] Μιλησίους-----]*· *I.v. Erythrai*, 120, 1-4· 125, 6· J. Bousquet-Ph. Gauthier, *ὄ.π.*, σ. 12 στ. 3-4.

138. Βλ. L. Robert, *Xenion*, σ. 771.

139. Βλ. J.A.O. Larsen, *ὄ.π.*, σ. 251.

140. Βλ. *CIG*, II 3568f, 15-20. Γιὰ τὴν πόλη τῶν Πελτῶν βλ. W.M. Ramsay, *The cities and Bishoprics of Phrygia*, Ὁξφόρδη 1895, σσ. 239-241.

141. Βλ. παραπομπὴ 220 κεφαλαίου γιὰ τὰ οἰκονομικὰ θέματα.

142. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579 I, 5, II, 47, 62.

143. Βλ. τὴς καθοριστικῆς ἀποκαταστάσεις τοῦ L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σσ. 6-8.

144. Βλ. *IG*, XII 3, 172, 2-3: *στρατηγῶν καὶ Λευκίου τοῦ Διονυσίου γνώμη*.

145. Βλ. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 124.

Μιά άλλη τέλος πτυχή τοῦ ρόλου τοῦ δικασταγωγοῦ φωτίζεται ἀπὸ μιὰ σειρά ἐπιγραφῶν: ἡ συνοδεία τῶν δικαστῶν κατὰ τὴν πρόσκληση εἰς ξένια καὶ ἡ συμμετοχὴ τους στὸ δεῖπνο στὸ πρυτανεῖο τῆς πόλεως.¹⁴⁶

Λειτουργία δικαστηρίων-ὄρολογία

Ἡ ἄσκηση τῶν δικαστικῶν καθηκόντων, γνωστὴ ὡς *δικαστεία*,¹⁴⁷ περιελάμβανε δύο στάδια: στὸ πρῶτο, γνωστὸ ὡς *σύλλυσις* προσπαθοῦσαν νὰ συμφιλιώσουν τοὺς ἀντιδίκους¹⁴⁸ οἱ ὁποῖοι, συμβιβάζόμενοι, θὰ ἀπέφευγαν τὴ

146. Βλ. *I.v. Iliou*, 51, 16-18: *καλέσα[ι δὲ εἰς τὸ πρυτανεῖον τὸ δικαστήριον καὶ τοὺς ἀγαγόντας [τοὺς δικαστάς]---*.

147. Βλ. *I.v. Priene*, 60, 8· *I.v. Erythrai*, 120, 13· *CIG*, II, 3568^f, 29-31· *IG*, XII 9, 4, 7-8· *I.v. Assos*, 8, 6, 8-9.

148. Βλ. ἐνδεικτικὰ παραδείγματα: *Delphinion*, 152 C., 71-72: *τινάς δὲ καὶ συνέλυσαν...* 153, 13-14: *τάς μὲν συνέλυσε τὰν δικῶν ἴσως καὶ δικαίως* 154, 18-19: *ἄς* (δηλ. τῶν δικῶν) *δὲ καὶ συλλύοντες συμφερόντως τοῖς τὰ πράγματα ἔχουσιν...* *IG*, XII 3, 172, 11-12: *ἄ[ς] δὲ διέλυσ[αν δικαί]ως...* *IG*, IX, 507, 18-20: *[σπειύδοντας τ]ή[ς] μὲν [π]λ[ι]ε[ί]στ[ας] τῶν [κρίσει]ων συν[λ]ύσα[ντας] τοὺς δια[φερομ]ένο[υς] εἰς ὁμ[ό]νοιαν καταστήσαι...* J. Bousquet-Ph. Gauthier, *ὀ.π.*, σ. 12, στ. 9-10· *Tit. Cal.* 17 B, 1-4· M. Schede, *ὀ.π.*, σ. 22, στ. 15-18: *τάς μὲν ἐδίκασαν, τάς δὲ διέλυσαν προαιρούμενοι τοὺς διαφερομένους τῶμ πολιτῶν διαλυθέντας ἐν ὁμονοίᾳ πολιτεῦσθαι ἀπαλλαγέντας τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐγκλημάτων*, 22-3: *ὅτι καλῶς καὶ συμφερόντως τάς μὲν διέλυσαν τῶν δικῶν, τάς δὲ ἐδίκασαν...* *Syll.*, 426, 7-8, 13-14· *I.v. Assos*, 7, 13-14: *τάς [δὲ διαλ]ύσαι ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου* 8, 4-5: *ἄς δὲ καὶ διέλυσεν τῶν δικῶν, ἴσον ἑαυτὸν παρεχόμενος πᾶσιν τοῖς δι[αφερομέ]νο[ις]* T. Taşliklioğlu-P. Frisch, «Inscriptions from the Troad», *Zeitschrift für Papyrologie und Epigraphik* (= *ZPE*) 19 (1975), σ. 219, στ. 8-9. Ἐπίσης παρόμοια πρόθεση γίνεται ἐμφανῆς καὶ στὰ ἐπόμενα ἀποσπάσματα: *I.v. Magnesia*, 15a, 20-21· 90, 12-14· 101, 13-14· *I.v. Lampsakos*, 33, 9-10, 16· 34, 12-13· *I.v. Iliou*, 51, 3-4, 14-15· *I.v. Smyrna*, 579, 10-11, 38· 580, 9-11· 583, 9-11· *I.v. Iasos*, 78, 8-10· 80, 11-12· *I.v. Priene*, 8, 7-8· 47, 9-10· 53 I 9-11, 20-22, II 41-43, 50· 54, 8-10, 39-40, 46· 58, 12· 61, 9-10· B. Helly, *ὀ.π.*, 81, 7-8· *CIG*, II, 3568^f, 13-15· στὸ *I.v. Iasos*, 82, 33-34 εἶναι ἐμφανές ὅτι ἡ *σύλλυσις* καὶ ἡ *κρίσις* ἀποτελοῦσαν δύο φάσεις τῆς διαδικασίας: *[οἱτ]ί]νες παραγενόμενοι μάλιστα μὲν διαλυσεῖντι τοὺς [διαφερο]μένους τῶν πολιτῶν, εἰ δὲ μὴ, κρινεῖντι διὰ ψήφου...*, 35-37. Ἡ διαρκῆς μέριμνα γιὰ τὴν προστασία τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδας γίνεται ἐκδηλῆ ἀπὸ τοὺς στ. 38-43: *[καὶ ἀ]πογραφεισῶν δικῶν εἰς τὸ δικαστήριον [πλε]όνων [ἢ τρι]ακοσιῶν πεντήκοντα, τάς μὲν πλεῖστ[ας] διέλυσαν [πει]σαντες τοὺς ἀντιδίκους, ὅπως μὴ διὰ ψήφου τῶν πραγμάτων κρινόμενοι εἰς πλῆω ταραχῶν ὁ δῆμος [καθισ]τάται· τινὰς δὲ καὶ διαίτασαν συμφερόντως [ἐκα]τέρους τοὺς ἀντιδίκους· *I.v. Erythrai*, 116, 5-8· 120, 11-12· 506, 6-8· *I.v. Mylasa*, 632, 12· Ἀ.Π. Στεφάνου, *ὀ.π.*, σ. 141, 2-3 καὶ τίς διορθώσει τῶν J. καὶ L. Robert, *Bull. Ep.* 1961, σ. 466, ὅπου τοὺς στ. 2-3: *ἐν οὐκ ὀλίγοις δὲ τῶν δι[καστηρίων] ὡς αἴτιος γέγονεν εὐτάκτως δὲ πεπότηκε τοὺς διορθῶνουν ὡς: -εν, οὐκ ὀλίγοις δὲ τῶν δι[αφερομένων] τῆς συλλύσε]ως αἴτιος γέγονεν, εὐτάκτως δὲ πεπότη]ται...*· *I.v. Smyrna*, 585, 13-15· L. Robert, «Décret de Lébéδος», *Op. Min.*, I, σσ. 94-97· ἰδ., *Hellenica*, τόμ. 11-12, σσ. 210-11· *I.v. Iasos*, 608, 6-7, 13-14· *OGIS*, 43, 9-11· 44, 10-12· *IG*, XII V₂, 870, 7-8. T. W. Jacobsen-P. M.*

δικαστική οδό. Ἡ σύλλυσις ἀποτελοῦσε εἶδος συμβιβασμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν καθιστοῦσε ἀναγκαῖα τὴν ἐφαρμογὴ νομοθετικῶν διατάξεων τῆς πόλεως. Ὅταν ἀποτύγχανε ἡ πρώτη φάση προχωροῦσαν στὴν *κρίσιν* ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τοπικοῦ δικαίου.

Ἄξιοπρόσεκτη εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ὄρων ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ δηλώσουν τὴν ἐκδίκαση τῶν ὑποθέσεων:

1) Ἡ ἔκφραση *δικάζω δίκας* χρησιμοποιεῖται σὲ κείμενα τῶν ἰωνικῶν πόλεων: Στρατονίκεια,¹⁴⁹ Κολοφών,¹⁵⁰ Πριήνη,¹⁵¹ Ἐρυθρές,¹⁵² Χίος,¹⁵³ Τράλλεις,¹⁵⁴ Πάριον τῆς Προποντίδας,¹⁵⁵ Λαοδίκεια¹⁵⁶ καὶ Πέλτες τῆς Φρυγίας.¹⁵⁷ Ἐπίσης σὲ ψηφίσματα τοῦ Ἀδραμυττίου τῆς Μυσίας,¹⁵⁸ τῆς Τενέδου,¹⁵⁹ τοῦ Παρίου¹⁶⁰

Smith, «Two kimolian dikast Decrees from Geraistos in Euboeia», *Hesperia* 37 (1968), σ. 191: «The distinction between *διάλυσις* and *κρίσις* is common enough in decrees honoring foreign judges, and clearly refers to the difference between out-of-court settlement or informal arbitration and the binding verdict of a judge. The latter is sometimes described as being «in accordance with the law(s); which makes the distinction even more clear: *κρίσις* derives its authority from the law, *διάλυσις* from the agreement of the disputing parties themselves».

149. Βλ. *I.v. Smyrna*, 585, 4-5: [... ἀπ]ροστεῖλαι (ἐννοεῖται οἱ Σμυρναῖοι) *δικαστὴν τὸν δικάσοντα τὰς συνε]στηκίας δίκας*.

150. Βλ. *I.v. Erythrai*, 506, 1-3: [- τὰς μὲν ἐ]δίκασα[ν τῶν εἰσαχθεισῶν εἰς αὐτοὺς δικῶν ? ὀρθ]ῶς καὶ δι[καίως]...].

151. Βλ. *I.v. Priene*, 8, 8-9: [καὶ τὰς μὲν ἐ]δίκασαν τῶν δικῶν τῆι ψήφ[ω]ι... .

152. Βλ. *I.v. Priene*, 50, 6: ἐπὶ τὴν δίκην τῆς μηνύσεως τὴν τε δίκην ἐδίκασεν... .

153. Βλ. D.W. Hunt, *δ.π.*, σ. 46, στ. 9-10: ἐπαινεῖσαι δὲ καὶ τοὺς δικαστάς, ὅτι [κ]αλῶς καὶ δικαίως ἐδίκασον τὰς [δίκας...] Βλ. καὶ τὶς παρατηρήσεις τῶν J. καὶ L. Robert, «Bull. Ep.», *REG* 62 (1949), σ. 133.

154. Βλ. *I.v. Mylasa*, 631, 29-30: [κα]ὶ τὰς τε ῥηθείσας ἐπ' αὐτῶν (ἐννοεῖται τὸν Μυλασέα δικαστὴ) *δίκας πάσα* ?]ς ἐδίκασεν ...: 632, 24-26: [... ὁ δῆμος στεφανοῖ δικαστὴν ἐ]γ Μυλάσων Θεόδωρον [Θεοδώρου κατὰ δὲ νόθεσίαν Ἰσοδώρου, ἱερέα Ἰσίδου, καλῶς καὶ δικαίως [--- τὰς δίκας δικάσαντα] (ἀγνώστου προελεύσεως). *IG*, XII 5, 869, 28: καὶ τὰς ----- δίκας κ[α]ὶ κ[ρ]ίσεις ἐδίκασεν... .

155. Βλ. *I.v. Priene*, 63, 4: ὅς (ἐννοεῖται ὁ δικαστὴς) παραγενόμε[ν]ος ἐδίκασεν τὰς δ[ίκας] κ[α]λῶς ..., 10-12: ὅτι [ὁ δῆμος στεφανοῖ τὸν δικαστὴν ... δικάσαντ]α τὰς δ[ί]κας..., 19-20: [... ὅτι ὁ δῆμος ὁ Παριανῶν στεφανοῖ στεφάνω]ι χρυ[σῶ]ι Πο[σειδών]ιον Ἡρόδου καλῶς καὶ δικαίως καὶ συμφερόντως δικάσαντα τὰς δίκας.

156. Βλ. *I.v. Priene*, 59, 11: οἱ παραγενόμενοι (ἐννοεῖται δικασταὶ) εἰς τὴν πόλιν ἐδίκασαν τὰς δίκας δικαί[ως]... .

157. Βλ. *CIG*, II, 3568', 8-10: ἐδίκασεν τὰς δίκας ὁσίως καὶ δικαίως μετὰ πάσης σωφροσύνης.

158. Βλ. *IG*, XII 5, 722, 4-5: ἐπεὶ τῶν παραγεγονότων δικαστῶν ἀπὸ τῆς ξένης δεδικακῶτων τὰς τε κατὰ τοὺς νόμους συνεστηκίας δίκας.

159. Βλ. *I.v. Erythrai*, 121, 10-11: ὅστις παραγενόμενος εἰς τὰμ πόλιν ἐδίκασε ταῖς δίκας ---.

160. Βλ. Δ. Εὐαγγελίδης, *δ.π.*, σ. 52, στ. 9-11: ὅτι ὁ δῆμος ὁ Παριανῶν στεφανοῖ ... καλῶς καὶ δικαίως καὶ συμφερόντως δικάσαντας παρ' αὐτῶι τὰς δίκας... .

καί τῆς Μήθυμνας¹⁶¹ καί ἄλλης αἰολικῆς περιοχῆς,¹⁶² τῶν Λαοβηγῶν¹⁶³ ἀλλὰ καί τῶν Ἀγγείρων τῆς Πισιδίας.¹⁶⁴

2) Παραδείγματα τῆς περιφρασης *διαδικάζω* καθὼς καί τῶν παραγῶγων *διαδικασία* *δίκης*, *ποιοῦμαι* *διαδικασία*, ἀντλοῦμε ἀπὸ ἄδηλη πόλη¹⁶⁵ ποῦ στεφανώνει Ἄσσιους δικαστὲς ἐπὶ τῶ|ι τὰς μὲν *διαδικάσαι* τῶν *δικῶν* Ἰ-σως καί *δικαίως*, ἀπὸ τῆ Σμύρνη¹⁶⁶ ἀλλὰ καί ἀπὸ ψηφίσματα τῆς Κολοφῶνας,¹⁶⁷ τῆς Μαγνησίας τοῦ Σιτύλου,¹⁶⁸ τοῦ Ἀδραμυττίου,¹⁶⁹ ἄγνωστης πόλεως σὲ ἀπόφαση ἀπονομῆς τιμῶν στὶς Ἐρυθρές.¹⁷⁰

3) Τιμὲς ἀποδίδονται σὲ Μιλήσιους δικαστὲς¹⁷¹ ἐπειδὴ: *κρίνοντες τῶν δικῶν ἴσως καί δικαίως*. Ἡ ἴδια ἔννοια διατυπώνεται εἴτε ὡς *κρίσις κρίσεων* ὅπως στὴν Ἀντιόχεια τοῦ Μαυάνδρου¹⁷² εἴτε ὡς *διεξαγωγή κρίσεων*.¹⁷³

4) Σὲ ἀποφάσεις μικρασιατικῶν πόλεων ἐμφανίζονται συχνὰ καί οἱ φράσεις: *διαλαμβάνω* καί *ὑπολαμβάνω*, *ποιῶ* ἢ *ποιοῦμαι* τὰς *κρίσεις* ἀπὸ τοῦ *δικαίου*.¹⁷⁴

161. Βλ. *Delphinion*, 152 B, 32.

162. Βλ. *I.v. Lampsakos*, 34, 11-12: *ὅς καί παραγενόμενος ταῖς] δίκαις ἐδίκασσε*, 23-25: *ὁ δᾶμος στεφανοῖ τὸν ἀποσταλέντα δικαστὴν ἐγ Λαμψάκω Δαμοκρέοντα Ζήνωνος δικάσαντα ταῖς δίκαις...*

163. Βλ. *I.v. Magnesia*, 101, 7-11: *ἐπεὶ οἱ ἀπ[ισ]ταλέντες ὑπὸ τοῦ δήμου τοῦ Μαγνητῶν τῶν πρὸς τοῦ Μαυάνδρου|οι μετᾶπεμπτοι δικασται Φιλοκράτης Διονυσίου, Σωκράτης Ἀρχιερῆλου Ἀρισταγόρας Νεῦμωνος καί ὁ γραμματεὺς αὐτῶν Μόσχος Ζηνοδότου τῶν δικῶν ἄς μὲν ἐδίκασαν...*

164. Βλ. J. Bousquet-Ph. Gauthier, *δ.π.*, σ. 12, στ. 8.

165. Βλ. *I.v. Assos*, 7, 12-13.

166. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579 I, 9: *οὔτινες παραγενόμενοι τὰς μὲν διεδίκασαν τῶν δικῶν...* 580, 8: 583, 8.

167. Βλ. *I.v. Lampsakos*, 33, 14-15: *ἐπὶ τῶ|ι τὰς μὲν δίκας [διαδικάσαι]...*

168. Βλ. *I.v. Magnesia am Sipylos*, 7, 7-8: *[τοὺς διαδικάζοντας ὑμῶς καί [συμπερο- ντως τὰς δίκας τὰς]...*

169. Βλ. *IG*, XII V, 722, 47-48: *ἐπειδὴ ... ἀποσταλεῖς δικαστῆς ... τὴν τε διαδικασίαν ἐποιήσατο...*

170. Βλ. *I.v. Erythrai*, 120, 9-11: *οὔτινες π[αραγενόμε]νοι εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν διεδίκασαν τὰς ἐπιδοθείσας εἰς αὐτοὺς δίκας...*

171. Βλ. *Delphinion*, 154, 17-18. Παρόμοια παραδείγματα ἀντλοῦμε ἀπὸ τίς ἐπιγραφές: *IG*, XII 2, 530, 2-3: *ὁ δῆμος σπεύδων ὡς δικαιοτάτα κριθῆναι αὐτὰς (ἐννοεῖται τὰς δίκας): I.v. Erythrai*, 120, 4-5: *ἀποστεῖλαι δικαστὰς δύο τοὺς κ[ρίνον]τας τὰς δίκας ψήφω μετ' ἀποφάσε[ως...]* *IG*, XII V₂, 870, 18-19.

172. Βλ. *I.v. Magnesia*, 90, 15-17: *ὅπως οἷν καὶ ὁ δῆμος φαίνηται μνεῖαν ποιούμενος τῶν φιλοπόνω[ς καὶ δικαίως κρίναντων τὰς κρίσε[ι]ς...*

173. Βλ. *I.v. Erythrai*, 114, 3-4: *ἐπειδὴ τοῦ δήμου προε[ιρημ]ενου] καὶ τὰς εἰς τὸ π[ο- λι]τικὸν κρίσεις εισαγομένης διεξάγεσθα[ι]...*

174. Βλ. *I.v. Iasos*, 608, 8, 14, 42-43· *I.v. Magnesia*, 101, 9-13: *μετᾶπεμπτοι δικασται ... τῶν δικῶν ἄς μὲν ἐδίκασαν ἄξιως τοῦ τε ἀποστειλάντος καὶ τοῦ ἡμετέρου δήμου ποιού- μενοι τὰς κρίσεις ἀπὸ τοῦ δικαίου* 104, 11: *...καλῶς καὶ δικαίως πεποιθήσθαι τὰς κρί- σεις --:] I.v. Mylasa*, 631, 26: *[κα]ὶ αὐτοὶ διειλείφεισ[αν μάλ]ιστα πάντα ποιήσεν τὰ*

5) Ἡ Σμύρνη¹⁷⁵ ἀπειθυνόμενη στήν πατρίδα τῶν ξένων δικαστῶν ἐξαίρει τή συμβολή τῆς πόλεως αὐτῆς στό *συντελεσθῆναι τὰς κρίσεις*.

6) Πληροφορίες γιά ἐκδικασία δικῶν προέρχονται ἀπό τῆς αἰολικῆς πόλεως Κύμη¹⁷⁶ καί Ἐρεσό.¹⁷⁷

7) Σέ ψήφισμα τῆς Καλύμνου¹⁷⁸ παρουσιάζεται ἡ περίφραση *κρίνω διά ψήφου*.

8) Σέ ψήφισμα τῆς Μυτιλήνης γιά Ἐρυθραίους δικαστές καί τήν πατρίδα τους ἀναφέρεται ὅτι αὐτοί: *τάν προσήκοισαν ρρόνοιαν ἐποιήσαντο περὶ τάν δικάν*.¹⁷⁹

Οἱ δίκαις πού παρουσιάζονται τελικά στά ξενικά δικαστήρια, τὰ ὁποῖα πιθανότατα συνεδρίαζαν στό ἱερό,¹⁸⁰ ὀνομάζονταν *εἰσαχθεῖσαι ἢ ἐναχθεῖσαι*.¹⁸¹

Ἐπῆρχαν δύο κατηγορίες δικῶν: οἱ ἰδιωτικές καί οἱ δημόσιες: Στό ἰδιωτικό δίκαιο ἀφοροῦσαν δύο ἐνότητες δικῶν: α) τὰ *ἐγκλήματα* καί β) τὰ *συναλλάγματα ἢ συμβόλαια*.¹⁸² Ἡ πρώτη περιελάμβανε μηνύσεις πού ὑπο-

δάζ[αια...] L. Robert, «Etudes d'épigraphie grecque», *Op. Min.*, II, σσ. 1060, σημ. 3, 1061· *I.v. Priene*, 50, 7-8: *ποιησάμενος τήν κρίσιν ἀπό τοῦ δικαίου* 53, 14-15: *καί οἱ λοιποὶ οἱ παραγινόμενοι ... ποιησῆσαι τὰς κρίσεις...* 54, 13-14: ... *καί οἱ λοιποὶ οἱ παραγινόμενοι διακρίνει εἰς τήν πόλιν ζητῶσιν ἀξίως ἐπαίνου καί τιμῶν ποιησῆσαι τὰς κρίσεις...* *I.v. Iasos*, 78, 12-14: *καί οἱ λοιποὶ οἱ παραγινόμενοι διακρίνει εἰς τήν πόλιν ζητῶσιν ἀξίως ἐπαίνου ποιησῆσαι τὰς κρίσεις...* *I.v. Lampsakos* 33, 10-11: *μετά παντός τοῦ βελτίστου πηουσάμενος τὰς κρίσεις...*, 17· *Syll.*³, 426, 7-8, 14, 43· *Tit. Cal.* 17 B, 4-5· *I.v. Erythrai*, 506, 3-4.

175. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579, 7-580, 4· 583, 4-5· *IG*, XII 3, 172, 7.

176. Βλ. *I.v. Kyme*, 1, 3: *ἐπὶ ταῖς δίκαις ταῖς ἰδίαις ἐγδεδίκασε παίσαις...*

177. Βλ. Δ. Ἐναργελίδης, *δ.π.*, σ. 52 στ. 6-8: ὁ δῆμος ὁ Παριανῶν στεφανοῖ τὸν δῆμον [τ]ὸν Ἐρεσίουν ὅτι ἀπέστειλεν ἐπὶ τῆν ἐγδικασίαν τῶν δικῶν[ν]...

178. Βλ. *I.v. Iasos*, 82, 33-34: [οἴτι]νες παραγενόμενοι μάλιστα μὲν διαλυσεῖν τοὺς [διαφερομένους τῶν πολιτῶν, εἰς δὲ μὴ, κρινεῖντι διὰ ψάφου.... 39-42: τὰς μὲν πλείστας διέλυσαν [πείσαντες τοὺς ἀντιδικούς, ὅπως μὴ διὰ ψάφου τῶν πρα[γμ]άτων κρινομένων εἰς πλεῖον ταραχῶν ὁ δῆμος [καθισ]τάται, 43-45: δέκα δὲ δικῶν εἰσαχθεῖσαν [εἰς τὸ] δῆμοστίον ἔκριναν διὰ ψάφου κατὰ τε τὸ διάγραμ[μα τοῦ] βασιλέως...· L. Robert, *Ξένιον*, σ. 770.

179. Βλ. *I.v. Erythrai*, 122, 23-24.

180. Βλ. *Delphinion*, 152 C, 70 ἐπ.: *CIG*, II, 3568', 20-22· L. Robert, «Lesbiaca», *REG* 38, (1925), σσ. 37-38.

181. Βλ. M. Schede, *δ.π.*, σσ. 21-22, 9, 13-14· *I.v. Iasos*, 82, 43-44· *I.v. Erythrai*, 114, 4· 506, 1-2· *IG*, XII 5, 722, 29· *I.v. Magnesia am Sipylus*, 7, 8. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 46.

182. L. Robert, «Lesbiaca», *REG* 38 (1925), σ. 35: «ἐγκλήματα, désigne les plaintes résultant d'un délit: συναλλάγματα, de même que συμβόλαια, les revendications fondées sur un contrat». Ἰδ., «Notes d'épigraphie hellénistique» *Op. Min.*, I, σσ. 35-36 με παραδείγματα: ἰδ., *Ξένιον*, σ. 773: «Parmi ces *δίκαι*, on distingue deux catégories dans le droit privé: les *ἐγκλήματα*, plaintes pour des délits, et les litiges de commerce ou d'emprunt, pour les *συναλ-*

βάλλονταν μετά την τέλεση ἀδικήματος ἐνῶ ἡ δευτέρα ἀπαιτήσεις πού προέκυπταν ἀπό κάποια συμβατική σχέση.¹⁸³

Μία μόνο ἐπιγραφή μᾶς μνημονεύει ὅτι οἱ δικαστές ἐκτός ἀπό τίς ὑποθέσεις ἰδιωτικοῦ δικαίου δικάζαν καί διενέξεις δημοσίου δικαίου. Στὴν περίπτωση αὐτὴ τὸ κράτος ἐμπλεκόταν σὲ τέτοια ζητήματα ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ ὑποθέσεις ἐμπορικῆς ὑφῆς μεταξὺ δημοσίου καί ἰδιωτῶν, ὅποτε γίνεται λόγος γιὰ *συμβόλαια τὰ τε κοινὰ καί τὰ ἴδια*¹⁸⁴ αἰτησαμένων ἡμῶν δικαστήριον ἐπὶ τὰ συμβόλαια τὰ τε κοινὰ καί τὰ ἴδια.

Ἐπίσης παρουσιάζονται οἱ ἐκφράσεις *δίκαια κατὰ πόλιν ἢ κατὰ ἔθνος*. Ὁ πρῶτος τύπος ἐφαρμόζεται μόνο ὅταν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν *δίκαια κατὰ ἔθνος*,¹⁸⁵ δηλαδή στὴν περίπτωση πόλεων πού συμμετέχουν σὲ μιὰ συμμαχία καί δικάζονται ὑποθέσεις μεταξὺ πολιτῶν τῶν χωρῶν-μελῶν τῆς.

Τρία ψηφίσματα προερχόμενα ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια τοῦ Μαϊάνδρου, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι οἱ δικαστές δὲν ἔκριναν μόνο συνήθεις δίκες ἀλλὰ καί τίς παραγραφές.¹⁸⁶ Ὡς *παραγραφή* ὀρίζεται ἡ ἔνσταση καί ἀποτελοῦσε μιὰ ἰδιαίτερη δίκη στὴν ὁποία ὁ ἀρχικὸς μνηστής διοκόταν ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ὑποβολὴ τῆς καταγγελίας κατὰ τρόπο μὴ σύννομο, ἐνῶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἔνστασης αὐτῆς καθόριζε τὴν τύχη τῆς ἀρχικῆς δίκης. Ἄν μὲν ἡ παραγραφή ἀπερρίπτετο τότε ἡ ἀρχικὴ δίκη συνεχιζόταν, ἐνῶ ἂν γινόταν δεκτὴ ἀπὸ τὸ δικαστήριο τότε ἡ πρώτη δίκη διεκόπτετο.¹⁸⁷

Ἐξ ἄλλου, σὲ δύο ἀπὸ τὰ προηγουμένα κείμενα τῆς Ἀντιόχειας, ἀναφέρεται πῶς οἱ ξένοι δικαστές ἦταν ἐπίσης ἀρμοδιοὶ γιὰ νὰ κρίνουν τοὺς ὄρκους, τίς ἔνορκες διαβεβαιώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες ὁ μάγιστρος ὀρκιζόταν πῶς ἡ δίκη δὲν ἦταν εἰσαγωγίμη, γιὰ τοὺς συγκεκριμένους λόγους πού ὀφείλε νὰ τοὺς ἀναφέρει στὸ δικαστήριο.¹⁸⁸

λάγματα ou les *συμβόλαια*, les contrats et les obligations, donc notamment les multiples différends entre créanciers et débiteurs.... *τῶν ὀφειλόντων*». Βλ. π.χ. *IG*, XII 5, 1065.

183. Γιὰ τίς δίκες πού ἀφοροῦν ὑποχρεώσεις πού ἀπορρέουν ἀπὸ συμβόλαια βλ. Θουκυδίδου I, 77 ὅπου ἀναφέρονται *αἱ ἐν ταῖς ξημβολαῖοις δίκαια*. Κατὰ τοὺς Henry G. Liddell-Robert Scott, λ. *συμβόλαιος*, τὸ συγκεκριμένο ἀπόσπασμα ἰσοδυναμεῖ μὲ τίς δίκες πρὸς *ἐπιβολὴν τῶν ἐκ τῶν συμβολαίων ὑποχρεώσεων*.

184. Βλ. *I.v. Priene*, 8, 3-4.

185. Βλ. L. Robert, «Notes d'épigraphie hellénistique» *Op. Min.*, I, σσ. 18-20 ἰδίως σ. 19 σμ. 5· *IG*, XII V₂, 870, 4.

186. Βλ. *I.v. Erythrai*, 116, 4-5· 117, 4-5, σχόλια σ. 220· L. Robert, *Ξένιον*, σ. 773· *I.v. Magnesia*, 90, 11.

187. Βλ. γιὰ τὴν παραγραφή D. Mac Dowell, *Τὸ δίκαιον στὴν Ἀθήνα τῶν κλασικῶν χρόνων*, Ἀθήνα 1988, σσ. 331-337.

188. Ἐπιγραμματικά ὁ L. Robert, *Ξένιον*, σ. 773 σημειώνει: «Outre les procès ordinaires, il y eut les procès retardés par la procédure de la *παραγραφή*, de l'exception. Le dernier mot a été interprété de diverses façons: je croisais que "les serments" sont une allusion à la procédure du serment excusatoire, l'ἔξωμοσία». Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα βλ. *I.v. Erythrai*, 117, σχόλια σ. 220 ὅπου παρατηρεῖται πῶς ἡ ἔννοια τοῦ ὄρου παραμένει ἀσαφής.

Ἄπο τοὺς ξένους δικαστές τέλος, ἐκδικάζονταν σπανιότερα καὶ οἱ *δίκαι τῶν παρανόμων καὶ βιαιῶν*,¹⁸⁹ ποὺ ἀφοροῦσαν άτομα κατηγορούμενα ὅτι πρότειναν ψήφισμα ἀντίθετο πρὸς τοὺς νόμους (βλ. καὶ γραφή παρανόμων) ἢ ὅτι εἶχαν ἀσκήσει βία.

Ὅλες οἱ προηγούμενες ἐκφράσεις ἀποκαλύπτουν τὸ βάθος καὶ τὴ σπουδαιότητα τῆς ἐπέμβασης τῶν ξένων δικαστῶν ὄχι μόνο στὴν ἀστική ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς πόλεως.

Στὴν τελευταία ἐνότητα τῶν ὄρων ἀνήκουν ἐκεῖνοι ποὺ περιγράφουν τὴν ἀντικειμενικότητα τῶν δικαστῶν καὶ τὴν ἰσοδικία τους: *ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ δικαίου, περὶ πλείστου τὸ δίκαιον ποιούμενους*,¹⁹⁰ *ἀφ' ἑσῶν πᾶσι ποιούμενος τὰς κρίσεις*,¹⁹¹ *καλῶς καὶ δικαίως*,¹⁹² *ἴσως καὶ δικαίως*,¹⁹³ *ὁσίως καὶ δικαίως*,¹⁹⁴ *προσηκόντως, συμφερόντως, ἴσως ἀνεριθεύτως*.¹⁹⁵

Ἐφαρμοστέο δίκαιο

Ἔνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἐρωτήματα ποὺ θέτουν οἱ ἐπιγραφικὲς μαρτυρίες στὶς ὁποῖες ἀναφέρονται οἱ ξένοι δικαστές, ἀφορᾷ τὸ δίκαιο ποὺ ἐφαρμοζόταν ἀπὸ τὰ ξενικά δικαστήρια κατὰ τὴν ἐπίλυση τῶν διαφορῶν. Πληροφορούμεθα, λοιπόν, ὅτι τὰ δικαστήρια αὐτὰ ἔκριναν *κατὰ τοὺς νόμους, τοῖς ψηφίσμασι*¹⁹⁶

189. Βλ. *I.v. Priene*, 44, 18: *...καὶ δικαίως ἀπάσας ἔκριναν τὰς τε τῶν παρανόμων καὶ τὰς τῶν βιαιῶν...* μὲ τὰ σχόλια τοῦ L. Robert, *ὁ.π.*, σσ. 773-4.

190. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579, 16· 580, 15-16· 583, 16-17· *I.v. Magnesia*, 101, 12-13.

191. Βλ. *Syll.*³, 426, 14.

192. Βλ. *I.v. Magnesia*, 104, 11.

193. Βλ. *I.v. Erythrai*, 121, 11-12· 122, 35-36.

194. Βλ. *CIG*, II, 3568^f, 8-9· J. Bousquet-Ph. Gauthier, *ὁ.π.*, σ. 12 στ. 8-9.

195. Βλ. *I.v. Iasos*, 82, 45· *I.v. Kyme*, 1, 3-4 μὲ τὰ σχόλια.

196. Βλ. ἐνδεικτικὰ L. Robert, «Décret de Lébedos», *Op. Min.*, I, σσ. 94-97· ἰδ., «Décret de Lébedos», *Hellenica* 11-12, σ. 205 στ. 14-15: *τὰς δὲ ἐδίκασαν ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ τοῖς νόμοις καὶ τοῖς ψηφίσμασιν ἀκολούθως...*, σ. 211 στ. 9-11: *τὰς δὲ ἐδίκασαν ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῶν ψηφίσμασιν ἀκολούθως...*· *I.v. Magnesia*, 15a, 19-20: *τὰς τε δίκας ἐδίκασαν ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ ἀκολούθως τοῖς νόμοις*· *I.v. Smyrna*, 579, 9-10: *τὰς μὲν διεδίκασαν τῶν δικῶν καλῶς καὶ δικαίως καὶ κατὰ τοῖς νόμοις*, 36-38: *καὶ διότι μισοπονηρῶς τε ... καὶ κατὰ τοῖς νόμοις, φιλοπονίας τε καὶ κακοπαθίας οὐθὲν ἐλλείποντες, ἃς μὲν ἔκριναν τῶν δικῶν*· *I.v. Iasos*, 80, 10-11: *καὶ τὰς μὲν ἐδίκασαν [τῶν δικῶν] κατὰ τοῖς νόμοις ὀρθῶς καὶ δικαίως*· 609, 9-10: *τὰς δὲ ἐδίκασαν δικαίως κατὰ [το]ῖς νόμοις*· *I.v. Priene*, 8, 9-10: [τὰς μὲν ἐδίκασαν τῶν δικῶν τῆ ψήφ[ω]ι κατὰ τοῖς νόμοις ὀρθῶς]·...· 47, 9-10: *τὰς δὲ ἐδίκασαν δικαίως κατὰ τοῖς νόμοις...*· 59, 11-12: *οἱ παραγεγόμενοι εἰς τὴν πόλιν ἐδίκασαν τὰς δίκας δικαίως* κατὰ τοῖς ὑπάρχοντας ἡμῖν νόμοις· *I.v. Lampsakos*, 33, 13-15: [ἐπαι]νέσαι τὸν δικαστὴν [Ἰ]ατ[... Ἄπο]λλωνίου καὶ στεφανῶσαι χρυσοῦ στεφάνου ἐπὶ τῶι τὰς μὲν δίκας [διαδικάσαι] κατὰ τοῖς νόμοις

και τὸ διάγραμμα τοῦ βασιλέως.¹⁹⁷ Ἡ τελευταία περίπτωση ἴσχυε σὲ ὕστερη ἐποχή, κατὰ τοὺς ἐλληνιστικούς χρόνους. Οἱ δύο πρώτες περιφράσεις ἀφοροῦν κρίση καὶ ὄχι σύλληψη ἢ διάλυση (δηλαδή συμβιβασμὸ καὶ συμφιλίωση) καὶ δείχνουν τὸν τρόπο ἐφαρμογῆς τοῦ δικαίου τῆς πόλεως, πολίτες τῆς ὁποίας ἦταν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Ἀντίθετα, στὴ διαιτησία (σὲ διαφορὲς δηλαδή μεταξύ τῶν πόλεων) οἱ δικαστὲς εἴτε ὀφείλουν νὰ ἀποφασίσουν κατὰ ἐλευθέρου κρίση εἴτε νὰ προσαρμῶζονται σὲ ὅσα ἔχουν συμφωνηθεῖ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς σὲ τυχὸν μεταξύ τους συμφωνία.¹⁹⁸

Σὲ ἐπιγραφή τῆς πόλεως τῶν Γόννων, διαβάζουμε πῶς οἱ δικαστὲς ἀπὸ τῆ Μίλητο [--- ἐδίκασαν κατὰ τὰ ---κ]αὶ τὰ ἐκ τῶν νόμων.¹⁹⁹

Σὲ ψήφισμα τῆς Λέσβου ἡ ἐκδίκαση τῶν ὑποθέσεων ἀπὸ τοὺς Μιλήσιους δικαστὲς ἔγινε κατὰ τὰ συγκεκριμένα τοῖς δάμοις²⁰⁰ καὶ ἀκολούθως τοῖς ἐγγράφοις,²⁰¹ δηλαδή σύμφωνα μὲ συμβάσεις πού ἔχουν ὑπογραφεῖ ἀπὸ τὶς δύο πόλεις στὶς ὁποῖες περιλαμβάνονται ἡ συνθήκη καὶ ἡ ἐπισυνθήκη.

Ξένοι δικαστὲς καὶ πολιτικὴ

Ἦδη ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴ τῆς μελέτης ἐπισημάναμε πῶς ὁ θεσμὸς τῶν ξενικῶν δικαστηρίων ἐμφανίζεται στὶς ἑλληνικὲς καὶ κυρίως τὶς Μικρασιατι-

[καλ]ῶς... 34, 11-13: ὅς καὶ παραγενόμενος ταῖς δίκαις ἐδίκασσε, ταῖς] δὲ καὶ διέλυσε ἴσως κ[αὶ δικαί]ως καὶ κατὰ τοῖς νόμοις, 24-25· IG, XII 9, 4, 4-5: [--- μετατεμψ]θ[ε]ντες δικασται δεδικάσασιν παρ' ἡμῖν καλῶς καὶ ἀκολούθως τοῖς νόμοις· IG, XII V, 722, 4-6: ἐπεὶ τῶν παραγεγονότων δικαστῶν ἀπὸ τῆς ξένης δεδικακῶτων τὰς τε κατὰ τοῖς νόμοις συνεστηκείας δίκαις καὶ τὰ ἀνατεμψθέντα κριτήρια..., 29-30· Delphinion, 153, 14-16: τὰς δ' ἐδίκασσε τοῖς νόμοις ἀκολούθως καὶ τοῖς ψηφίσμασιν...· CIG, II, 3568', 8-11: ἐδίκασεν τὰς δίκαις οὕτως καὶ δικαίως μετὰ πάσης σφροσύνης ἀκολο[υ]θήτως τοῖς τε νόμοις καὶ τοῖς ψηφίσμασιν....

197. Κατὰ τὴν ἐλληνιστικὴ περίοδο, ἡ κρίση γίνονταν βάσει ὄχι μόνο τῶν ἐγχωρίων νόμων ἀλλὰ καὶ τῶν θεμελιωδῶν νομικῶν ρυθμίσεων πού περιελάμβανε τὸ διάγραμμα τοῦ βασιλέως. Ὡς παραδείγματα παραθέτουμε: I.v. Κυπρ, 1, 1-2: ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραγενόμενον ἐγ Μαγνησίας κατὰ τὸ διάγραμμα τὸ Ἀντιγόνου· I.v. Iasos, 82, 43-45: δέκα δὲ δικᾶν εἰσαχθεῖσαν [εἰς τὸ] δικαστήριον ἐκριναν διὰ ψάφου κατὰ τε τὸ διάγραμματα τοῦ βασιλέως καὶ τοῖς νόμοις....

198. Βλ. L. Robert, «Notes d' épigraphie hellénistique» *Op. Min.*, I, σ. 82.

199. Βλ. B. Helly, *Gonnoi II. Les inscriptions*, Ἄμστερνταμ 1973, σ. 81, 8-9 καὶ σκόλια σ. 88: «L' expression τὰ ἐκ τῶν νόμων paraît rappeler elle aussi une expression banale dans ce genre de décrets: les juges ont tranché les procès κατὰ τοῖς νόμοις».

200. Βλ. Delphinion, 152 B, 32-34: οἱ καὶ παραγενόμενοι ταῖς τε δίκαις ἐδίκασσαν ὀρθῶς καὶ δικαίως καὶ κατὰ συγκεκριμένα τοῖς δάμοις καὶ τὰν ἀναστρόφαν [ἐ]ποίησαν. το(ν), 44: ...δικάσαντας ταῖς δίκαις ταῖς κατὰ συγκεκριμένα πρὸς Ἐρεσίους..., 84-85: δικάσαντας ταῖς δίκαις ὀρθῶς καὶ δικαίως κατὰ τὰ συγκεκριμένα πρὸς Μαθημ(ν)αίους....

201. Βλ. Delphinion, 152 B, 44-45: δικάσαντας ταῖς δίκαις ... καὶ δικαίως καὶ ἀκολούθως τοῖς ἐγγράφοις.

κές περιοχές σε περιόδους κοινωνικο-πολιτικής κρίσης και έσωτερικής αποδιοργάνωσης που προκάλεσαν την έλλειψη εμπιστοσύνης των πολιτών στα τοπικά δικαστήρια και την άνεπαρκή λειτουργία τους. Οί πηγές οί όποίες κάνουν γνωστή την πρακτική αυτή αναφέρουν ρητά πώς ένας από τοίς στόχους που όφειλαν να πετύχουν οί δικαστές και στόν όποίο προσδοκούσε ή αίτούσα πόλη ήταν ή έπαναφορά τής όμαλότητας. Ό αριθμός τών τιμητικών ψηφισμάτων δείχνει ότι αυτό πραγματοποιείτο. Ένδεικτική είναι ή κατ' έπανάληψη χρήση τών έννοιων *τηρείσθαι τήν δημοκρατίαν, όπως μη ές πλέω ταραχάν ό δάμος καθιστάται*, στίς όποίες αποσκοπεί ή απόδοση τής δικαιοσύνης.²⁰² Κατά τόν Ph. Gauthier ή έφαρμογή τού θεσμού τών ξενικών δικαστηρίων στήν έλληνιστική έποχή συνυφάνθηκε με τή γενική παραδοχή τής δημοκρατίας ός *πατρίον πολιτείας* ή όποία έπρεπε να διατηρηθεί ή να άνορθωθεί. Η προσφυγή στούς μεταπέμπτους που συμβόλιζαν τήν άμεροληψία, αποσκοπούσε στήν άμβλυνση τών παθών και τήν έπανεγκάθιδρωση τής κοινωνικής όμόνοιας, ένώ ή έξάπλωση τού δικαστικού αυτού θεσμού συνέτεινε στήν καθιέρωση τού δημοκρατικού πολιτεύματος στίς πόλεις. Σύμφωνα με τό L. Robert ή έπίκληση για έπαναφορά τής όμόνοιας στήν πόλη σημαίνει ότι αυτή είχε διακοπεί ή τουλάχιστον άπειληθεί. Πάντως τά τοπικά δικαστήρια συνέχισαν να λειτουργούν ή μάλλον να ύπολειτουρογόν²⁰³ περιοριζόμενα σε ύποθέσεις ήσσονος σημασίας, ένώ τά σοβαρότερα θέματα έπαφίοντο στήν κρίση τών μεταπέμπτων.²⁰⁴

202. Βλ. I.v. Priene, 8, 10-12: *τάς δε[έ συνέλυσαν] ίσως] και] δικαίως, εις όμόνοιαν [και] προθ]υμίμ]ι προαιρούμενοι τ]όν δη]μον τ]όμ Πριηνέον κ]αθιστάν]αι*, 44, 13-15: *ένέπ]ρ τών παραγινόμενων εις τ]ήν πόλιν δικαστηρίων, όπως ίσα και] δίκαια π]ασι] τοίς πολί]ταις πα]ραγίνηται, διά τó μάλισ]τα διά τούτο τηρείσθαι τήν δημοκρατίαν...* I.v. Iasos, 82, 39-42: *τάς μέν πλείστ]ας διέλυσ]αν τοίς άντιδικούς, όπως μη] διά ψάφον τών πραγμά]των κρινόμενον εις πλέω ταραχάν ό δάμος [καθισ]τάται* I.v. Magnesia, 101, 13-14: *...τινάς δε] και] συνέλυσ]αν από παντός τού βελτίστου εις όμόνοιαν άποκαθιστάντες τó πολίτευμα...* M. Schede, ό.π., στ. 5-7: *επειδή διαφερομένων τóμ πολιτών τά πρòς άλλήλ]ους ένέπ]ρ τών μετεώρων συμβολαίων βυλόμενος έν όμοιοία τ]ήν πόλιν είναι Φιλοκλ]ης βασιλεύς Σιδονίων...* IG, XII V₂, 870, 10-11, όπου περιγράφεται ή κρίση τών δικαστών και οί προσπάθειες συμφιλώσεως τών δύο μερών: *βυλόμενοι τó πολίτευμα κατασ]τήσαι ει]ς [ό]μ[ό]νοιαν* J. Bousquet-Ph. Gauthier, ό.π., σ. 12 στ. 9-10' για τήν έρμηνεία τού όρου *πολίτευμα* ός *πολιτικό σώμα* (corps civique) βλ. L. Robert, *Noms indigènes*, Παρίσι 1963, σσ. 476, 477 σημ. 2' ίδ., *Xenion*, σσ. 776-777' J. και L. Robert, *Claros I*, Παρίσι 1989, σ. 93' Ph. Gauthier, *Πρακτικά*, σσ. 84, 103-104.

203. Βλ. Ph. Gauthier, *Symbola*, σ. 346' ίδιου, «Les rois hellénistiques et les juges étrangers», *Journal des Savants*, Ιούλιος-Δεκέμβριος 1994, σ. 165' L. Robert, *Ξένιον*, σ. 776' Fernand de Visscher, *Les édits d'Auguste*, Λουβέν-Παρίσι 1940, σσ. 126-127.

204. Βλ. D. Magie, *Roman Rule in Asia Minor*, I, Πρίνστον-Νιού Τζέρσι 1950, σ. 648' Ph. Gauthier, *Πρακτικά*, σ. 103.

Τιμές

Ἡ αἰτούσα πόλη ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνη της τόσο στὴν ἀντίστοιχη ἔκκλητο ὅσο καὶ στοὺς δικαστές. Οἱ τιμές ποὺ ἀποδίδονταν στὴν πατρίδα τῶν μεταπέμπτων καὶ στὸ δικαστήριο ἦσαν πολὺμορφες καὶ δικαιολογούνταν ἀπὸ τὴν ἱκανοποίηση γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δικαιοσύνης ποὺ ἀπένεμαν. Οἱ τιμές αὐτές θεωροῦνται *ἄξια ἀμφοτέρων τῶν πόλεων ἢ ἀξίως τῆς ἐγχειριζομένης αὐτῶν πίστεως*, ἀποτελοῦν δὲ στοιχεῖο διπλωματίας τῶν καλῶν σχέσεων, ἀφορμὴ γιὰ τὴ διαφύλαξη καὶ περαιτέρω σύσφιγξη τῶν σχέσεων τῶν δύο πόλεων.²⁰⁵

Δύο ἦσαν οἱ κατηγορίες τῶν τιμῶν:

Στὴν πρώτη, ποὺ ἀφορᾷ τόσο τοὺς δικαστές καὶ τὸ γραμματέα ὅσο καὶ τὴν πατρίδα τους, περιλαμβάνονται κυρίως ὁ ἔπαινος καὶ ὁ στέφανος,²⁰⁶ χρυσὸς γιὰ τὴν πόλη καὶ τοὺς δικαστές, ἀπὸ κλαδιά γιὰ τὸ γραμματέα. Σημειώνεται ὅτι σὲ τιμητικὴ ἐπιγραφή τῆς Μυτιλήνης γιὰ τὶς Ἐρυθρὲς καὶ Ἐρυθραῖους δικαστές, ἀποτελεῖ τὴ μοναδική μέχρι στιγμῆς, μαρτυρία ὅπου ὁ ἔπαινος καὶ ὁ χρυσὸς στέφανος ἀπονέμονται καὶ στὸ δικασταγωγό.²⁰⁷

Στὴ δεύτερη κατηγορία ἀνήκουν ἡ ἀπονομὴ στοὺς δικαστές διαφόρων προνομίων: ἡ ἀπονομὴ πολιτείας, τὰ δικαίωμα τῆς προξενίας, εὐεργεσίας, προεδρίας στὸ θέατρο καὶ τοὺς ἀγῶνες, τὰ προνόμια νὰ εἰσέρχονται σὲ βουλή καὶ δῆμο πρῶτοι μετὰ τὰ ἱερά, νὰ μὴν προσφέρουν σπονδές, ἡ παροχὴ ἀτέλειας καὶ ἀσυλίας, ἐγκληση γῆς, οἰκίας, ἐγγραφῆ σὲ φυλὴ, δῆμο καὶ γένος, ἀνάθεση τοῦ ἀδριάντα, πρόσκληση στὸ πρυτανεῖο, *μετουσία ὄσων καὶ τοῖς ἄλλοις μέτεστι*, δηλαδή δικαίωμα συμμετοχῆς σ' ὅλες τὶς δραστηριότητες τῶν ἐντοπίων πολιτῶν²⁰⁸ ποὺ ἀποτελοῦν καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ στοι-

205. Βλ. *IG*, XII 9, 4, 4-6· *IG*, 9₂, 508, 5-7· *IG*, XII 5, 869, 47-51· *I.v. Mylasa*, 631, 15-17· 634, 6-8· *I.v. Iasos*, 80, 8-10· *I.v. Smyrna*, 579, 11-12, 14-16, 20-22· 580, 13-15· 582, 5-9· 583, 11-12, 14-16· *I.v. Erythrai*, 117, 7-11· 506, 3-6· *I.v. Ilios*, 51, 12-14· *I.v. Assos*, 8, 6-10, 13-15, 30-32· *IG*, XII V₂, 870, 4-7· *IG*, XII V, 722, 47-50· *Delphinion*, 152 B 33-35, C 72-75· 154, 8-11· *I.v. Magnesia*, 15 a, 17-19· 90, 17-18· 101, 11-12, 14-15, 17-21· *I.v. Priene*, 49, 2-4· 47, 23-26· 50, 6-7, 10-12, 16-21· 53, 32· 54, 28-30, 60-62· 60, 2, 20-21· 61, 24-27.

206. Βλ. ἐνδεικτικὰ *CIG*, II, 3568', 33-39· *I.v. Priene*, 50, 16-17, 21-23· Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes II*, Γενεύη 1989, σ. 122: «L'obtention de "couronnes", dans les cités où les juges ont séjourné et siégé, est chose si connue que tout commentaire en est inutile».

207. Βλ. *I.v. Erythrai*, 122, 12-14, 41-45.

208. Βλ. *Delphinion*, 152 C 89-92: *ἔμμεναι δὲ αὐτοῖς καὶ πόλιταις ... καὶ προξένους ... [ἐ]φοδὸν ἐπὶ τε βόλλαν καὶ δάμον μετὰ τὰ ἱερά πρῶτοι καὶ εἰσπλον καὶ ἔκπλον καὶ ἐμ πολέμοι καὶ ἐν εἰράναι (ἀσύλει) ἀσύλι καὶ ἀσπονδοί...*· *I.v. Priene*, 8, 34-41: *εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ προ[ξ]ένους καὶ εὐεργ[ε]ταῖς τοῦ δήμου τοῦ Πιργηνέων, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς καὶ ἀτέλειαν ὅν ἂν εἰσάγονται ἢ ἐξάγονται εἰς τὸν ἴδιον οἶκον καὶ εἰσπλοῦν καὶ ἔκπλον ἀσύλει καὶ ἀσπονδοί καὶ ἐμ πολέμοι καὶ ἐν εἰρήν[η] καὶ ἐφοδοῦν ἐπὶ τὴν*

χειά που άπαρτίζουν την ίσοπολιτεία,²⁰⁹ και ή παροχή από την πόλη κάθε φιλανθρωπίας, όποτε αυτοί την έπεσεκέπτοντο.²¹⁰ Οί τιμές αυτές οί όποίες ένίστε κληρονομοϋνται,²¹¹ άποτελοϋν έκφραση ευαρέσκειας και ευγνωμοσύνης σ' όσους συνέβαλαν στην επίλυση τών δικαστικών προβλημάτων.

Ή άπόδοση τιμών γίνεται κατά την έλληνιστική περίοδο, φαινόμενο άρκετά διαδεδομένο. Ή άπονομή του δικαίωματος του πολίτη, ή προξενία και ή άσυλία άπονέμονται σέ άτομα από άλλα κράτη άκόμη και σέ όλόκληρες πόλεις ή λαούς.²¹²

Τό ίδιο ψήφισμα καθόριζε άφ'ένός τά άρμόδια όργανα είτε για την έφαρμογή²¹³ είτε για την άναγγελία τιμών.²¹⁴

βο[υ]λήν [και] τόν δήμον, έά[ν] του δέωνται, πρώτοις μετὰ τά ιερά, και προεδρ[ί]α[ν] έν το[ί]ς άγώ[σ]ι και έμ πρυτανε[ί]ωι κ[α]ί έμ Πανιώνίω[ι] σί[τ]η[σ]ιν και[ί] γ[ί]ης και[ί] οικίας έγκτησιν και[ί] ιερών κ[α]ί άρχείωμ μετουσίαν ώ[σ]τ κ[α]ί [οί] Πρωμηνε[ί]ς μετέχουσιν ...' *I.v. Assos*, 8, 18-19: και[ί] έπικληρώσαι αυτών [έ]πι φυλήν και[ί] δήμον ...' *M. Schede*, δ.π., στ. 27-29: και[ί] έπικληρώσαι αυτους επί τε φυλήν και[ί] χιλιαστίν και[ί] έκταοστίν και[ί] γένος καθότι και[ί] τούς άλλους Σαμίους...'. *Ph. Gauthier*, δ.π., σ. 114, 11-12: στεφανώσαι αυτών χρυσοϋ στεφάνωι και[ί] είκόνη χαλκήη. Άπό τό ψήφισμα αυτό που χρονολογείται κατά προσέγγιση τό πρώτο ήμιοσ του Που α[ι.], προκύπτει από τόν καθηγητή *Gauthier* ότι ό Ήλιόδωρος ήταν λαμπρή προσωπικότητα διότι (σ. 119): «en tout cas, l'érection d'une statue restait à cette époque un honneur assez rare; cela laisse préjuger de l'importance des services rendu par Héliodóros».

209. Βλ. *G. Ténékídes*, *Droit International dans la Grèce des cités*, Leude, γ.χ., σ. 539 σημ. 2.

210. Βλ. *I.v. Smyrna*, 579, 28-30· 582, 17-21· *IG*, XII V₂, 870, 21-22· *IG*, 9₂, 507, 30-32· *CIg*, II, 2167c, 1-3, όπως έχει συμπληρωθεί από τό *L. Robert*, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σσ. 39, 42· *IG*, XII, 172, 41-45 συμπληρωμένο από τό *L. Robert*, «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 6.

211. Βλ. *I.v. Priene*, 8, 41-42, τιμές άναφερόμενες σέ άπογόνους δικαστών όπως προξενία, ευεργεσία, άτέλεια, είσοδο σέ βουλή και[ί] δήμο πρώτοι μετὰ τά ιερά, προεδρία σέ άγώνες, σίτηση σέ πρυτανείο, έγκτηση γης και[ί] οικίας, μετουσία ιερών 47, 19 (έπίσης για κατιόντες δικαστών) ή προξενία και[ί] ή πολιτεία. Στο 53, 28-29, 55-57 καθορίζεται ότι κληρονομείται τό δικαίωμα του πολίτη, και[ί] ως άρμόδια όργανα οί προστάτες που άφείλουν να ένεργήσουν έν το[ί]ς έννόμοις χρόνοις· 63, 22-24· *I.v. Magnesia*, 90, 28-29· 101, 28, 32-33· 104, 13-14· *Delphinion*, 152 B 48· 152a, 3-4· 153, 29-32· 154, 22-24· *I.v. Assos*, 8, 17-18· *I.v. Mylasa*, 633, 3-4· *I.v. Smyrna*, 579, 30-32, 60-61· 582, 21-24· *D.W.S. Hunt*, δ.π., σ. 46 στ. 13-15, 27-28· *I.v. Iasos*, 82, 59-60· 608, 26-27· *Tit. Cal.* 17 B 10-11· *IG*, 9₂, 507, 29· *IG*, 9₂, 508, 10-13· *IG*, XII, 9, 4, 10· *IG*, XII 5, 869, 67-68· *Didyma II*, 487, 5-6· *SEG*, 38, 1061, 10· *J.Bousquet-Ph. Gauthier*, δ.π., σ. 14 στ. 25.

212. Βλ. *F.W. Walbank*, *The Hellenistic World*, Fontana 1981, σ. 148.

213. Βλ. *I.v. Priene*, 53, 28-29, όπου οί προστάτες παρουσιάζουν σχέδιο ψηφίσματος για την άπονομή πολιτείας σέ δικαστή, γραμματέα και[ί] τούς άπογόνους τους. *Delphinion*, 152 A, 15-17: ή πρόσκληση από πρυτανείο, στην κοινή έστία της πόλεως γίνεται από τόν πρύτανη και[ί] τό βαουλέα. *Didyma II*, 487, 10-13: όπως δέ ά[π]ροξενία άναγραφη και[ί] τό ψάφισμα έν τω[ί] έμφανεί, καθ' όν κα[ί] τρόπον [φαιν]ηται επιτάδειον έμειν, έπιμέλειαν ποιήσασθαι το[ί]ς ένάρχο[ι]ς[ε] άρχοντας. *I.v. Mylasa*, 633, 4-5, όπου οί έξεταστές άφείλουν να άναγράφουν δηλαδή να τοιχοκολλήσουν προσωρινά τά ψηφίσματα. Για την άναγραφή

Ἰδιαίτερη σημασία εἶχε ἡ πρόσκληση τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ πρεσβευτῆ στοῦ πρυτανεῖο²¹⁵ καὶ ἡ συμμετοχὴ τους στὶς θυσίαις μὲ τὸ *ιερεῖον, ἐφέστιον ἢ ἐνέστιον*.²¹⁶

Οἰκονομικά Θέματα

Τὰ κείμενα ποῦ ἀναφέρονται στοῦ θεσμοῦ τῶν ξενικῶν δικαστηρίων στὴ Μικρὰ Ἀσία, μᾶς κατατοπίζουν καὶ γιὰ τὶς ἀπαραίτητες κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ θεσμοῦ διαδικασίες:

1) Ἡ κάλυψη τῆς διαβίωσης τῶν δικαστῶν ἀπὸ τὴ φιλοξενούσα πόλη περιελάμβανε ὅπως ἦταν φυσικὸ τὰ ὁδοπορικὰ ἔξοδα τῶν ἰδίων, τοῦ γραμματέα τους καὶ τοῦ δικασταγωγοῦ ποῦ ὀνομαζόταν *πορήμιον, μεθόδιον ἢ ἐφό-*

ψηφίσματος βλ. L. Robert, *Hellenica*, VII 188, 7: «il n'y est point question d' une stèle sur laquelle serait transcrit le décret. Il s'agit de cette exposition temporaire, par affichage, des documents publics» IG, XII V, 722, 10-12, 40-42 IG, XII 3, 172, 45-47 καὶ συμπλήρωση τοῦ L. Robert, *Op. Min.*, I, σσ. 6-7 I.v. *Smyrna*, 578, 8-10 579, 29-32 582, 21-24 I.v. *Erythrai*, 122, 8-9, 37-38 Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes II*, σ. 114, στ. 11-13, οἱ στρατηγοὶ στεφανώνουν τὸν Ἡλίοδωρο μὲ χρυσοῦ στέφανο καὶ χάλκινη εἰκόνα καὶ μεριμνοῦν γιὰ τὴν ἀνογραφὴ τοῦ ψηφίσματος. Στὴν προκειμένη περίπτωση ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ψηφίσματος. Γενικὰ γιὰ τὶς ἀρμοδιότητες τῶν στρατηγῶν βλ. Ph. Gauthier, *δ.π.*, σ. 119.

214. Στὴν πλειοψηφία τῶν κειμένων ὡς ἀρμόδιος ἀναγγελίας τῶν τιμῶν ὀρίζεται ὁ ἀγωνοθέτης, ὅπως στὶς ἑξῆς περιπτώσεις: I.v. *Priene*, 8, 30-32 44, 22-23 47, 15-16 53, 69-70 54, 64-66 59, 22-24 60, 15-16 61, 20-21 63, 12-13 I.v. *Magnesia*, 15b, 12-13 I.v. *Mylasa*, 632, 28-29 I.v. *Kyme*, 2, 12-14 I.v. *Ilion*, 51, 9, 15-16 I.v. *Assos*, 7, 19-20, 26-29 8, 20-21 I.v. *Erythrai*, 112, 1-3 122, 45-46 I.v. *Smyrna*, 579, 17-18, 24-25 582, 1-3, 12-13 I.v. *Iasos*, 80, 16-19 83, 20-22 608, 19-20 609, 17-18 I.v. *Lampsakos*, 33, 20-23 Ἀ.Π. Στεφάνου, *δ.π.*, σ. 141, στ. 18-19 IG, XII 3, 172, 27, 36-37 καὶ συμπληρώσεις ἀπὸ τὸ L. Robert, «Notes d'epigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 6 Herzog, *Koische Forschungen und funde*, Λυβία 1899, σ. 190, 4-6 *Delphinion*, 152a, 7-8. Εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐπιγραφή *Delphinion*, 152, 46-48, στοῦ σκέλος ποῦ ἀναφέρεται στὶς τιμές ποῦ προσφέρει ἡ Μήθυμνα στοὺς Μιλήσιους δικαστές, τὴν ἐπιμέλεια τῆς ἀναγγελίας τῶν στεφάνων τὴν εἶχαν οἱ στρατηγοὶ ἀπὸ I.v. *Lampsakos*, 34, 27-28) στοῦ τμήμα ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἐρεσό, ἡ ἀναγγελία γίνεται ἀπὸ τὸν κήρυκα (στ. 77-78, 83) μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ χοροστάτη δταν αὐτὴ γίνεται κατὰ τὴ διάρκεια τῶν Διονυσίων ἢ τοῦ γυμνασιαρχοῦ γιὰ τὰ Πτολεμαίαια καὶ τὰ Ἡράκλεια (στ. 88-89). Γιὰ τὴν ἀναγγελία τῶν στεφάνων φροντίζουν οἱ τιμοῦχοι: I.v. *Mylasa*, 634, 18-19 ὁ γραμματέας στὴν I.v. *Magnesia*, 101, 33-34 στὴν IG, XII 5, 869, 59-62 ἡ ἀναγόρευση τῶν τιμῶν καὶ τῶν στεφάνων γίνεται ἀπὸ τὸν ἀρχοντα ποῦ ἔχει ὀρισθεῖ ἐκεῖνο τὸ χρόνο. Στὴν ἐπιγραφή ποῦ ἀναφέρεται στοῦ ἄρθρο τῶν J.Bousquet-Ph. Gauthier, *δ.π.*, σ. 14, στ. 24-27 ὡς ἀρμόδιοι ἀναγορεύσεως στοὺς καθ' ἔτος γυμνικοὺς ἀγῶνες ἀναγορεύονται οἱ πρόβουλοι.

215. Βλ. I.v. *Ilion*, 51, 16-18 *Delphinion*, 152 A 15-17, C 100-101.

216. Βλ. L. Robert, «Décret de Parion», *Op. Min.*, I, σσ. 92-94 καὶ τὶς ἐκεῖ σημειώσεις.

διον,²¹⁷ ἐνῶ μιά μόνο ἐπιγραφή κάνει λόγο γιά μισθοδοσία δικαστηρίου.²¹⁸
Ἐπίσης ἐπιβαρυνόταν:

2) Τίς δαπάνες διαμονῆς, ὅπως προκύπτει ἀπό ἐπιγραφή τοῦ 2ου π.Χ. αἰ., τῆ συνοδεία κατά τὴν ἐπιστροφή στο κράτος τους, δεδομένου ὅτι προβλέπονται *συμπαραλομποί*, ὡς ἐγγύηση τῆς ἀσφαλοῦς μεταφορᾶς τους.²¹⁹

3) Τὴν προσφορά ξενίων σὲ δικαστές.²²⁰ Ξένια ὁμως ἐδίδοντο, ὅπως συχνὰ εἶδαμε καὶ ἀπὸ τὴν ἔκκλητο πόλη στοὺς πρεσβευτὲς ποὺ τῆς διεβίβαζαν τίς τιμητικὲς ἀποφάσεις τῆς πατρίδας τους.²²¹

4) Τὰ ἔξοδα τῶν ταφικῶν τελετῶν, σὲ περίπτωση ποὺ ὁ δικαστὴς ἀπεβίωνε στὴν αἰτούσα πόλη πρὶν ὀλοκληρώσει τὴν ἀποστολὴ του.²²²

Ἐπίλογος

Ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τοῦ θεσμοῦ ποὺ ἐπιχειρήσαμε συμπεραίνονται:

A) Στὸ νομικὸ πεδίο:

Οἱ ξένοι δικαστές ἀπετέλεσαν συνήθη νομικὴ πρακτικὴ εὐρέως διαδεδο-

217. Βλ. γιά τὴ χρήση τοῦ ὄρου *μεθόδιον* ἀντὶ ἐκείνου *ἐφόδιον*, L. Robert, «Etudes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, II, σ. 1182· ἰδ., «Notes d'épigraphie hellénistique», *Op. Min.*, I, σ. 92· *I.v. Priene*, 63, 32· *Delphinion*, 152 A, 6-8, 11-14, C 102-103, 104-6. Ἐξοδα μεταβάσεως δικαιολογοῦσαν καὶ στὸ δικασταγωγό, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τοὺς στ. 104-106. Ἐφόδιο σὲ δικαστὴ μαρτυρεῖται σέ: M. Schede, *δ.π.*, σ. 23, στ. 43-44. Γιά τὸ ἴδιο θέμα βλ. D.W.S. Hunt, *δ.π.*, σ. 46, στ. 35-36· *I.v. Lampsakos*, 34, 37-38· *I.v. Smyrna*, 579, 43-44.

218. Βλ. G. Deschamps-G. Cousin, «Inscriptions du temple de Zeus Panamaros», *BCH* 15 (1891), σσ. 200-201.

[..... Ἀ]φ[ί]ον κ̄ ἀτλῶς καὶ φιλο-
τίμωσ, καὶ μετὰ πάντα τὰ τῆς ἀρχι-
ρωσύνης ἀναλώ[μ]ατα δούς τῆ πα-
τριδι μισθοδοσίαν ξενικοῦ
δικαστηρίου ἀργυρίου (‘σ καὶ στρώ-
σας λευκολίθω ἐν τῇ ἀγορᾷ πό-
δας αφ, καθὼς καὶ τὰ κυρωθέν-
τα περὶ αὐτῶν ψηφίσματα δηλοῖ,
ἐνγεγραμμένοι τοῖς δεκαπρώτοις
ὡς ἐπτηγεῖλατο. Νεωκ[λ]ῆρος Θρά-
σων Ἱεροκλέους Λέων· Ἱε.

219. Βλ. *Delphinion*, 152 A, 14-15, C 94-95· *I.v. Magnesia*, 15 b, 24-26· *I.v. Kyme*, 2, 9· *I.v. Iasos*, 608, 32-34· *IG*, XII V, 722, 16-18· D.W.S. Hunt, *δ.π.*, σ. 46, στ. 37-39· Ἀ.Π. Στεφάνου, *δ.π.*, σ. 141, στ. 19-21.

220. Βλ. *IG*, XII V, 722, 15-16· *IG*, 9, 508, 18-19· *I.v. Kyme*, 2, 7· *I.v. Iasos*, 608, 31-32· *Delphinion*, 152 C, 102-104· *I.v. Magnesia*, 101, 48-49· Γιά τὰ ξένια βλ. P.J. Rhodes, «Ξένια and Δεῖπνον in the Prytaneum», *ZPE* 57 (1984), σσ. 193-199.

221. Βλ. *I.v. Priene*, 49, 10-11· 53, 74-75· 54, 69-70· *I.v. Magnesia*, 15 b, 22· 101, 81-82.

222. Βλ. J. Martha, «Inscription métrique de Paros», *BCH* 6 (1882), σσ. 247, 248.

μένη στην οποία προσέφευγαν οί έλληνικές πόλεις. Ώς αποδείξεις παρατίθενται πολυάριθμες σχετικές έπιγραφές, ή χρήση του ένεστώτα χρόνου όταν αναφέρεται σέ τέτοιας μορφής δικαστήρια²²³ (έν τοίς πεμπομένοις δικαστήροις) και ή περιγραφή τών αποδιδομένων τιμών και προνομίων. Οί τιμές και τά προνόμια αυτά δέν ευνουόσαν άπλώς τίς διεθνείς σχέσεις, ούτε συνιστούσαν μόνο έκφραση εύγνωμοσύνης γιά τήν εύθυκρισία τών δικαστών αλλά είχαν και χαρακτήρα κινήτρου γιά τούς λειτουργούς πού θά έκαλούντο μελλοντικά νά άπονεύμουν δικαιοσύνη, γνωρίζοντας ότι ή άρωγή και ή άρετή τους θά έκτιμώντο δεόντως.²²⁴ Έπίσης ή πρόσκληση ξένων δικαστών άποσοβούσε τόν κίνδυνο ύποκειμενικότητας και δωροδοκίας,²²⁵ άν και δέν άποκλείονται παρόμοιες τάσεις, όποτε οί κατηγορούμενοι παραπέμπονταν σέ δικαστήριο όρισμένο άπό τούς πολίτες.

Ή έφαρμογή τών τοπικών νόμων τών πόλεων όπου κρινόταν ή διαφορά έκανε τούς δικαστές γνωστές τών έσωτερικών δικαίων τών έλληνικών πόλεων²²⁶ και ιδιαίτερα όσους άσκούσαν αυτά τά καθήκοντα κατά τακτά διαστήματα και σέ περιοχές άπομακρυσμένες. Δέν άποκλείεται άλλωστε οί βασικοί κανόνες δικαίου²²⁷ τών πόλεων ύποδοχής και άποστολής νά διαπνέονταν άπό τό ίδιο πνεύμα, άν μάλιστα ληφθούν ύπ' όψη οί δεσμοί συμμάχιας πού διατηρούσαν. Ή κινήτικότητα και ή εύρύτητα πνεύματος τών δικαστών, πού παρατηρείται κατά τούς έλληνιστικούς χρόνους, όδήγησε στή διεισδυση στοιχείων του ένός τοπικού δικαίου στο άλλο, και κυρίως

223. Βλ. Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes II*, σ. 113-114, 122: «L'emploi du présent et la mention, sans plus de précision, des "autres cités" montrent qu'au moment où le décret fut adopté, l'envoi de juges par les Sardiens au dehors n'était pas considéré comme un fait exceptionnel, ni comme un fait nouveau».

224. Βλ. *I.v. Priene*, 8, 12-15· 42-45· 50, 10-15· 53, 13-17, 34-36, 60-61· 54, 12-15, 31-33, 55-56· 59, 12-13· 61, 12-14· 63, 21-22· *I.v. Magnesia*, 101, 16-17, 49-51· *Delphinion*, 154, 5-7· D.W.S. Hunt, *δ.π.*, σ. 46, στ. 19-22, 39-41· L. Robert, «Décret de Lébédos», *Hellenica* 11-12, σ. 205, στ. 18-21· *ιδ.*, *δ.π.*, σσ. 210-211, στ. 13-15· *CIG*, 3184, 10-15· *IG*, XII 5, 869, 68-69 και ή συμπλήρωση πού πρότεινε ό L. Robert, «Etudes d'épigraphie grecque», *Op. Min.*, II, σ. 1182· *IG*, XII V₂, 870, 12-14· *IG*, XII V, 722, 52-53, 58-60· *IG*, 9, 508, 27-30· *I.v. Ilios*, 51, 18-19· *CIG*, II, 3568^a, 31 έπ.: *I.v. Iasos*, 75, 12-13· 78, 11-15· 82, 46-50· 608, 14-17· 609, 10-11· *I.v. Erythrai*, 117, 7-14· 122, 27-31· 506, 10-15· *I.v. Assos*, 7, 2-5· 8, 10-12· *I.v. Smyrna*, 579, 12-14· 580, 11-12· 582, 13-15· 583, 12-14· *I.v. Kyme*, 2, 1-2· Ph. Gauthier, *δ.π.*, σσ. 113-114 στ. 10-11· J. Bousquet-Ph. Gauthier, *δ.π.*, σ. 14 στ. 33-35.

225. Βλ. D. Magie, *δ.π.*, σσ. 113· Ph. Gauthier, «Les Rois hellénistiques et les juges étrangers», *Journal des Savants*, Ιούλιος-Δεκέμβριος 1994, σ. 165. L. Robert, «L'épigraphie», *Op. Min.*, V, σ. 80· Am. Hauvette-Besnaut- M. Dubois, «Antiquités de Mylasa II Inscriptions», *BCH* 5 (1881), σ. 102, 7, 3-4: [...έγδικος δέ ύπ]ό τοϋ δήμου κατασταθείς κατά τών φθειράντων τά ξενικά δικαστήρια..., σόγλια σσ. 103-104.

226. Βλ. L. Robert, *Ξένιον*, σ. 777.

227. Βλ. *IG*, XII 9, 4, 6-7: άννευόσαντο δέ κα[ί] έν τή βουλ[ή] και τ[ῶ] δήμ[ω] και έδί-δα[ξαν τ]ά άρχ[ῆ]θεν ύπαρχοντα[ς] ταίς πόλεσιν προς άλλήλας συνγενικά δίκαια.

σ' ἐκεῖνο τῆς πόλεως τῶν ξένων δικαστῶν, καταλήγοντας στὴν ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου.²²⁸ Τὴν περίοδο αὐτὴ οἱ μετάπεμπτοι προσκαλοῦνται ἢ διατάσσονται ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς μονάρχες.²²⁹

Β) Στὸν πολιτικό τομέα:

Ἡ λειτουργία τῶν ξενικῶν δικαστηρίων εἶναι συνυφασμένη μετὰ τὴν παρακμὴ τῶν ἀντιστοίχων τοπικῶν. Ἡ παρακμὴ αὐτὴ ἀντανακλᾷ τὴν ταραχῶδη πολιτικὴ ζωὴ καὶ τὴν φθίνουσα πορεία τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καθὼς ὅπως εὐστοχα ἔχει παρατηρηθεῖ, ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης ἀποτελοῦσε ἔκφραση τόσο τῆς κυριαρχίας τῆς πόλεως ὅσο καὶ τῆς ιδιότητος τοῦ πολίτη.²³⁰ Τὰ μετάπεμπτα δικαστήρια ἔχουν σκοπὸ τὴ λύση ἢ ἐπίλυση τῶν διενέξεων μεταξὺ πολιτῶν, ἐνέργειες ποὺ συνέβαλαν στὴν ἐπαναφορὰ τῆς ὁμαλότητος καί, σύμφωνα μετὰ τοὺς συντάκτες τῶν σχετικῶν ψηφισμάτων, τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.²³¹ Οἱ δικαστῆς αὐτοὶ οἱ ὅποιοι, ὅταν δὲν ἐπιτελοῦσαν δικαστικὰ καθήκοντα, ἐμφανίζονται ὡς φορεῖς πολιτικῶν ἢ ἄλλων ἐξουσιῶν,²³² συνιστοῦν τὴν ἐσχατὴ λύση στὴν ἀπονομὴ δικαιοσύνης, διότι παρὰ τὴ γεωγραφικὴ ἔκταση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ σ' ὅλο τὸν ἑλληνικὸ χῶρο, πόλεις τῶν ὁποίων ἡ πολιτικὴ καὶ δικαστικὴ ζωὴ παρέμειναν εὐρωστες, κατ' ἐξοχὴ ἡ Ἀθήνα καὶ ἡ Ρόδος, δὲν τὸν υἰοθέτησαν. Ἀναλυτικότερα, στὴ μὲν πρώτη περίπτωσις ἡ ἀπουσία μεταπέμπτων δικαστῶν ὀφείλεται στὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολιτῶν γιὰ τὴν πατριδα τοὺς καὶ στὴν ἀποφυγὴ σοβαρῶν ἀνοικτῶν συγκρούσεων μεταξὺ συμπολιτῶν· στὴ Ρόδο, ἡ ἰσορροπία ποὺ ἐξασφάλιζε τὸ καθεστῶς καθὼς ἐπίσης ἡ οικονομικὴ εὐρωστία τὴν ὁποία ἐγγυῶντο ἡ ἀνῆση τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας, δὲν δημιουργοῦσαν ἀφορμὴ γιὰ ἐπίκληση μεταπέμπτων.²³³

228. Βλ. Ἰ. Βελισσαροπούλου-Καρακώστα, *Θεσμοὶ τῆς ἀρχαιότητος*, σ. 212: «σὲ τελικὴ ἀνάλυση, ἡ κατάρτιση συμβάσεων δικαστικῆς ἀγωγῆς (σύμβολα) καὶ ὁ θεσμὸς τῶν ξένων δικαστῶν συντέλεσαν στὴν ἐναρμόνιση τῶν τοπικῶν ἑλληνικῶν δικαίων, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸν τομέα τοῦ δικονομικοῦ δικαίου». L. Robert, *Ξένιον*, σσ. 778, 779· F.W. Walbank, *ὁ.π.*, σσ. 144-145· Ὁ M. Rostovtzeff, *The Social and Economic History of the Hellenistic World*, τόμ. 2, Ὁξφόρδη 1941, σ. 1114, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐνοποίηση τῶν δικαίων δὲν εἶναι τεκμηριωμένη ἀπὸ γεγονότα: «The practice of the courts, especially that of the foreign judges, may have led to some unification of civil law, but this is a mere conjecture, unsupported by any facts».

229. Γιὰ τὴν πρόσκληση δικαστῶν ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς βλ. F.W. Walbank, *ὁ.π.*, σ. 144· V. Ehrenberg, *The Greek State*, Λονδίνο 1969, σ. 218· N. Lewis, *Life in Egypt under Roman Rule*, Ὁξφόρδη 1983, σσ. 186-187.

230. Βλ. Ph. Gauthier, *Πρακτικά*, σ. 103.

231. Βλ. L. Robert, «L' épigraphie» *Op. Min.*, V, σσ. 80-81· Ph. Gauthier, *Symbola. Les étrangers et la justice dans les cités grecques*, Ναντὶ 1972, σσ. 345-46.

232. Βλ. Ph. Gauthier, *Nouvelles Inscriptions de Sardes II*, σσ. 118, 119, 124.

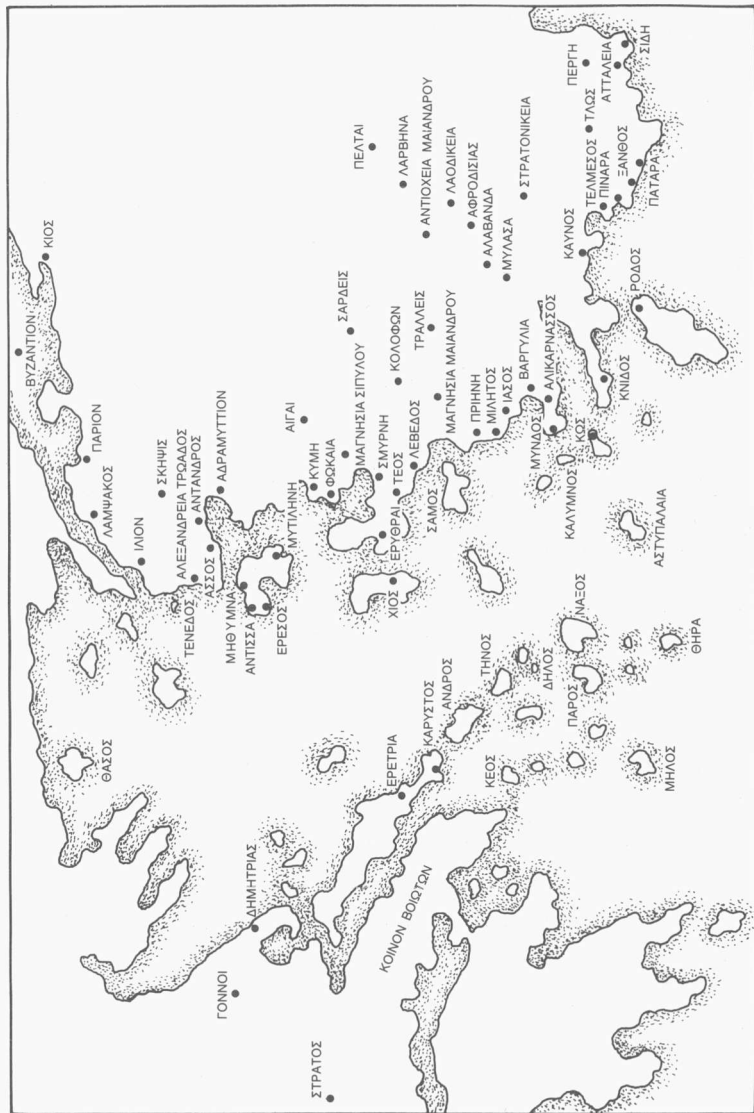
233. Βλ. L. Robert, *Ξένιον*, σ. 777· Ph. Gauthier, *Πρακτικά*, σ. 103: «Dans les deux premières (ἐννοεῖται τῆς Ἀθῆνας καὶ τῆς Ρόδου), la permanence et l'efficacité des tribunaux civils tirés au sort va de pair avec l' enracinement ancien de la démocratie et avec la paix sociale».

Τὰ κείμενα πού ἔχουμε μέχρι τώρα στή διάθεσή μας, ἂν καί ἀνέρχονται σέ δεκάδες, δέν ἀρκοῦν γιά νά φωτίσουν ἐπαρκῶς τὸ τεράστιο θέμα τῶν ξένων δικαστῶν στή Μικρὰ Ἀσία. Μιά σημαντική πτυχή τοῦ θέματος εἶναι ἡ διαδικασία πού προηγεῖτο τῆς αἰτήσεως δικαστηρίου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἐλαμβανόταν ἡ ἀπόφαση νά ζητήσῃ ἡ πόλι δικαστὲς ἀπὸ κάποια ἄλλη ἀντίστοιχη.²³⁴ Δυστυχῶς, ἡ πτυχή αὐτὴ ὅπως καί πολλές ἄλλες παραμένει σκοτεινὴ. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς θὰ ἦταν χρήσιμες γιά νά κρίνουμε τὴν ἐσωτερικὴ ὀργάνωση τῶν πόλεων καὶ κυρίως τὸν ἀκριβῆ ρόλο τῶν ὀργάνων πού ἦταν ἐπιφορτισμένα μὲ δικαστικὲς ἀρμοδιότητες. Ἐπιπλέον θὰ ἀντλούσαμε στοιχεῖα γιά τὴν κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε ἐν γένει στὸν τομέα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης στὶς πόλεις πού εἶχαν προσφύγει στὰ ξενικά δικαστήρια.

Εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα τῶν ξένων δικαστῶν, ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος, γιά τὰ ὁποῖα περιμένουμε περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ νεότερα ἐπιγραφικὰ εὐρήματα.

---

234. Βλ. L. Robert, *Ξένιον*, σ. 770.

Ἑλληνικές πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας καὶ περιοχὲς τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδας ποὺ δέχθηκαν ἢ ἀπέτειλαν δικαστὲς ἀπὸ ἢ πρὸς τὶς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας
 [βλ. Κατάλογο Περιοχῶν, σσ. 82-83]

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΟΧΩΝ

* (ἀριθμός με ἀστερίσκο) = ἀποστέλλουσα πόλη

1, 2 ... = αἰτούσα πόλη

X = ἄγνωστη ἀποστέλλουσα πόλη

Ψ = ἄγνωστη αἰτούσα πόλη

8X = ἀριθμός με X δηλώνει ἔλευση δικαστῆ ἀπὸ ἄγνωστη πόλη καὶ ταυτόχρονη ἄφιξη δικαστῶν (με τὸν ἴδιο προορισμὸ ἀπὸ ἄλλες, γνωστὲς πόλεις)

Ἄδραμύτιον (50)

Αἰγαί (17*)

Ἀλάβανδα (49)

Ἀλεξάνδρεια Τρωάδος (9)

Ἀλικαρνασσός (58*)

Ἄνδρος (50*, 57*)

Ἄντανδρος (4*)

Ἀντιόχεια Μαϊάνδρου (29)

Ἄντισσα (ἀναγράφεται χωρὶς ἀριθμὸ)

Ἄσσος (3*, Ψ)

Ἀστυπάλαια (6*, 8*)

Ἀττάλεια (37*, 54*)

Ἀφροδισιάς (52*)

Βαγγύλια (2, 39, 40, 47)

Βοιωτῶν κοινόν (59)

Βυζάντιον (18)

Γόννοι (44)

Δῆλος (41*)

Δημητριάς (61)

Ἐρεσός (12*, 17, Ψ)

Ἐρέτρια (19)

Ἐρυθραί (10, 29*, Ψ, 30, 31*, 32*, 34, 43*, 52, 53, 54, 55, 56)

Θάσος (7*)

Θήρα (42)

Ἰασός (15, 26, X, 27*, 28*, Ψ, Ψ)

Ἴλιον (41)

Κάλυμνος (27)

Κάρυστος (49*)

Καῖνος (23*, 24*)

Κέος (42*)

Κίος (38*)

Κνίδος (20, 21*)

Κολοφών (14, 28, 51)

Κύμη (40*)

Κῶς (Ψ, 30*, 41*)

Λάμψακος (Ψ, 51*, 57*)

Λαοδικαία ἐπὶ Λύκω (16)
Λάρβηνα (46)
Λέβεδος (33)
Μαγνησία Μαιάνδρου (1, 20*, 46*, 61*)
Μαγνησία Σιτύλου (38)
Μήθυμα (17)
Μήλος (5*)
Μίλητος (17*, 18*, 19*, 25*, Ψ, 44*, 45*, 58*)
Μύλασα (31, Ψ, 35*, 37, Ψ, 60)
Μύνδος (58*)
Μυτιλήνη (43)
Νάξος (57*)
Ξάνθος (55*)
Πάριον (11, 12)
Πάρος (41*, 60*)
Πάταρα (X)
Πέλται (4)
Πέργη (5)
Πίναρα (ἀναγράφεται χωρὶς ἀριθμὸ)
Πριήνη (1*, 2*, 8, 8X, 9*, 10*, 11*, 13*, 14*, 15*, 16*, Ψ)
Ρόδος (26*, 41*, 59*)
Σάμος (17*, 33*, 47*, 58)
Σάρδεις (Ψ)
Σίδη (53*)
Σκῆψις (Ψ)
Σμύρνη (6, 7, 21, 22*, 23, 24, 25)
Στρατονίκεια (3, 22, 36)
Στράτος (45)
Τελμεσσός (ἀναγράφεται χωρὶς ἀριθμὸ)
Τένεδος (32)
Τέος (39*)
Τῆνος (34*, 36*, 48*)
Τλώς (56*, X)
Τράλλεις (35, 48)
Φάκαια (8*)
Χίος (13, 57)